

Giới thiệu Tiểu Tướng Quân

Truyện Tiểu Tướng Quân, chuyện nói về một cô gái được sư phụ dạy cho võ công và nói với cô rằng nếu như ai tháo bỏ lớp khăn che trên mặt thì con sẽ gả cho người đó.

Và cuối cùng điều cô lo sợ cũng xảy ra, gặp được một tướng quân cứu nàng trong lúc đang gặp nạn và vô tình anh đã tháo bỏ chiếc mặt nạ đó đi và thấy được gương mặt khả ái của cô. Nhưng cô nhìn hắn có một gương mặt thật lạnh lùng, chính vì nữ nhân đã để lại cho hắn sự tổn thương quá lớn.

Cô quyết định làm những gì mà hắn có thể cười có thể dịu dàng một chút chứ không phải là gương mặt lãnh khốc như bây giờ, cũng không tin tâm hắn vĩnh viễn lạnh lẽo cứng rắn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Tiên sơn nơi phương Bắc, quanh năm mờ mịt khói sương.

Mây mù lượn lờ, không thể thấy rõ ràng cảnh đẹp hùng vĩ, rất xứng danh Tiên sơn.

Mây mù sa xuống những tảng đá lớn đủ loại hình dáng kì lạ cao ngất che trời, vách đá không một ngọn cỏ, hoàn toàn không có dấu vết của chim bay cá nhảy, không có bóng dáng của một người, hoàn toàn không một ai biết trong mây mù phía trên núi có một cái động trời.

Trái ngược với mây mù, không một ngọn cỏ cây, mây mù thượng lộ về kỳ hoa trên một, kì cầm dị thú, nhẹ nhàng suối nước lạnh trái rộng, chiếu nhật nguyệt tinh hoa quan tâm, trăm hoa đua nở, phương thảo bích mảy ngày liền, nếu tiên nữ có hạ phàm, cũng sợ hãi than rằng cảnh này trên trời cũng chưa chắc có được.

Nơi thế ngoại đào viên, có thành tiên nhai, địa thế hiểm yếu, hang sâu không thấy đáy.

Tại trên đỉnh núi, các nàng thiếu nữ được sư phụ giáo huấn dẫn dò, nếu không cẩn thận, gặp phải vực sâu, liền thật sự thành tiên.

.....

Trên thiên núi, trong bụi cỏ nhỏ, thấp thoáng bóng một chú nhạn nhỏ xinh đang được mẹ mớm mồi, nhẹ nhàng nâng niu từng chút.

Chim non chiêm chiếp kêu, bộ lông tơ mềm mại đang đưa theo làn gió nhẹ, yếu ớt mở đôi cánh nhỏ vỗ vỗ, buồn bực vì không thể bay nhảy mà chỉ có thể đi từng bước, mỗi bước đi lại lúc lắc chiếc mõng nhỏ, đáng vẻ cực kỳ đáng yêu.

Bên cạnh, đột nhiên xuất hiện chú thỏ con nhỏ nhún màu xám, thỏ con tính tình ôn hoà, lại là động vật ăn cỏ, vì thế gia tộc của nhạn nhi không sợ hãi lo lắng, đôi khi, mẫu nhạn còn lắc lắc mõng, chơi đùa quanh thân chú thỏ nhỏ, cùng nhau chung sống rất hoà bình. Vậy mà, cuộc sống hoà bình phút chốc bị vỡ tan vì đàn sói đen.

Chim nhạn mẹ phát hiện hắc sói, khản trương dang rộng đôi cánh che chở cực cứng, chim non sợ hãi, chiêm chiếp kêu liên hồi, nhanh tránh ở phía sau mẫu thân.

Hắc sói giương miệng rộng, lộ ra hàng răng hung ác, nhìn chim non khao khát, nhạn mẹ bảo vệ nhạn con sốt ruột, không thể chờ thêm một khắc, mang theo chim non lia rời tổ, nhưng hắc sói, nào để yên, giờ móng vuốt sắc bén chụp lại.

Mất thấy, trận huyết chiến khó thể tránh khỏi, hắc sói đôi mắt lộ hung quang, phác sát mà đến. “Gào...”

“Dừng...”

Nhanh như gió lốc, khi hắc sói lao gần đến đôi nhạn nhỏ, đột nhiên chú thỏ xám biến thành quái vật lớn, tiến lên cùng hét lớn, hắc sói chẳng những khăn cấp thu chiêu, còn chật vật lao đảo vài bước đi.

“Hắc sói chết tiệt, cút ngay cho ta!”

Thỏ thì đương nhiên không biết nói, lại càng không thể mắng chửi người, nhưng chú thỏ xám nhỏ này thì ngoại lệ, bởi vì, trong lòng đang dâng lên cổ phần nộ.

Một cô gái nhỏ nhắn, mang hương vị ngọt ngào của tuổi thanh xuân, tên đỉnh đầu hiện còn dính cái mặt nạ giả thỏ.

Mặt nạ thả hạ, hiện ra đôi má hồng xinh đẹp đáng yêu, ánh mắt mờ to tức giận nhưng vẫn không làm mất đi vẻ xinh đẹp của nàng.

Thiếu nữ tay chống thắt lưng, nhìn trừng hắc sói, lớn giọng mắng: “Nhìn cái gì, chưa thấy qua con thỏ so với người to lớn hơn à? Nếu dám ăn mẹ con nhận này, ta sẽ lột da người làm áo quần mùa đông!”

Tô Dung Nhi không khách khí chửi bậy, thật may mắn là nàng so với sói cao lớn bội phần, không lo lắng sói sẽ đối nàng thế nào, chỉ lo lắng bắt lợi mà sói gây ra cho gia đình nhận nhi.

Tuy nàng vất vả chế tạo đạo cụ cho thật sống động, mang trên đầu, đem thân mình giấu nơi bụi cỏ, mới thành công tiếp cận gia đình nhận nhi, nhìn bọn chúng chơi đùa, kết bạn, lâu ngày sinh tình, đương nhiên không cho phép sói hoang tồn tại, nếu muốn săn, thì săn động vật khác, không được tồn tại nhận nhi đáng yêu của nàng.

Thất kinh, con sói to lớn vội vàng cụp đuôi...

A a a... chạy đi rồi. Tô Dung Nhi cười đắc ý, hi hi quay đầu an ủi, âu yếm nhận nhi...

“Ngoan... đừng sợ nha... đại sói bị ta dọa chạy mất rồi...”

“...” Đôi mắt to mở lớn trừng thẳng nàng, gia đình nhận nhi vẫn như cũ duy trì vẻ mặt kinh hãi biểu tình.

Nàng nhìn mẫu tử nhận nhi, bọn họ cũng nhìn nàng, không khí lúc này thật trầm mặc, căng thẳng, thập phần ý vị sâu xa, không hề vui vẻ, cảm kích vì được cứu, mà lại nặng nề im lặng kỳ lạ.

Ôi, nhất định là bởi vì nàng đột nhiên thoáng chốc trở nên to lớn.

Nàng ngồi xổm xuống, lại đem thân mình giấu vào bụi cỏ, tiếp tục làm chú thỏ xám bé nhỏ, vờ như chưa xảy ra chuyện gì.

Nàng tiến lên, chìm nhận lui về sau, nàng hướng phải, chìm nhận chuyển sang hướng trái, nàng lại đi phía trái, nhận điều lại hướng phải kiên trì an toàn khoảng cách...

“...” Thôi rồi, xem ra, nàng đã bị bài xích, vì tiết lộ thân phận...

Nàng rầu rĩ cúi đầu, nhìn không được khổ sở, mẫu tử nhận nhi trông mặt mà bắt hình dong, đương nhiên đã coi nàng là ngoại tộc. Nàng thở dài... aiiii... được rồi!!!

“A a a a...”

“Oa ô... chiêm chiêm... chiêm chiêm...”

Không hề báo động trước, nàng đột nhiên kêu to... Gia đình nhận nhi sợ tới mức gà bay chó sủa, vội vàng tháo chạy khỏi nàng thật xa.

Hừ.. tâm tình tốt lên nhiều rồi...

Tô Dung Nhi quyết định bỏ đi, không thêm đề ý nữa mẫu tử vong ân phụ nghĩa. Kia tại vách đá, vợ chồng chim ưng sắp sinh tiểu ưng, nàng quyết định đi xem, thuận tiện hái chút quả dại cho no bụng.

Lại đội vào mặt nạ con thỏ, miệng ngâm nga điệu hát dân gian, chân nhẹ nhàng bộ pháp, hướng vách đá đi đến.

Nàng là đại đệ tử phái Tiên sơn, không võ công nhưng là người đang mang tuyệt kỹ học đệ nhất thiên hạ “Thiên diện thuật”.

“Thiên diện thuật” so với “thuật dịch dung” đích thực cao thâm kỹ tuyệt học, nàng được sư phụ dưỡng dục khôn lớn, yêu thương truyền thụ lại, nếu ngày thường không việc gì làm, nàng liền thích làm mặt nạ.

Mặc kệ dù là động vật, thực vật hay nam nữ già trẻ, béo cao gầy thấp, nàng đều có thể biến hoá, hơn nữa thời gian cực ngắn, nhanh chóng thay đổi được hình dáng, cho nên mới được gọi là “Thiên diện thuật”.

Nàng mỗi ngày biến hoá bất đồng mặt nạ làm vui, hiện tại mang mặt nạ con thỏ, đó chính là kiệt tác mới nhất của nàng.

Dưới lớp mặt nạ kia, chân chính nàng thực quốc sắc thiên hương, nhưng trừ ra sư phụ cùng hai tiểu sư muội, không ai may mắn diện kiến nàng khuôn mặt xinh đẹp.

Nàng khoái trá đi tới, chốc lát sau liền phát hiện, phía sau dường như có gì khác thường, hồ nghi xoay người, aa... chẳng phải là con sói hoang lúc nãy sao?

“Hê, người dám chạy tới đây ư? Nàng hai tay chống thắt lưng, hùng hục khí thế cao vút.

Bỗng nhiên, phía sau đại sói hoang, xuất hiện thêm một hắc sói, không, là hai, không, là... rất nhiều...

Một đàn lớn hắc sói, đôi mắt hung ác trừng thẳng nàng, ôi... nguyên nhân, bọn chúng tập kết đồng bọn, muốn đối phó nàng...

Lần này thực thảm...

Tô Dung Nhi nuốt nước miếng, kinh hoàng nhìn chằm chằm đàn sói lớn đang nhe nanh trợn mắt trừng nàng, cổ họng phát âm thanh uy hiếp, nước miếng không ngừng nhỏ giọt. Nếu nàng bị cắn, dù chỉ một cái... kết cục chỉ có... tử...

“Oa!!!” Nàng quát to một tiếng, quay đầu bỏ trốn, đàn sói phía sai đuổi theo găt gao.

A a... Chạy mau! Chạy mau! Bị bắt được, nhất định là chết không toàn thây!!!

“Á á... cứu mạng a! Ý đông hiệp yếu! Không công bằng nha!”

Sớm biết rằng, một khi đã đến du ngoạn nơi cách xa Tiên động như vậy, dù có kêu cứu, cũng chưa chắc có người nghe được.

Bỗng nhiên, nàng cảm thấy dưới chân trống rỗng, khi hoàn hồn lại thì mới phát hiện, bản thân đang rơi xuống một vực núi, cao sâu không thấy đáy...

.....

Tiếng nước róc rách vang vọng, mang theo thanh âm ngàn dặm của vực cao vọng xuống... dòng suối uốn lượn, thanh thoát, mạnh mẽ, tạo cho người ta một cảm giác như đang chiêm ngưỡng một tuyệt thế giai nhân kiên cường, anh dũng, đưa con bảo bối của mẹ thiên nhiên. (đoạn này là mình “ché” a... >”< xấu hổ, đồ mẹ)

Trên trời cao, có một chú chim ưng đang sai đôi cánh rộng không ngừng lượn quanh, đôi mắt sắc sảo đang giương to, quét ánh nhìn trải rộng khắp mặt đất.

Xa xa, truyền đến tiếng vó ngựa, một con ngựa đến từ phương Bắc, to lớn uy phong lẫm lẫm, mà ngòi phía trên chính là một trang nam tử mang khuôn mặt tựa thiên thần, nhưng phong thái tràn đầy uy nghiêm, anh dũng, khí thế bức người.

Hắn mặc hắc bào, áo khoác là thiết giáp trụ ngắn tay, trước ngực đeo hộ khối thiết giáp trên có khắc hoa văn hổ, mái tóc đen dài cuồn cuộn bay lượn trong gió, vẻ mặt lạnh lùng khiến người người khiếp sợ, lại thêm vết sẹo dài cang tôn thêm vẻ lạnh lùng, nhìn thoáng qua, hắn như một võ sĩ đến từ địa ngục.

Ái Tiên Hạp là vùng gần biên quan Mạc Bắc nhất, và cũng chính là nơi hiểm yếu cần phải trấn thủ phương bắc.

Ở Tiên Hạp, có thành quan nam - bộ Hồ, nơi đóng đô của đội quân tinh nhuệ - Hồ quân, do đại tướng quân anh dũng Đoàn Ngự Thạch nắm giữ.

Ngày ngày, Đoàn Ngự Thạch theo phép, luôn giục ngựa tuần tra, thị sát phụ cận. Hắn giục ngựa chậm rãi đi dọc theo con suối, ngẩng đầu nhìn trời, thấy con chim ưng quái lạ cứ bay vòng quanh trên không thu hút sự chú ý của hắn.

Lạnh lùng quét đôi mắt thâm thúy, con người đen mị khôi, ánh mắt hắn bỗng dừng lại ở bờ bên kia con suối, tay kéo dây cương, chọn chỗ nước nông mà giục ngựa đi qua.

Qua đến bờ bên kia, thúc ngựa đi chậm rãi, hắn dừng lại nhìn vào chỗ chim ưng tụ tập.

Từ trên cao nhìn xuống, Đoàn Ngự Thạch mày kiếm nhíu lại.

Một nữ tử bất tỉnh bên bờ suối, nửa thân mình đang ngâm trong nước suối lạnh, quần áo nhiều chỗ bị tổn hại, cánh tay trắng nõn, mềm mại lộ cả ra bên ngoài.

Hắn nhẹ nhàng nhảy xuống ngựa, đi đến bên thiếu nữ, tay ấn vào cổ tay nàng điều tra mạch tượng.

Nàng còn sống, nhưng mạch tượng yếu ớt, dường như chỉ còn cách quỷ môn quan vài bước, phải cấp bách tìm nơi nào đó lập tức chữa trị.

Không chút do dự, hắn ôm nàng mang lên ngựa, nhẹ nhàng tựa hồ như nàng không có sức nặng.

Bạch mã hí vang, chuyển động bốn vó, thân ảnh người và ngựa nhanh chóng biến mất vào khu rừng trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Đễ chịu... ảm áp...

Một luồng khí ảm áp tràn vào cơ thể, Tô Dung Nhi tuy ý thức còn mơ hồ nhưng nhanh chóng thanh tỉnh.

Choáng váng đầu óc, nàng chậm rãi mở mắt...

Đầu tiên, dội vào đôi mắt xinh đẹp của nàng là một trang nam tử mang gương mặt lãnh khốc, khí thế bức người.

Diêm Vương ư?!

Nàng kinh hoàng trừng mắt nhìn nam tử xa lạ trước mặt, phản ứng đầu tiên là lui lại phía sau, lập tức người nàng dâng lên một trận choáng váng, đầu óc quay cuồng, mắt hoa, sự cân bằng biến mất...

Nhanh như con gió, một đôi cánh tay to lớn, rắn chắc đỡ lấy nàng, không để cho nàng ngã xuống nền đất cứng lạnh lẽo.

“A... thăm... ta đã chết rồi sao a...?” Nàng không kìm được hét lên, sợ tới mức nước mắt giàn giụa trên gương mặt thanh nhã, nàng còn trẻ, chưa có gia đình thế mà đã đi đời nhà ma, thật sự là nàng không cam lòng.

“Diêm Vương gia! Ta không muốn chết! Không muốn chết đâu nha!” Yếu ớt kinh hô, nàng không nỡ mặt còn lấy tay đánh vào người hắn.

“Dừng tay.”

Đoàn Ngự Thạch chau mày kiểm, vì cứu nàng, hắn đã vận công, đem chân khí trong người đưa vào cơ thể nàng, mang nàng từ quỷ môn quan trở về, vận lực quá sức khiến hắn thiếu chút nữa là mất mạng.

Ngờ đâu nữ nhân này vừa tỉnh, đã cho rằng hắn là Diêm Vương Gia, còn vừa khóc vừa đánh, không hề nghĩ hắn vừa cứu nàng.

“Oa... oa... ta không muốn chết, ta muốn hồi nhân gian.”

Hắn nắm giữ lại cổ tay của nàng, quát khê: “Ngươi không chết.”

Tô Dung Nhi ngây người, đôi mắt đẹp đang còn sưng nước nhìn hắn chằm chằm, mãi lâu sau mới hiểu được lời nói của hắn.

“Ta không chết.” Nàng ngờ ngác hỏi lại hắn.

“Ngươi có nghe người nào chết đến âm phủ, còn có thể đánh Diêm Vương không?”

Hắn thanh âm lạnh lùng, ngữ khí trầm túc, uy nghiêm.

Nàng bối rối, nghi hoặc lại hỏi: “Ngươi không phải Diêm Vương ư?”

“Không phải.”

“Vậy ngươi là ai?”

“Người cứu ngươi.”

Nàng nhìn hắn, không hề khóc nháo nữa, đột nhiên khí lực bản thân như biến mất, ngã vào lòng hắn.

“Chết tiết.” Đoàn Ngự Thạch thấp giọng rủa một tiếng, lại vận công vào lòng bàn tay, giương tay trước ngực truyền luồng chân khí vào người nàng, giữ cho mạch tượng ổn định.

“Ta nhất định không chết đâu.” Nàng nhẹ cau mày, âm thanh yếu ớt hướng hắn kháng nghị.

Hắn nhíu mày, vì lời nói của nàng mà mày kiếm càng thêm nhíu sâu.

Nữ nhi này, thân thể không còn khí lực, mà vẫn cố cùng hắn tranh luận.

Tô Dung Nhi ngoan ngoãn, không giãy giụa nữa, nàng cảm giác thấy cơ thể bỗng ảm áp, nguyên nhân là vì có nhiệt lưu đang vận hành trong người, nguồn nhiệt lưu này... là đến từ nam nhân kia.

Chường lực của nam nhân đặt trước ngực, ngọn nhiệt nóng, ảm áp không ngừng cuộn cuộn chảy vào nàng, cơ thể không còn suy yếu, choáng váng cũng dần lui xa, hàn khí tích tụ do nước suối lạnh cũng biến mất.

Hiểu được đối phương không ác ý, nàng an tâm, tĩnh tâm suy nghĩ, nhớ lại trước đó là nàng bị đàn sói đuổi bắt rồi rơi xuống vực núi.

Nàng không chết thực sự là một kỳ tích! Rơi từ trên đỉnh núi cao như vậy xuống, đa phần cũng trở nên nửa sống nửa chết mới đúng, nàng thật vận khí tốt, khi rơi xuống lại được cây cối mọc giữa vách vuông cạnh lá mềm mại nâng đỡ, giảm bớt lực rơi, vừa vịn bên dưới là con suối nhỏ, không làm nàng tan xương nát thịt.

Tuy rằng nàng không có võ công, nhưng từ nhỏ đã sống cùng vị sư phụ võ công cao cường và tiểu muội y thuật chữa thương cái thể, cho nên đối với vận công chữa thương nàng là cũng biết ít nhiều, xem ra vị nam nhân này nội lực nhất định rất thâm hậu.

Hiện tại sức khoẻ vẫn còn yếu, vì thế không bao lâu sau, nàng cảm thấy mí mắt nặng trĩu và bắt đầu chìm vào giấc mộng...

Không biết nàng đã ngủ bao lâu, khi tỉnh giấc đã thấy hắc đang nhóm lửa, ngọn lửa hừng hực cháy, thấp sáng toàn không gian chung quanh, mang không khí ấm áp bao trùm sắp hang động. Nhìn bóng dáng hiên ngang kia, lòng nàng lại tràn ngập một cảm giác an toàn, một lần nữa cứ nhiên khép lại đôi mắt.

Dù mơ mơ màng màng, nhưng nàng vẫn cảm giác được tay của hắc đang đặt trên trán của nàng, lúc khác thì ở cổ tay, xem xét mạch tượng.

Đột nhiên, hắc nâng nàng dậy giúp nàng uống nước, từng giọt, từng giọt thấm ướt đôi môi, chảy tràn vào yết hầu, khiến lòng nàng dâng lên một cỗ ấm áp.

Hắc không ngừng đưa chân khí vào cơ thể nàng, giúp nàng chống đỡ, làm cho tinh thần nàng ngày càng tốt.

Dần dần, nàng thanh tỉnh lại, thời gian nàng dành để ngủ, để ngắm nhìn hắc, để nghỉ ngơi đến bây giờ quả thật quá nhiều.

Một buổi sáng, hắc đem nàng nâng dậy, mặt đối mặt với nhau, chưởng lực để phía trước ngực nàng, chuyên chú vận công đưa chân khí vào cơ thể nàng, Tô Dung Nhi nhìn hắc rồi chậm rãi đánh giá hắc, thời gian cứ thế trôi qua...

Nam nhân này thật cường tráng, cánh tay gấp đôi tay nàng! Nhìn hắc trên người mặc khôi giáp, hắc là quân nhân, hơn nữa phía trước ngực còn khắc hoa văn hình Hồ, đó là ấn ký của Hồ quân, hiện đang đóng quân tại biên ải.

Nghe đồn Hồ quân thao luyện nghiêm khắc, quân tướng tài giỏi, một người có thể chống mười địch thủ, nay được tận mắt diện kiến, quả thật danh bất hư truyền, không thể coi khinh.

Ở cạnh càng lâu, nàng phát hiện nam nhân này không hề đáng sợ, chẳng qua là khuôn mặt luôn luôn nghiêm túc, hơn nữa có thêm vết sẹo, dễ làm người ta tưởng lầm hung thần, nhưng kỳ thực hắc anh tuấn tiêu sái, mang trên người khí thế vương giả oai phong, làm cho người khác đối hắc muôn phần kính sợ.

Người này hắc thuộc loại thống soái cấp tướng lĩnh, nàng thật sự là quá may mắn, được một vị tướng quân anh dũng cứu sống!

Bất tri bất giác, nhìn hắc càng lâu thì càng không dời được mắt mắt sang nơi khác. Mỗi lần vụng trộm nhìn hắc, khuôn mặt nàng lại nóng lên, lòng thấy ấm áp dễ chịu.

Đoàn Ngự Thạch chậm rãi thu hồi chưởng, con ngươi thâm thúy từ từ mở ra, chống lại ánh mắt của nàng, Tô Dung Nhi hoảng sợ, nhất thời ngượng ngùng cúi đầu.

Nếu không đeo mặt nạ, gương mặt của nàng chắc chắn sẽ rất hồng. Theo bản năng, nàng giương tay nhỏ bé xoa gương mặt đang thẹn thùng...

Hơ...?

Nàng sờ sờ mặt, tâm có chút hốt hoảng, đầu tiên là ngẩn ngơ, sau đó chấn động cả người

“A!!!”

Nàng đột nhiên hét lên một tiếng, Đoàn Ngự Thạch hồ nghi nhìn chằm chằm vào nàng.

“Không có... Không có...” nàng thì thào trong miệng...

“Cái gì không có?” Hắc như rồng mây hỏi.

Mặt nạ con thỏ không thấy!!!

Giương đôi mắt đẹp thẳng tắp nhìn hắc, hiện tại nàng mới phát hiện, nam nhân này đã nhìn thấy khuôn mặt thật của nàng!

Trời ơi... nàng nhớ tới lời dặn của sư phụ... nàng... nàng cùng hắc...

“Làm sao thế.”

“Không... không có việc gì.” Nàng im lặng vờ như vẫn bình thường, chột dạ cúi thấp mặt, tâm đột nhiên nổi lên sóng gió phong ba.

Sư phụ quy định, nàng không được tùy tiện cho người lạ thấy gương mặt thật, bởi vì nam nhân đầu tiên nhìn thấy nàng sẽ là vị hôn phu của nàng, nàng sẽ phải gả cho đối phương.

Hắn đã nhìn thấy gương mặt nàng, cho nên... nàng sẽ phải gả cho hắn! Việc này... thật quá đột nhiên, mà trông hắn như vậy, nàng làm sao có thể mở lời được đây!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Đoàn Ngự Thạch trầm mặc nhìn nàng trong chốc lát, không biết nên hỏi cái gì, thuận tay đem áo khoác lên người nàng.

“Mặc vào đi.”

Hắn quay người sang hướng khác cố ý tránh nàng, trong lòng nghĩ hắn tướng mạo hung ác, hơn nữa thêm vết sẹo trên trán, thật dễ dàng làm người ta hoảng sợ.

“Ở yên trong này.” Vừa nói xong, hắn liền lên ngựa, thúc ngựa rời đi.

“Nè! Người đi đâu vậy?” Nàng khó hiểu kêu lên, nhưng bóng người hắn đã không thấy.

Thôi quên đi! Nàng trở lại ngồi trên tảng đá, ổn định lại tâm tình...

Nhớ rõ năm tròn mười lăm tuổi, sư phụ tiên đoán rằng, lúc nàng được mười bảy sẽ gặp phải ba kiếp đại nạn nguy hiểm đến sinh mạng, nhưng nếu như nàng được gả cho nam tử đầu tiên thấy gương mặt mình, nàng sẽ bình yên vượt qua ba nạn kiếp, vì thế sư phụ muốn nàng hứa sẽ làm đúng như lời dặn.

Là trùng hợp sao?

Nàng rơi xuống núi, được hắn cứu, chẳng lẽ đúng như lời sư phụ nói, hắn là nam tử đầu tiên biết được gương mặt nàng, hắn sẽ giúp nàng giải trừ nạn kiếp?

Ước chừng khoảng thời gian uống chén trà, Đoàn Ngự Thạch đã trở lại còn mang theo về bên mình mấy con cá - “chiến lợi phẩm” hắn vừa bắt được.

Tô Dung Nhi mở to mắt, thủy chung nhìn theo hướng hắn, tò mò nhìn hắn lấy tiểu đao cạo vây, xẻ thịt cá lấy nội tạng rồi xiên cá qua cành cây, mang đi nướng. Nàng bình tĩnh hiểu ra, nguyên lai là hắn ra ngoài tìm thức ăn.

Thật không ngờ được, nam nhân này không những hảo tâm mà còn rất cẩn thận!

Trên đời, nam nhân tốt khó tìm, hắn thì hành vi và vẻ ngoài hoàn toàn trái nhau, tâm không hề có tà niệm, thậm chí còn toát lên tia chính trực, nàng hoàn toàn có thể tin cậy hắn.

Nàng chậm rãi đi đến bên đồng lửa, ngồi xuống hỏi: “Đây là nơi nào vậy?”

“Dưới khe núi sâu, cách cự Hồ thành một dặm đường.” Đoàn Ngự Thạch trả lời, đứng lên dùng túi nước rửa sạch mùi cá trên tay.

Ra thế, hoá ra dòng suối đem nàng cuốn trôi đến vùng phụ cận của Hồ thành, cách Tiên sơn ước chừng ba dãy núi.

Nàng cũng đứng dậy, hướng hắn nói: “Ta tên là Tô Dung Nhi, còn người?”

Nhưng đối phương lại không trả lời, ngược lại hỏi: “Người sống ở đâu?”

“Hồ thành.” Nàng tùy tiện nói dối, đoán rằng nếu hắn là lính của Hồ quân, đương nhiên hội hướng Hồ thành mà đi.

Hắn trở lại cạnh đồng lửa, xếp bằng ngồi xuống, trầm giọng nói: “Chờ ăn no xong, ta sẽ đưa người trở về trong thành.”

Hắn không cho nàng biết tên, là vì không muốn người khác biết sao? Đã vậy nàng càng muốn biết!

“Trên áo giáp của người có khắc hoa văn hổ, hắn là quân nhân ở Hồ thành đúng không?” Nàng chuyển dời vị trí, hướng đến ngồi gần hắn một chút.

Đoàn Ngự Thạch không lên tiếng, vẻ mặt vẫn lạnh băng, phát hiện nàng gần cạnh bên người, hắn cũng chuyển dời vị trí, bảo trì khoảng cách với nàng.

“Sao người không trả lời ta?” Nàng lại nhích vào gần hắn.

“Không cần thiết.” Hắn đứng lên, tiến hướng đi đến cửa động.

Nàng ngơ ngác, nam nhân kia hoàn toàn coi thường nàng.

Hắn có vấn đề sao? Chẳng những coi thường nàng, thái độ của hắn thật không kiên nhẫn.

Chưa từ bỏ ý định, nàng lại hướng cửa động đi đến.

“Vì sao không cần thiết, ta đã nói tên của mình, sao ngươi lại không nói?” Không biết tại sao, nàng không muốn hắn xem nhẹ nàng, chẳng lẽ hắn không biết nàng sẽ buồn sao?

Đối phương vẫn lạnh lùng như cũ, xoay người trở về trong động, rõ ràng là không muốn ở gần nàng.

Tô Dung Nhi lần này không thêm đi theo, nàng cúi đầu, ánh mắt loé ra tia giao hoạt, miệng mỉm cười tinh ranh. Nàng đột nhiên đảo mắt, hai chân mềm nhũn, khuỵu xuống, té xỉu trên mặt đất.

Đoàn Ngự Thạch vội bay ngược trở lại ôm lấy nàng, tay vội kiểm tra mạch tượng, hắn khó hiểu nghĩ rằng nàng phải hồi phục như xưa mới đúng, như thế nào lại té xỉu. (Dung Nhi tỷ ghê nha, dám lừa cả Đoàn ca, he he >”<

Đột nhiên nữ nhân hắn đang ôm trong lòng nở nụ cười, đôi mắt đẹp mở to hướng hắn tươi cười làm hắn giật mình.

Phát hiện bị lừa, hắn muốn vứt nàng ra, nhưng Tô Dung Nhi nhanh tay ôm lấy hắn, cố chấp níu chặt hắn không buông.

“Ngươi tên gì?” Nàng lại hỏi, vẫn chưa từ bỏ ý định.

Đoàn Ngự Thạch vẻ mặt nghiêm túc, mày kiếm nhíu lại, nơi này chỉ có hai người bọn họ, cô nam quả nữ, hành động này thật sự không thích hợp.

“Buông ra!”

“Không buông!”

Nghé mới sinh không sợ cọp, nàng nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Cứ như vậy quần quýt lấy nam nhân, chẳng lẽ ngươi không cảm thấy thẹn sao?” Hắn ngữ khí không kiên nhẫn, có linh cảm dường như gặp phải một tiểu yêu tinh phiền toái.

“Ê, là ngươi ôm ta trước nha, làm sao trái lại chỉ trích ta, mà ta có làm gì xấu đâu sao ngươi cứ lảng tránh ta mãi vậy?” Nàng không phục phản bác lại.

Nàng không thêm sợ hắn, tuy rằng ánh mắt hắn trừng nhìn nàng so với hắc sói muốn phản đáng sợ hơn, thoạt nhìn giống muốn ăn thịt người, nhưng trực giác mách bảo rằng hắn sẽ không thương tổn nàng.

Hắn sắc mặt càng thêm tối. Xấu? Không nàng chẳng những không xấu, trái lại còn là một mỹ nhân.

Bởi như thế, nên hắn cố ý tránh đi, trừ những lúc bắt buộc dĩ phải đụng chạm ngực nàng, khi xác định sinh mệnh nàng an toàn, hắn cố bảo trì khoảng cách, dù sao nam nữ thụ thụ bất thân, hắn không muốn bản danh tiết của nàng.

Nhưng hiện tại, tiểu nữ nhân này cứ đeo dính lấy hắn, còn chất vấn hắn vì sao lại tránh nàng!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Cảnh xuân tươi đẹp, sinh ý dạt dào.

Xác nhận nàng đã bình phục, có thể tự do đi lại, Đoàn Ngự Thạch bắt đầu xuất phát rời động, chuẩn bị đưa nàng vào trong thành và chính mình cũng hồi doanh trại.

Trên đường trở về Hồ thành, ven đường phong cảnh hữu tình, thật tốt để thưởng thức, huống chi còn có bạn đường, từ lúc xuất phát đến giờ, miệng của nàng không ngừng ríu rít, tươi cười không ngớt.

“Đoàn đại ca, huynh xem, điều hâu kia!”

Nàng ngước nhìn chú chim ưng đen tuyền đang sải rộng đôi cánh bay lượn trên bầu trời cao, ngạo nghễ nhìn thiên địa.

“A! Con thỏ, con thỏ kia!!!”

Bàn tay trắng muốt nhỏ bé hưng phấn kéo kéo hấn, nói chuyện nhiều đàm nhuyến, nàng còn muốn chia sẻ với hấn niềm vui sướng của nàng.

“Oa!!! Con bướm màu lam kia, đẹp quá! Đoàn đại ca, mau nhìn đi!!!”

Đoàn Ngự Thạch vẻ mặt bất đắc dĩ, mắt hướng thẳng phía trước đi tới, này giờ chỉ nghe toàn tiếng nói cười của nàng, hấn đối người khác có thể khiến người người kính sợ uy nghiêm, còn với nàng một chút cũng không dùng được.

Cho dù hấn để nàng ngồi một mình trên ngựa, bản thân nắm dây cương đi bộ, không thềm quan tâm những lời nàng nói, nhưng vẫn không làm hứng thú của nàng giảm xuống được, nếu không thấy hấn mang bộ dáng lãnh đạm, có thể nhầm tưởng là bọn họ đang xuất môn du sơn ngoạn thủy.

Cảm xúc dạt dào, nàng tâm trạng vui vẻ, chỉ cần là một chú chim, một bông hoa đều có thể làm nàng tán hưởng, bộ dáng nhí nhảnh, riu ra riu rít không hề giống một người mới từ quỹ môn quan trở về.

Nhìn nàng vẻ mặt tươi tắn, hấn càng trầm lặng, mày kiếm chau lại mặt không khỏi sắc, hấn đối với nàng hoàn toàn không có cách.

“Đoàn đại ca, huynh thật im lặng nha, cười một cái thôi mà, nếu không coi chừng người khác sẽ hiểu lầm huynh là sơn trại đại vương hay thủ lĩnh thổ phi đó.”

Hấn vẫn trầm mặc không nói, không để ý tới nàng.

“Không lẽ huynh thiếu răng cửa nên không dám nói, đừng tự ti, nói cho Dung Nhi nghe, Dung Nhi không giấu cợt huynh đâu mà sẽ giúp huynh nghĩ biện pháp, chúng ta là bằng hữu mà đừng khách khí nha!”

Hấn nghe tai trái ra tai phải, tiếp tục coi như chưa nghe gì.

“Ban ngày thì không sao, nhưng buổi tối về mặt như vậy của huynh đến quỷ cũng bị dọa cho chết khiếp đó, dọa quỷ coi như là tích ân tích đức đi, nhưng dọa người thì là nghiệp chướng đó nha!”

Hấn thái dương hơi hơi co rúm, cổ gồng như mình lỗ tai điếc, không có nghe thấy gì.

“Kỳ thật vết sẹo trên mặt huynh cũng đâu có xấu đâu!”

Bắn mạnh ánh mắt giết người về phía nàng, gương mặt xanh mét, đủ để dọa cho người sợ run lên.

Người thông minh sẽ không nhỏ rảnh cợt, nhưng càng thông minh hơn sẽ biết con cợt này tuyệt đối không làm nàng bị thương, ha ha Tô Dung Nhi trời sinh có một ưu điểm, chính là một khi biết đối phương dễ khi dễ, nàng sẽ hảo mà đối xử hấn tử tế.

“Muội cảm thấy vết sẹo của huynh thật không xấu mà!” Nàng đoán đúng rồi nha, hấn quả thực khó chịu vết sẹo trên mặt, hơn nữa còn muốn đem người dám nói về vết sẹo của hấn mà nuốt sống.

Thấy hấn mặt mũi hung tợn, nàng vẫn cứ nhiên duy trì vẻ mặt ngây thơ cộng thêm bộ dáng đáng thương vô tội.

Hấn nghiêng răng, tay nắm chặt thành quyền, gân xanh nổi đầy trên thái dương. Chưa kể nào dám trước mặt hấn nói huyền thuyên về vết sẹo này, chưa có ai dám... vậy mà, nữ nhân... nữ nhân này...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

“Người ta nói thật mà, nếu có chút giả dối sẽ bị sét đánh chết không được tử tế!” Nàng biểu tình, uy khuất nhìn hấn, hấn trừng mắt cơ hồ muốn phun hỏa, nhưng nàng cũng không thối lui nhường đâu.

Nàng hiểu được hấn khó chịu, càng không muốn nói đến vết sẹo, nhưng như thế nàng càng muốn hấn biết, là nàng sẽ không để ý điều đó.

Sư phụ thường dạy, đánh giá người phải đánh giá tâm, không trông mặt mà bắt hình dong nha!

Đoàn Ngự Thạch thật sự tức giận, trừng mắt nhìn nàng hồi lâu sau đó giận dữ xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Tô Dung Nhi là lười, nàng biết hấn mặc dù rất giận nhưng là sẽ không nhấn tâm, ở chung với hấn càng lâu nàng phát hiện được người này ngoài mặt lạnh lùng, nhưng kỳ thực tâm hấn rất ôn nhu tốt bụng.

Nàng lại bắt đầu không sợ chết mà hướng hấn giúp hấn sửa đổi quan niệm.

“Nam nhân trên người có sẹo là bình thường mà, người khác thì thiếu tai, thiếu mũi hay chỉ còn có một con mắt, so với huynh còn xấu hơn bội phần, huynh vẫn còn tốt lắm mà, không những thế vết sẹo còn giúp huynh thoát nhìn trông càng uy vũ bức người hơn nữa đó!”

Ánh mắt hung hấn lại bắn về phía nàng.

“A... trên mặt huynh có bụi nè!”

Nàng giương cánh tay trắng muốt nhỏ bé giúp hấn phất đi bụi trên mặt.

Đoàn Ngự Thạch cứng đờ, thoáng chốc biến thành một khối tảng đá, trở mắt nhìn nàng.

“Tốt, sạch sẽ rồi nha!”

Nàng cười thật tươi, tự như việc phục vụ hấn cũng là một sự kiện làm nàng hào hứng.

Hấn biểu tình cứng ngắc, bởi vì chưa bao giờ có nữ nhân lớn mật như thế, dám chạm vào mặt hấn.

Hấn quay đầu, quyết định mau mau đem nàng đưa trở về, vào Hồ thành hấn lập tức sẽ hỏi quân doanh, không muốn cùng nữ nhân này du sơn ngoạn thủy nữa.

Nhưng có người lại cố tình không muốn rời đi khỏi hấn.

“Đoàn đại ca.”

Người đi đằng trước không thèm đáp lại.

“Đoàn đại ca.”

Vẫn là không quan tâm.

Được, cố ý coi thường nàng, không thèm quan tâm nàng ư?

Ý tưởng loé lên trong đầu, nàng đơn giản đứng lên, xác định mục tiêu, sau đó phi người lên lưng hấn, ôm chặt.

“Cô nương làm gì vậy?” Hấn sắc mặt căng thẳng, trừng mắt nhìn nữ nhân trên lưng đang không khác gì một chú khỉ con.

Nàng lên tiếng cáo trạng.

“Tại huynh không thèm quan tâm muội!”

“Có chuyện gì thì nói thẳng, người... buông ra mau.”

Nàng không muốn buông, bởi vì nàng phát hiện, cười ngửa mặc dù thoải mái, nhưng cười “kỳ nhân” thì càng thích hơn nha!

“Người ta nói chuyện mà huynh không thèm trả lời!”

Ánh mắt hấn tựa giống như muốn ăn thịt người, không nhịn nữa nói: “Cô nương chẳng lẽ một chút cũng không cảm thấy mắc cỡ sao? Thành cô nương tự trọng!”

Hơi thở thơm mát, thân mình mềm mại, cánh tay trắng muốt ôm trụ cổ hấn, khắp nơi đều nhắc nhở hấn rằng nàng chỉ là một nữ nhân, dù hoặc một thân nhuyễn ngọc ôn hương vậy mà lại dễ dàng ôm trụ được hấn.

Dù sao mãnh hổ chỉ biết há mồm rống, căn bản không dám cắn nàng, nàng vui vẻ tiếp tục ý đồ xấu a!

“Người ta muốn việc kia!”

“Việc gì?” Hấn khẩu khí bức bối.

“Chính là việc kia thôi!”

Hắn mày nhiu thật sâu, mệnh lệnh: “Nói rõ ràng!”

Nàng đỏ mặt, mặt oán trách nhìn về mặt của hắn: “Con người có ba nhu cầu, người ta hơn nữa là con gái, như thế nào không biết xấu hổ, huynh muốn nói rõ ràng à?”

Đoàn Ngự Thạch cứng đờ, rốt cục hiểu được nàng muốn gì, ngậm chặt miệng tựa như con trai ngậm ngọc (ngọc trai ở biển ý mà ^^), nửa ngày cũng không phun ra được một chữ, nói chỉ đến việc mắng chửi người. (Đoàn ca ca coi vậy mà... nhất, bị Dung Nhi tỷ... hù một cái là chết đứng a >”<)

“Người ta cũng mắc cỡ chứ bộ, không lẽ nói thẳng là muốn đi tiểu à!” (Có thấy tỷ mắc cỡ đâu cơ chứ >”< tội Đoàn ca ca quá à...)

“Im miệng!!!”

Chỉ nội trong ngày hôm nay, vì nàng mà hắn không biết đã phải giữ cổ găng hội giữ bình tĩnh biết bao lần.

“Huynh hung hăng cái gì chứ, không biết rằng lúc tức giận huynh trông thật là đáng sợ nha, người ta sẽ sợ tới mức tè ra quần đó...!” Nói chưa dứt câu, cái miệng nhỏ nhắn của nàng đã bị tay người nào đó nhanh chóng bịt lại, hắn gương mặt đỏ rực bộ dáng trông thật thống khổ.

Đoàn Ngự Thạch thần sắc biến dạng, hướng rừng cây mang nàng đi đến, tìm được gốc cây đại thụ cành lá rậm rạp, phía sau thập phần ẩn mật, vừa vặn thích hợp làm ‘phương tiện’.

“Nhanh đi!” Hắn mệnh lệnh.

Nàng nhảy xuống, hắn lập tức xoay người đưa lưng về phía nàng.

Đi vài bước, đột nhiên nghĩ đến, nàng nhỏ giọng hỏi:

“Huynh không nhìn lên chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Bằng một tiếng, hắn nghe được trong lòng chính mình không giữ được bình tĩnh mà lên tiếng: “Ta đếm đến mười, nếu cô nương không giải quyết xong, ta lập tức chạy lấy người.” Ngữ khí lạnh lẽo hết như thảng chập trời đông giá rét. (Hơ hơ, từ “chạy lấy người” là của tác giả, ta giữ nguyên bản chính a, Đoàn đại ca, thất bại, thất bại a, đường đường là nam tử hán đại trượng phu mà lại muốn bỏ trốn a ^^ *cười gian tà*)

“Được rồi, được rồi mà! Muội nhanh sẽ giải quyết a!” Nàng vội vàng chạy đến sau thân cây, lúc này hắn cũng bắt đầu đếm.

“Nhất!”

“Ái... đừng đếm mà!”

“Nhị!”

“Đừng khẩn trương thế mà!”

“Tam!”

“Đừng giục mà, muội đang thoát quần.”

“.....Tứ!” (tội nghiệp Đoàn ca ca >”<)

“Oa... trời lạnh quá nha, hai nhân gia lạnh...!”

Hắn nhất banh cánh tay, cả người cứng ngắc.

“Ngũ!”

Lần này, đột nhiên phía sau không có âm thanh, uy hiếp cuối cùng đã dùng được, làm cho nàng ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Khi hắn đếm đến mười, phía sau vẫn không có âm thanh, hắn để nàng thời gian đầy đủ, nàng lại muốn đùa hắn cái gì nữa? Hắn nói được sẽ làm được, chân mạn khai bộ pháp rời đi, không ngờ, phía sau lại vang lên tiếng thét chói tai của nàng.

Hắn thân mình lập tức phi đến, chớp mắt đã đến cạnh nàng, nhìn thấy trên thân cây, hiện ra con rắn màu xanh lục, đang nhe nanh độc, nhắm hướng nàng mà công kích.

Đoàn Ngự Thạch một tay ôm nàng, tay kia bỏ ra một chiêu.

Tô Dung Nhi gắt gao rúc vào trong lòng hắn, mắt sợ hãi nhìn cảnh cây cùng thân rắn đã phân thành hai đoạn, hiện tại chỉ còn đang giãy giụa yếu ớt.

Này không phải đùa giỡn, nàng thật sự là hoảng sợ, đối với động vật, Tô Dung Nhi sợ nhất chính là rắn.

Đôi mắt xinh đẹp hiện lên một nỗi sợ hãi kinh hoàng, bàn tay nhỏ bé gắt gao ôm chặt lấy hắn không buông, đem gương mặt giấu sâu vào trong lòng hắn.

Đoàn Ngự Thạch nhìn khuôn mặt tái nhợt trong lòng mình, rồi lại cảnh giác nhìn chung quanh, đề phòng rắn độc lại tái xuất hiện, tay ôm lấy nàng đi ra khỏi khu rừng, không nói không rằng leo lên ngựa, hai người cùng cưỡi một con ngựa chậm chậm tiến lên phía trước, làm cho nàng từ từ bình tĩnh trở lại.

Nhìn tiểu tử kia bộ dáng chán động, đáng thương đến triu mến làm cho tất cả giận dữ của hắn đối với nàng trước kia đều biến mất.

Mặc dù hoảng sợ, nhưng nàng rất nhanh khôi phục lại tinh thần, vụng trộm hưởng thụ hắn ôn nhu, gương mặt nhẹ nhàng dán tại trong lòng của hắn, khoe miệng không tự giác nở ra một nụ cười yếu ớt.

Vì muốn ở cùng hắn, nên nàng mới nói mình sống tại Hồ thành, bởi vì ra thành chơi đùa không cẩn thận nên mới rơi xuống vực núi. Bất quá vào lúc này, nàng có thể đi theo hắn, việc khác chờ vào đến trong thành sẽ tính sau.

Nhưng là nàng không ngờ được, chưa vào tới thành đã phải tách rời ra hắn, bởi vì có một lão phụ thân tự xưng là cha của nàng xuất hiện.

“Nữ nhi, cha cuối cùng cũng tìm được ngươi.”

Cụ ông tóc hoa râm, thờ hồng hộc hướng bọn họ mà chạy đến, miệng không ngừng gọi nàng, gương mặt già nua thêm nhăn nheo lại vì khóc.

“Ngươi chạy đi đâu? Mất tích hai ngày nay, có biết cha lo cho ngươi lắm không! Ta vì ngươi mà không ăn không ngủ được, khóc đến hai mắt sắp mù rồi!!!”

Cha? Không thể nào, người này nói là cha nàng ư?

“Hai ngày nay không thấy ngươi, cha lo lắng muốn chết, xin hỏi, vị tráng sĩ này là...”

Lão ông đang nói bỗng dừng quay mặt nhìn Đoàn Ngự Thạch tò mò đánh giá.

Đoàn Ngự Thạch thấy Tô Dung Nhi không phản bác gì, tin là thật, trầm thấp mở miệng: “Nữ nhi của người lạc trong rừng, bị rơi xuống vách núi.”

“Cái gì!!!” Lão ông vẻ mặt kinh ngạc, vội hỏi: Nữ nhi, có bị thương hay không?”

Tô Dung Nhi quả thật dở khóc dở cười, nhưng nhìn Đoàn Ngự Thạch, nàng cũng đành giả bộ nước mắt muốn rơi, phối hợp diễn xuất.

“May mắn là có vị tráng sĩ này cứu nữ nhi một mạng, nếu không nữ nhi đã sớm quy thiên, không thể trở về đường hiếu cha.”

“Cám ơn tráng sĩ, lão phu thật không biết nên làm thế nào cảm kích người!” Nói xong liền hành lễ cúi đầu bái tạ.

Đoàn Ngự Thạch cúi người ngăn cản lão phụ thân muốn quỳ xuống dập đầu.

“Không cần cảm tạ, Đoàn mỗ còn có việc khác quan trọng nên đến đây xin cáo biệt, mong nhị vị bảo trọng.”

Đã có người đến tiếp nhận, hắn cũng vui vẻ ‘đá điệu’ tiểu yêu tinh phiền toái này. Hắn thân nhiên cự tuyệt lão phụ thân cảm kích, xoay người ôm thắt lưng Tô Dung Nhi đem nàng xuống ngựa, hướng hai người gật đầu, rồi thúc ngựa rời đi.

Tô Dung Nhi ngây ngốc, ngờ ngác nhìn theo bóng lưng hắn, ngay cả lời từ biệt cũng không thèm nói với nàng!!!

Lão phụ thân vui vẻ địa đạo nói: “Thật tốt quá, nữ nhi, cùng cha về nhà đi!”

Tô Dung Nhi quay đầu nhìn lão phụ liếc mắt một cái, hai tay chông thất lưng, cười mỉa: “Cha cái đầu ngươi, không có quy tôn gì hết nha!”

“Ai nha, ngươi cư nhiên dám mắng cha?!” Lão phụ thân vẻ mặt bi thống, còn chửi khời tâm can quở trách nàng: “Ngươi biến mất hai ngày, hai ngày không tin tức, cha vì tìm ngươi, mò tìm khắp sơn cốc đến dòng suối nhỏ, không ngớt tìm kiếm mới tìm được đến nơi này, ngươi thật vô tâm nha!”

“Người mới vô tâm, ta làm mặt nạ cho người không phải để người giả làm phụ thân ta, mau gỡ mặt nạ xuống, Linh Nhi!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

“Người mới vô tâm, ta làm mặt nạ cho người không phải để người giả làm phụ thân ta, mau gỡ mặt nạ xuống, Linh Nhi!”

Lão phụ thân thờ dài đến mức khoa trương, nhưng khi quay tròn một vòng thì lại biến thành một thiếu nữ thanh tú, khuôn mặt như đoá hoa sen hé nở trên mặt nước.

Tiếp đó, nàng cởi bỏ bộ y phục lão phụ thân, lộ ra một dáng người xinh đẹp tràn đầy sức sống, bộ y phục nhẹ nhàng gọn ghẽ mặc trên người rất thanh thoát, nhìn nàng thật giống như tiên nữ giáng trần.

“Đại sư tỷ, hiếm khi có cơ hội sử dụng thuật dịch dung, tỷ cho muội chơi thoả thích nha!” Thanh âm thô ách biến thành một giọng nói nhẹ nhàng, trong trẻo dễ nghe, tam sư muội Thuỷ Linh Nhi nháy đôi mắt thông minh xinh đẹp nhìn đại sư tỷ.

“Người đã đi xa rồi, muội dịch dung cho ai xem, hơn nữa cẩn thận một chút, coi chừng bại lộ thân phận đó nha?!”

“Haizz, đúng vậy, người ta không được giỏi như sư tỷ, thoát cái là biến được thành khuôn mặt khác, còn muội chỉ dịch dung thành lão phụ thân và thanh âm thôi mà tốn quá trời công sức à!” Nàng thờ dài, nghĩ chính mình sao kỳ quái, lúc nào cũng học không tốt được môn Thiên diện thuật.

“Nhưng muội có được khinh công đệ nhất thiên hạ! Đổi thành tỷ, tay chân lỏng lẻo, học cả buổi không được, không có được ngộ tính cao như muội, chỉ có môn Thiên diện thuật tỷ mới dám kiêu ngạo mà thôi!”

“Khó trách, sư phụ muốn tùy theo tài năng tòi đâu thì dạy mà, sư phụ xem chúng ta học được cái gì là dạy cái đó mà.” Thuỷ Linh Nhi chuyển chuyển đôi mắt đẹp, nhìn đại sư tỷ cười một cách gian tà...

“Cười cái gì chứ?” Tô Dung Nhi nhíu mày.

“Sư tỷ à, lúc đầu muội thấy tỷ thật là lạ nha, nếu không có việc gì sao không lập tức trở về Tiên sơn chứ, hoá ra là sư tỷ đã gặp nam nhân định mệnh của mình rồi phải không?”

Khuôn mặt Tô Dung Nhi bắt đầu đỏ lên, chất vấn: “Muội đi theo tỷ bao lâu rồi?”

“Không lâu lắm, bắt đầu đi theo lúc hấn đang chữa thương cho tỷ trong sơn động thôi.”

Nghe xong nàng xấu hổ nói: “Sao lúc đó muội không hiện thân chứ?”

Thuỷ Linh Nhi cố ý kêu oan: “Muội cũng định hiện thân, nhưng thấy đại tỷ phụ chăm sóc sư tỷ cẩn thận quá, muội xuất hiện không phải phá rối hai người sao?”

Nghe Linh Nhi nói xong, nàng làm bộ như muốn té xỉu, những chuyện nàng đùa với ‘tên đầu gỗ’ ven đường Thuỷ Linh Nhi đều thấy hết, rồi bây giờ lại gọi người ta là ‘đại tỷ phụ’ luôn.

Tô Dung Nhi vẻ mặt ngưng ngưng không tự nhiên, đôi mắt tinh quái liếc sư muội một cái, vì che giấu xấu hổ nên nàng chuyển đề tài.

“Muội làm thế nào tìm ra được tỷ?”

“Tỷ còn nói! Không thấy tỷ, tìm khắp núi cũng không thấy bóng dáng, sư phụ lập tức phái muội xuống núi đi tìm, muội không ngừng tìm kiếm tỷ suốt một ngày một đêm, rốt cục tìm ra chính là dựa vào mùi thơm trên người tỷ!”

“Trên người tỷ có mùi ư?”

“Ba ngày liền, nhị sư tỷ nghiên cứu chế tạo ra một loại bột phấn có mùi đặc thù, nhị tỷ nói hương thơm của bột phấn đó người bình thường không ngửi được, chỉ có loài sóc ngửi được thôi!” Linh Nhi nói vừa xong, thì lập tức có một chú sóc nhỏ từ trên cây chạy xuống nhảy lên vai nàng.

Tô Dung Nhi búng tỉnh đại ngộ: “Được Nhi đem bột phấn bôi lên người tỷ?”

“Đại tỷ cũng biết nhị tỷ thích nhất là làm thí nghiệm mà!”

“Thối Được Nhi, cứ nhiên dám lấy ta làm vật thí nghiệm!”

Nói đến nhị sư muội Thi Được Nhi, sở trường là được thảo, các loại sách thuốc đã đọc qua là không bao giờ quên được, hơn nữa có khả năng ghi nhớ hàng trăm, hàng ngàn đặc thù công hiệu của được thảo, nếu không có việc gì làm thì nàng thích nhất là làm thí nghiệm, hầm chế đan dược, sáng tạo các loại được mới.

Được không chứa độc tố, nàng chế thành linh đan diệu dược, được có độc, nàng chế thành vũ khí phòng thân.

“Tỷ nên nghĩ là may mắn đi, nếu không nhờ như thế, chỉ sợ phải mất nhiều ngày muội vẫn chưa tìm được tỷ! Sư phụ rất lo cho tỷ, không tìm được tỷ, sư phụ chắc chắn sẽ tự mình xuống núi tìm đó, đi thôi, chúng ta mau trở về báo cho sư phụ biết đã bình an!”

Tô Dung Nhi lắc đầu: “Tỷ chưa muốn quay về!”

“Không quay về? Tỷ không phải là muốn...”

“Đương nhiên phải tìm hấn, hấn đã cứu tỷ, tỷ phải hồi báo cho hấn.”

Thủy Linh Nhi bồn cọt đùa: “Lấy thân báo đáp đi.”

“Nha đầu chết tiệt kia, dám chọc ta.”

Dung Nhi muốn rượt theo thì Thủy Linh Nhi đã bay người khỏi mặt đất, thân thể đã trụ lên cành cây.

“Chính là sư phụ đã nói, nam nhân nhìn thấy gương mặt thật của tỷ, thì tỷ phải gả cho hấn, nếu không phải như thế, thì sư tỷ làm gì cùng hấn dây dưa, đến nỗi lúc này còn luyến tiếc không muốn rời hấn đi như thế?”

“Chuyện này bây giờ nói quá thật còn sớm, lỡ như người ta đã có vợ và ba bốn nàng hầu, tỷ phải xác định trước một chút, sao có thể mơ hồ mà gả cho hấn!” Tô Dung Nhi không tự nhiên vuốt ve tóc, nghĩ bị tiểu sư muội nhìn thấy thì cảm thấy xấu hổ, lòng lúc này cũng bắt đầu lo lắng, vạn nhất hấn đã có thê tử thì làm sao bây giờ? Nghĩ vậy nàng cảm thấy trong lòng có điểm đau xót.

“Linh Nhi hiểu rồi, Linh Nhi sẽ trở về bẩm báo lại sư phụ, rồi sẽ lại đến tìm đại sư tỷ sau, à đúng rồi, túi gấm này sư tỷ mang theo đi, đây là đan dược mà nhị sư tỷ bào chế, có thể dùng được trong mọi tình huống đó.”

Tô Dung Nhi nhận túi gấm từ tay sư muội, gật gật đầu.

“Tỷ biết rồi, muội mau trở về đi!”

“Đại tỷ cẩn thận nha!” Nói xong Thủy Linh Nhi thả người, dễ dàng bay từ cành cây này qua thân cây khác.

Có khi điểm tựa chỉ là một chiếc lá, nàng cũng dễ dàng phi người nhẹ nhàng như một chú chim nhỏ, trong khoảnh khắc ngắn ngủi, thân ảnh đã biến mất trong rừng cây.

Tô Dung Nhi đeo túi gấm vào bên người, nhặt bộ quần áo sư muội vừa để lại, đi đến phía sau gốc cây... chốc lát sau biến thành lão phụ thân đi ra, học cử chỉ của người đi đường, bắt đầu tìm kiếm phu quân của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Đoàn Ngự Thạch là cái tên uy chấn bát phương, là cái tên mà các tộc đối địch ở phương Bắc phải kiêng kỵ, dân chúng Trung Nguyên có thể an cư lạc nghiệp chính là bởi vì có hấn trấn thủ biên quan.

Ải Tiên Hạp là nơi phòng ngự phương Bắc quan trọng, cũng là chỗ mà đội quân dũng mãnh thiện chiến - Hồ quân đóng đô lúc này.

“Đại tướng quân thật đúng là lợi hại!”

“Đương nhiên, điều đó không cần bàn cãi! Người có thể lấy một chọi trăm, khi đao rơi vỡ, trong nháy mắt là mười đầu người rơi xuống, quân địch đều phải biến sắc.”

“Tướng quân xây dựng hệ thống phòng thủ, đồn điền, có hấn chỉ huy, quân dân đều đồng lòng, ai ai cũng phục tùng mệnh lệnh của hấn, cùng nhau chống ngoại xâm.”

“Bắc Thái ba lần xâm phạm, ba lần đều thất bại, bị chúng ta đánh cho tan tác, đại tướng quân thật anh minh oai dũng lãnh đạo quân chống địch.”

Một thiếu niên diện mạo nhỏ nhắn, đôi mắt tinh anh, cái mũi nhếch cao, miệng cắn bánh bao, bên trái lắng nghe, bên phải gật đầu, ở nhà bếp nghe nhóm đầu bếp không ngừng ca ngợi đại tướng quân.

"Thì ra hần lợi hại như vậy sao?"

Thiếu niên vừa nghe, ánh mắt theo nội dung mà bắt đầu từ từ toả sáng.

“Tiểu tử, ngươi nếu nghe xong chiến tích nơi vực núi kia, nhất định đối tướng quân sẽ bội phục sát đất.”

“Vậy ư?” Thiếu niên vẻ mặt rất hưng phấn ra sức gật đầu: “Ta muốn nghe.”

Được tên tiểu tử cổ động, những người khác cũng đánh trống reo hò, đại thúc nọ càng thêm hưng phấn kể chuyện.

“Lúc đó, tướng quân chúng ta chỉ dẫn theo ba ngàn binh mã mà có thể đại phá mười ngàn đại quân, tướng quân không những anh dũng vô địch mà còn là một cao thủ binh pháp.”

Nhà bếp rộn ràng tiếng nói, thiếu niên nọ vừa nghe vừa tròn to hai mắt, lòng vô cùng hứng thú.

Không thể tưởng được đại tướng quân anh minh thần võ như thế, khó trách có thể thu phục lòng dân chúng, tiểu tử càng nghe càng háng hái.

“Xin hỏi, vết sẹo trên mặt đại tướng quân là như thế nào có vậy?”

Đột ngột, cả gian bếp đang ồn ào bỗng đứng im bất không một tiếng động.

Thiếu niên nghi hoặc nhìn trái phải, người người dường như bất động, đang uống trà cũng dừng lại, giặt đồ tay cũng đang trên không, phụ bếp tay cũng dừng cắt thịt... mọi người tựa hồ như bị điểm huyết, không những tất cả đều bất động, còn dùng ánh mắt hoảng sợ trừng hần.

Lạ nha, mình nói sai cái gì chứ? Bọn họ làm như đang gặp quỷ a.

Đầu bếp đại thúc nhìn hần trách cứ nói: “Tiểu tử, không ai nói cho ngươi biết không được phép đề cập đến chuyện này sao?”

“Chuyện gì a?”

“Chính là chuyện ngươi vừa rồi mới hỏi?”

Tiểu tử nói lại: “Chuyện vết sẹo trên mặt phải không a?”

“Hư – hư – hư ... “

Chỉ một câu nói, không khí xung quanh như hoảng sợ, giống như thiếu niên nọ đang nói cái gì thật ghê gớm, mọi người bối rối dùng ngón trỏ chặn miệng hần, tròn mắt trừng to đối hần.

“Ngươi trăm ngàn lần đừng nói đến chuyện đó nữa, cái gì cũng có thể đề cập, riêng chuyện đó là không được, trong doanh trại đây là đề tài cấm kỵ.”

Mọi người thấp giọng cảnh báo, hiện lên bộ dáng nếu bị người khác nghe được sẽ bị chặt đầu.

“Vi sao vậy a?”

Xem mọi người khần trương, thiếu niên lại càng tò mò.

“Không biết!”

“Hả?”

“Tóm lại là không thể đề cập.”

Thiếu niên nhăn nhu mặt, quái lạ, muốn tìm người hỏi rõ chuyện này, cư nhiên lại không ai biết.

“Được rồi, được rồi, tiểu tử, lo làm việc đi, ít nói một chút, ra kho hàng đem ít củi về đây.”

Đại thúc quyết định chấm dứt đề tài này, miệng ra lệnh cho thiếu niên đi làm việc.

“Vâng.” Hồi không được, tiểu tử đành đứng lên đi ra khỏi nhà bếp.

Lúc sau, tiểu tử nọ lại trở về.

“Đâu? Cùi gỗ đâu?”

Tiểu tử về mặt ngo ngác: “Cùi gỗ gì a?”

“Sao? Không có à?”

Một quyền trực tiếp hướng cái đầu nhỏ mà đánh, đau đến nỗi thiếu niên oa oa kêu to.

“Người đang mơ mộng đi đâu đó? Đi đem cùi về đây cho ta nhanh lên.”

Bị đá ra, thiếu niên về mặt nhăn nhó vội vàng hướng kho hàng chạy đến.

Kỳ thật vị thiếu niên vừa rồi là Tô Dung Nhi giả trang.

Ở Hồ thành, nàng rất nhanh nghe được, thì ra là Đoàn Ngự Thạch là tướng trấn thủ biên quan, thống lĩnh mười vạn Hồ quân, hiện tại vẫn độc thân chưa hề có thê tử.

Biết được, nàng vô cùng hưng phấn, nhin không được đắc ý, nghĩ thầm ánh mắt mình thật tốt.

Rời khỏi nhà bếp, hướng kho hàng đi tới, nháy mắt công phu, vị thiếu niên nhỏ nhắn có đôi mắt tinh nghịch biến thành một vị tráng sĩ binh lính có gương mặt chữ điền.

Vào quân doanh đã được bảy ngày, bảy ngày trước nàng cải trang thành vị binh lính tuần tra, thuận lợi mà vào quân doanh.

Nhưng thực trở trêu, vừa lúc đó quân tình báo lại, người Bắc Thái bất ngờ xâm lấn, vì thế tướng quân dẫn binh mã ra tiền tuyến chống giặc.

Không nhìn thấy được Đoàn đại ca, nàng chỉ đành ở tại quân doanh chờ đợi, mỗi ngày biến hoá một thân phận khác nhau, không có việc gì làm, rảnh rồi nhàm chán, nàng làm nhiều mặt nạ để sử dụng bất cứ tình huống nào.

Tuy rằng không biết vết sẹo trên mặt Đoàn đại ca có ẩn tình gì, hơn nữa mọi người đối với vấn đề này đều cảm như hến, nhưng nàng cũng không gấp, dù sao sớm hay muộn nàng cũng muốn tra ra bí mật này.

Chỉ cần là chuyện liên quan đến Đoàn đại ca, là nàng đều muốn biết.

Lúc nàng vừa đi vừa trầm tư, đột nhiên cửa thành truyền đến tiếng hoan hô của binh lính.

“Chuyện gì vậy?” Nàng cũng tiến vào giúp vui, chớp lấy một vị binh lính mà hỏi.

“Chúng ta đã thắng trận! Tướng quân hồi doanh!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

“Chúng ta đã thắng trận! Tướng quân hồi doanh!”

Hắn đã trở lại!

Tô Dung Nhi lòng phấn khởi, nàng rốt cục đã chờ được hắn, binh lính vui mừng khôn xiết hướng đến cửa thành hò reo, nàng cũng tiến lên gia nhập, khẩn cấp muốn thấy nam nhân trong lòng của nàng.

Cửa thành vừa mở, đại quân chậm rãi tiến vào...

Đi phía trước quân sĩ là chủ soái Đoàn Ngự Thạch, đang hiên ngang cười trên lưng ngựa, tuy khoảng cách khá xa xôi, nhưng tư thế oai hùng uy phong lẫm lẫm bừng bừng khí thế, dù chỉ một cái liếc mắt cũng dễ dàng bắt giữ người chính là hắn.

Tô Dung Nhi đứng ở đám người bên ngoài, hân hoan đuổi theo thân ảnh kia, đó thật đúng là Đoàn đại ca của nàng.

Đoàn Ngự Thạch về mặt nghiêm túc, không vì chiến thắng mà tỏ ra kiêu căng tự mãn, hắn nhảy xuống ngựa, mang ngựa giao cho thuộc hạ, uy phong bộ dáng hướng phía doanh trại mà đi, hắn ra lệnh thủ hạ kiểm kê số quân chết, đem người chết cùng số tên hồi báo cấp bộ binh, phân phó dàn xếp người bị thương cho quân y trị liệu.

Những cận vệ thân tín cùng theo hấn đi vào doanh trướng, nhưng vừa vào bên trong Đoàn Ngự Thạch rốt cục đã không thể chống đỡ nổi, sắc mặt trắng bệch, thân người lao đảo ngã xuống...

Chính nhờ có thủ hạ Tất Tề nhanh tay lẹ mắt chống đỡ, Đoàn Ngự Thạch mới không ngã xuống.

Khi Đông Phương Vệ tiến vào doanh trướng, nhìn thấy cảnh tượng này liền kinh ngạc hỏi: “Tướng quân sao lại thế này?”

“Tướng quân trúng ám toán.” Tất Tề thấp giọng nói.

Nhìn gương mặt tướng quân trắng bệch, vẻ mặt Đông Phương Vệ nghiêm trọng, lập tức truyền lệnh: “Mau truyền quân y!”

Tổng giáo úy Mục Đức Quang lập tức chạy ra ngoài, không bao lâu sau, quân y Hàn Văn Việt mang theo một gã thủ hạ vội vàng chạy vào.

Chỉ thấy Đoàn Ngự Thạch gương mặt tái mét, mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra, so với Đoàn Ngự Thạch vừa rồi uy phong lẫm lẫm thật không giống là cùng một người, mọi người vội vàng ba chân bốn cẳng đưa hấn nằm lên giường.

Chiến bào trên người hấn vừa được cởi ra, lập tức hiện ra vô số vết sẹo to nhỏ trên thân thể cường tráng, những người khác đều nhìn cảnh trước mắt là bình thường, duy nhất chỉ có tiểu y phụ tá là trừng lớn đôi mắt như đang bị hoảng sợ.

Hàn Văn Việt cẩn thận kiểm tra, phát hiện trên cánh tay phải của tướng quân có hai vết lõm nhỏ, thoát nhìn giống như là bị động vật cắn, kỳ quái hơn là, vùng da thịt xung quanh vết thương đều chuyển sang màu tím đậm.

Quân y mặt biến sắc: “Nguy! Miệng vết thương hoại tử, là trúng kịch độc!”

Mọi người nghe thấy vậy, mặt đều nghiêm trọng, tình huống thật cấp bách, Hàn Văn Việt lập tức rửa sạch vết thương, đồng thời sai thủ hạ nấu nước nóng.

Ở đây, tất cả đều là thân tín của Đoàn Ngự Thạch, tuy họ thắng trận vẻ vang trở về cũng không ngờ tướng quân lại bị ám toán, ngay cả chính Đoàn Ngự Thạch cũng không ngờ rằng mình bị trúng độc.

Lúc ấy tình hình chiến trường hỗn loạn, hấn thống lĩnh đoàn quân hướng về phía trước, đột nhiên xuất hiện một nam tử áo trắng, bay thẳng đến hấn công kích, hấn căn phá đối phương một chương, đem tên đó đánh bay ra ngoài cả trăm thước, nhưng tiếp đó hấn liền cảm nhận cánh tay nhói đau, phát hiện có điều không ổn, lập tức bẻ đạo huyết vị của chính mình.

“Có giải được không?” Mục Đức Quang sốt ruột hỏi.

“Thiên hạ kỳ độc có trăm ngàn loại, nhưng làm cho huyết sắc biến màu tím thế này, chắc chắn là kịch độc của vùng Miêu Cương, loại độc này...”

Hàn Văn Việt thở dài, tuy rằng hấn y thuật khá cao, đối với độc dược cũng có nghiên cứu, nhưng loại độc tướng quân trúng phải quả thật khó giải quyết, hấn không chắc chắn có thể giải được.

Nhắc đến Miêu Cương, mọi người liền hoảng sợ, bởi vì chất độc của Miêu Cương quỷ dị đến đáng sợ.

Thấy mọi người biến sắc, Đoàn Ngự Thạch lạnh lùng hừ một tiếng: “Quả nhiên là hấn.”

Mọi người nghe xong nghi hoặc, không hiểu tướng quân đang nói đến ai, chỉ riêng Đông Phương Vệ bừng tỉnh đại ngộ: “Tướng quân, chẳng lẽ là Tà Vương Sở Ân?”

Đoàn Ngự Thạch lạnh lùng nói: “Ngoại trừ hấn thì còn kẻ nào có thể?”

Nói đến Miêu Cương Tà Vương Sở Ân, không có kẻ nào là không biết và không hiểu, hấn làm việc biến hoá kỳ lạ khó lường, hành tung mờ hồ, thật sự đúng là Tà, không ai thể biết được hành tung của hấn.

Nghe nói Tà Vương am hiểu sử độc, có thể sử dụng hơn cả trăm ngàn loại xà độc, tộc người Miêu luôn nghe theo lời hấn. Hấn tính tình cao ngạo, không thích thống trị bộ tộc, nhưng Miêu tộc đối với hấn lại rất kính sợ sùng bái, hấn ngoài việc am hiểu xà độc còn biết sử dụng tà thuật để khống chế độc xà, nên được tôn xưng là Tà Vương.

Không khí trong doanh lúc này thật trầm lắng nặng nề...

Đông Phương Vệ cảm giác kỳ quái, nghi hoặc nói: “Kỳ lạ, Tà Vương như thế nào lại xuất hiện ở đây? Chúng ta cùng Miêu Cương nước sông không phạm nước giếng, có sao Tà Vương lần này lại ám toán tướng quân? Chẳng lẽ hấn hợp tác với Bắc Thái, điều này không thể nào!”

Đoàn Ngự Thạch khinh thường hừ một tiếng: “Nếu chuyện đó có thật thì đã sao, có thể làm cho chúng ta sợ hãi à?”

Thân là thống soái, luôn luôn phải bình tĩnh, tuyệt đối không để cho tinh thần rối loạn, mặc dù bây giờ ý thức đã mờ hồ, đôi môi tím ngắt, nhưng hấn vẫn quật cường không để bản thân bất tỉnh hôn mê.

Hàn Văn Việt mày nhú chặt, trên trán không ngừng đổ mồ hôi lạnh.

“May mắn tướng quân võ công cao cường, dùng nội lực bảo vệ tâm mạch đúng lúc, nếu là người thường chắc đã đi đời nhà ma!”

Nhưng hắn vừa mới nói xong, Đoàn Ngự Thạch sắc mặt thoáng chốc trắng xanh, miệng phun ra một ngụm máu đen, rồi lập tức lâm vào hôn mê bất tỉnh.

“Tướng quân! Hàn đại phu, tướng quân làm sao vậy?”

Hàn Văn Việt quyết định cực nhanh: “Lấy máu!”

Lấy máu là phương pháp nhanh nhất để giảm bớt đi độc tính, hiện tại hắn phải biết rõ chất độc tướng quân trúng phải là loại độc gì, nên bản thân hắn sẽ tự nếm thử độc chất, cố gắng tìm cách giải độc cứu lấy sinh mệnh tướng quân! Hắn mở hòm thuốc, lấy dụng cụ ra, đem tất cả các thuốc giải độc quý hiếm, tất cả đều sử dụng tới.

Về phần những người khác, ngoài việc lo lắng suông cũng không thể giúp được gì.

“Tà Vương chết tiệt!” Mục Đức Quang phẫn nộ rửa, Tất tề tay nắm chặt thành quyền vẻ mặt nghiêm trọng.

“Việc này không nhỏ, mau truyền lệnh xuống, không cho phép bất cứ kẻ nào vào đây, nếu chuyện tướng quân trúng kịch độc lan ra ngoài để quân lính biết được, lòng quân tất dao động, Hàn đại phu, xin dốc lòng cứu mạng tướng quân!” Đông Phương Vệ vội vàng ban lệnh.

“Lão phu sẽ cố hết sức mình!” tuy nói như thế nhưng Hàn Văn Việt thật không nắm chắc.

Mọi người mặt xám như tàn tro nhìn đại tướng quân, việc duy nhất có thể làm lúc này, là hướng lên trời cầu nguyện, mong tướng quân có thể qua khỏi.

Mọi người chỉ chú ý đến thương thế của tướng quân, không ai để ý thấy, bên kia, tiểu y quan phụ giúp Hàn Văn Việt gương mặt có chút đăm chiêu nhìn Đoàn Ngự Thạch, ánh mắt loé ra hào quang kỳ dị.

Đêm đã rất khuya, mặt trăng nhô lên cao...

Trong trướng của tướng quân, chập chòn ngọn đèn nhỏ leo lét, một bóng người nhỏ nhắn lặng lẽ đi vào đến bên cạnh đầu giường, nhìn chăm chăm vào gương mặt tái nhợt trên giường hồi lâu, không khỏi lắc đầu.

Thật muốn chịu thua hắn >”

Nhìn hắn bệnh đến mặt mày tái nhợt không còn chút máu, lồng ngực không khỏi đau nhói, bàn tay nhỏ bé vươn đến bên người hắn.

Nhưng mà, ngón tay chưa chạm đến người, đã bị một đại chưởng bắt lấy.

Đoàn Ngự Thạch đột ngột mở mắt ra, ánh mắt hung hăng trừng thẳng người trước mặt, tuy rằng hắn trúng độc nhưng vẫn uy dũng như một mãnh thú, đối với những kẻ len lút đột nhập, hắn vẫn có thể cảm nhận được.

Người mới đến giật mình, tay bị hắn siết chặt đến nỗi phải kêu lên: “A... đau quá!”

Tô Dung Nhi ngã trên người hắn, gương mặt xinh đẹp thoát tục được ngọn đèn chiếu sáng một cách rõ ràng.

“Là cô nương?” Đoàn Ngự Thạch khiếp sợ trừng mắt nhìn giai nhân trước mặt, nàng đúng là nha đầu hắn cứu sống trước kia.

“Đúng, là muội, huynh mau buông tay ra, đau quá à, tay muội sắp bị huynh bóp nát rồi!” Nàng khê kêu lên, tay đã đau đến mức lệ đã rung rung nơi khoe mắt.

Đoàn Ngự Thạch tay nhẹ buông, nàng lập tức xoa xoa chỗ đau, nơi cánh tay trắng như tuyết nổi lên dấu tay màu hồng.

“Cô nương như thế nào vào được đây?” Hắn suy yếu hỏi, vẻ mặt không giấu được kinh ngạc.

Quần doanh nghiêm ngặt canh giữ, hết sức đề phòng địch quân, đừng nói người bình thường, cho dù võ công cao cường cũng khó lòng lọt vào doanh trại, huống chi nàng – một nữ nhi không hề có võ công thì lại càng không có khả năng, huống chi đây lại là lều của hắn.

“Đương nhiên là trà trộn vào đây rồi!” Nàng tức giận trả lời, đã có gan trà trộn vào quần doanh, đương nhiên không ngại lên vào lều soái tướng.

“Làm sao có thể?” hắn thật sự không tin được.

“Vi muội muốn gặp huynh, cho dù là lên núi đao xuống chảo dầu, muội cũng phải nghĩ được cách!” Ánh mắt tinh nghịch nhìn hắn, nàng đang ngã trên người hắn, hơ hơ... nàng cũng không vội vã đứng lên, sẵn tiện dựa người vào lồng ngực hắn luôn...

Đoàn Ngự Thạch càng thêm bị mê hoặc, nàng nói gì... nàng... vì hắn mà đến?

Lời nói ngọt ngào của nàng rõ ràng mang hàm ý, nhưng lúc này Đoàn Ngự Thạch thật sự suy yếu, không kịp nghĩ ngợi hàm ý trong lời nói của nàng.

“Huynh đã tỉnh, cũng vừa kịp lúc, huynh mau uống viên thuốc giải độc này vào.” Bàn tay nhỏ bé cầm một viên thuốc màu lam đưa tới trước mặt hắn.

Ban ngày nàng giả dạng tiểu quan y, theo đại phu vào soái doanh biết được hắn trúng độc bèn tìm cái túi gấm Linh Nhi đã đưa cho, lấy viên thuốc có thể chữa trị được bách bệnh, mặc kệ dù là cảm, thân thể bị suy nhược hoặc trúng độc đều có thể sử dụng, nàng cũng không ngờ là nhanh như vậy đã phải dùng đến.

Nàng nghĩ rằng chính mình phải tìm cách làm cho hắn mở miệng uống thuốc, nhưng không ngờ hắn lại tỉnh, thật may mắn nha, nàng đỡ được không ít phiền toái!

Đoàn Ngự Thạch vẫn còn kinh ngạc, nhìn nàng chăm chăm, không hề hé miệng.

Nàng sốt ruột thúc giục: “Mau uống thuốc đi, để chậm trễ coi chừng không cứu được mạng của huynh.”

Hắn vẫn như cũ nhìn nàng chăm chăm, miệng không có ý mở ra, nàng nóng nảy, đành phải uy hiếp hắn: “Chẳng lẽ huynh muốn muội dùng miệng giúp huynh, huynh mới chịu uống thuốc sao?”

Uy hiếp thật có hiệu quả, nàng vừa dứt lời, khuôn mặt lạnh kia lập tức có phản ứng.

Hắn động tác cứng ngắc, từ từ hé miệng, kỳ thật hắn biết nàng là thật lòng lo lắng cho hắn, ánh mắt nàng tràn đầy sự quan tâm đã nói lên điều đó, hắn đành chịu để cho nàng uy hiếp vậy.

Huống chi giờ đây, hắn đã không thể ngăn cản được kịch độc đang lan tràn trong cơ thể nữa rồi.

Hắn không hề phản kháng, ngoan ngoãn uống viên thuốc trên tay của nàng, uống thuốc xong nàng bưng ly nước đến giúp hắn uống. Hắn vẫn cố gắng duy trì ý thức tỉnh táo, mở to đôi mắt sáng ngời nhìn theo nàng, lòng hắn thật có nhiều nghi hoặc muốn hỏi, nàng như thế nào lên vào đây được, tại sao lại có viên giải độc thần kỳ này và mục đích vào doanh trại của nàng là gì, tất cả mọi chuyện hắn đều muốn biết!?

Tô Dung Nhi như trút được gánh nặng, nàng thở ra, khẽ cười nói: “Viên thuốc này chẳng những giải được độc xà của Miêu Cương, mà còn có thể làm cho công lực hồi phục rất nhanh nữa đó!”

Đúng như lời nàng nói, rất nhanh, Đoàn Ngự Thạch cảm thấy nội lực trong cơ thể mình không ngừng biến hoá, như có một dòng nước ấm chảy qua cơ thể lạnh của hắn, nhưng mí mắt càng lúc càng trĩu nặng, hắn nhận thấy bản thân đã bắt đầu mê man.

Tuy đã lơ mơ chìm vào giấc ngủ, nhưng bàn tay hắn vẫn nhẹ nắm lấy cánh tay nàng không hề có ý muốn buông ra.

Tô Dung Nhi như hiểu được ý hắn muốn nói, nàng cúi đầu, nhẹ giọng trấn an.

“An tâm ngủ đi, muội vẫn sẽ ở bên cạnh huynh mà, không đi đâu hết.” Hơi thở như hoa như ngọc, lời nói dịu dàng của nàng như làn gió xuân thổi vào lòng hắn.

Hắn thả lỏng người, nhắm mắt lại, mảy kiếm cũng không hề nhú lại nữa, khuôn mặt giãn ra, không còn nét âm u như ngày thường, từ từ tiến vào giấc ngủ sâu...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Sáng sớm ngày hôm sau, bên trong lều của đại tướng quân, đám thuộc hạ thân cận đang lo lắng vây quanh giường.

Đoàn Ngự Thạch sắc mặt vẫn còn tái nhợt, nhưng lúc này lại có thể duy trì tỉnh táo.

Hàn Văn Việt ngồi ở đầu giường giúp tướng quân bắt mạch. Lúc đầu, Hàn Văn Việt vẻ mặt còn bình thản, nhưng thời gian theo kiểm tra mạch tượng càng lâu thì thần sắc càng trở nên thêm nghiêm trọng, khi thì nhíu mày, khi thì suy nghĩ sâu xa, miệng thì thảo luận gì đó không rõ...

“Kỳ quái, chuyện này sao có thể... tuyệt đối không có khả năng... nhưng... thật không hợp lý...!”

Hắn cẩn thận kiểm tra sức khoẻ tướng quân, nhưng tra tới tra lui, chẩn đoán này nọ, kết quả đều giống nhau...

Đại phu miệng lẩm bẩm không ngừng, những người còn lại thì ở một bên lo lắng...

Mục Đức Quang rốt cục không nhịn được, nóng vội hỏi: “Hàn đại phu, tướng quân như thế nào rồi? Ngươi mau mau nói thật bệnh tình của tướng quân cho mọi người biết đi!”

Mọi người thật rất lo lắng thương thế của tướng quân, trải qua chuyện vừa rồi, không biết tướng quân có cảm cự nổi không, sinh mệnh của tướng quân liên quan đến an nguy của biên ải, mà Hàn đại phu từ lúc đầu đến giờ cứ mầy chau môi khoá, dường như đang suy nghĩ sâu xa gì đó, làm cho mọi người lúc này càng thêm lo lắng bối phần, sợ là có chuyện xấu sẽ xảy đến. .

“Không có việc gì nữa rồi!”

“Cái gì?!”

“Tướng quân không sao nữa rồi!” Hàn Văn Việt thu hồi tay, đứng lên, vẻ mặt đầm chiêu.

Đông Phương Vệ thấp giọng hỏi: “Tiên sinh, ý người là...”

“Tướng quân đã qua nguy hiểm, chất độc trong cơ thể đã được giải trừ.”

Mọi người vừa mừng vừa sợ, nghi hoặc hỏi lại: “Nhưng không phải hôm qua đại phu có nói là...?”

“Đúng, hôm qua Hàn mỗ có nói, tướng quân chỉ sợ là lành ít dữ nhiều, nhưng vừa qua một đêm, bệnh tình đã chuyển biến, thật sự Hàn mỗ cũng không hiểu tại sao sự việc lại biến hoá thế này! Nhưng từ này đến giờ, ta đã kiểm tra rất kỹ, tướng quân hiện tại không còn việc gì đáng lo nữa, nhưng thân thể vẫn còn suy nhược, chỉ cần uống thuốc bổ, nghỉ ngơi một thời gian là có thể bình thường trở lại!” Ngay cả đại phu cũng cảm thấy việc này thật kỳ lạ.

“Thật là tốt quá! Ha ha, xem ra chất độc Miêu Cương bắt quá cũng chỉ có thế, đại phu của chúng ta thực lợi hại!” Mục Đức Quang cười to nói.

Nghe được tướng quân không việc gì, mọi người chuyển lo lắng thành vui vẻ, mối lo lắng đè nặng trong lòng rốt cục đã gỡ ra được.

Đoàn Ngự Thạch nhắm mắt trầm mặt không nói gì, trong lòng hẳn biết rõ chuyện gì đã xảy ra, sở dĩ hân bình an vô sự là do tiên đan của tiểu cô nương kia.

Chuyện của tối hôm qua, hẳn vẫn còn nhớ rõ ràng rành mạch, đến bây giờ vẫn chưa hết bàng hoàng!

Nàng lên vào quân doanh!

Nàng tránh mọi người bằng cách nào?

Một thiếu nữ đơn thương tiến vào doanh trại, bên trong toàn là nam nhân?

“Lúc ta hôn mê doanh trại có xảy ra việc gì quan trọng không?” Hân thấp giọng hỏi.

Đông Phương Vệ cung kính trả lời: “Bẩm tướng quân, tháng này lương thảo đã được chuyển xong vào thành, trường thành cũng chỉ còn mười ngày nữa là được sửa chữa xong.”

“Ừm.” Hân gật đầu: “Thế có ai xâm nhập vào quân doanh không?”

“Tướng quân yên tâm, quan binh phòng thủ rất nghiêm ngặt, mấy ngày nay thuộc hạ đã ra lệnh tăng cường cảnh giới, ngay cả một con nhện cũng không qua lọt huống chi là bọn mọi rợ kia, chúng tuyệt đối không thể vào đây.” Mọi người đều một mực nghĩ rằng, tướng quân lo lắng bọn mọi rợ thừa cơ đến quấy rối, tuyệt nhiên không hề nghĩ rằng tướng quân có ẩn ý khác.

Đoàn Ngự Thạch nghe bẩm báo, ánh mắt mở ra, mày kiếm hơi nhăn lại.

Một con nhện cũng không thể tiến vào?

Sai lầm rồi, chẳng những vào được, mà còn có thể đến bên cạnh hân.

Trong đầu bất giác hiện lên dung nhan xinh đẹp kia, hân nhìn bàn tay mình, tưởng nhớ lại cảm giác khi hân nắm bàn tay nhỏ bé mềm mại kia của nàng lòng không khỏi dấy lên cảm xúc, lúc ấy nàng cười tươi nhìn hân, giọng nói nhỏ nhẹ, dễ nghe làm say lòng người, đáng vẻ thiên thần của nàng khi tựa vào ngực hân làm hân bồi hồi rung động. .

Chỉ cần nàng còn ở lại doanh trại của hân, hân nhất định phải tìm được nàng, nhất định!

Con người đen chậm rãi nhắm lại, một lần nữa nặng nề tiến vào giấc ngủ. .

Chương 11

Tuy rằng chất độc trong cơ thể đã được giải, nhưng Hàn đại phu quy định rằng, đại tướng quân nhất định phải nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng trên giường vài ngày, đại phu mỗi ngày đều sai người đem thức ăn và thuốc đến, nhờ vậy thương thế của Đoàn Ngự Thạch đã nhanh chóng lành hẳn, khi xác định sức khỏe của tướng quân đã hoàn toàn bình phục như xưa hắn mới đồng ý để tướng quân xuống giường.

Đoàn Ngự Thạch tuy rằng không đồng ý lắm với quyết định của đại phu, nhưng thân là thống soái hắn tuyệt đối không muốn cậy mạnh.

Chất kịch độc của Miêu Cương quả thật lợi hại, tuy sức khỏe đã tốt lên, nhưng hiện tại hắn vẫn chưa thể sử dụng được nội lực, dù cho tùy tiện xuống giường để chủ trì quân vụ cũng chỉ là làm cho người ta thêm phiền toái, nên hắn mới bằng lòng nghe theo lời đại phu, ngoan ngoãn nằm trên giường dưỡng thương.

Quân vụ đã có Đông Phương tiên sinh cùng giáo ưý đại nhân xử lý, hắn cũng không cần phải lo lắng.

Mấy ngày trước, hắn vẫn còn mê man, cần phải có người khác hầu hạ, đến ngày thứ năm hắn đã tỉnh táo lại, muốn tự mình có thể ngồi dậy, tự mình dùng bữa.

Tiếp đến sau đó là đi tìm Tô Dung Nhi.

Không hiểu nha đầu kia rốt cục tìm phương pháp thần thông quảng đại nào mà có thể trà trộn vào đây mà quý không biết thần không hay... Chẳng lẽ trong quân thủ vệ có lỗ hổng? Ngay đến cả một nữ nhân mà cũng có thể dễ dàng trà trộn vào mà không bị người phát hiện.

Nhẹ nhàng vận nội công, hắn liền phát hiện xương cốt toàn thân đều tan nhanh... chết tiệt... độc Miêu Cương quả thật lợi hại, hắn cố chống đỡ để thân mình không thêm trầm trọng. Hắn lắc lắc đầu, cố gắng để tinh thần mình minh...

Tuy sức lực bản thân còn yếu, nhưng hắn trời sinh bản tính ngông nghênh không cho phép chính mình yếu ớt, hơn nữa thân là đại tướng quân, tuyệt đối không thể đưa ra cái bộ dạng suy yếu như thế này được, tránh ảnh hưởng sĩ khí.

Khôi giáp (áo giáp) để bên cạnh, hắn vươn tay cần lấy, phát hiện ra, bình thường hắn không hề thấy nặng, hiện tại lại không thể nhắc nổi khôi giáp lên, hắn không khỏi thở dài, quả thật không phải khôi giáp biến nặng mà là hắn thực sự đã suy yếu...

Miêu độc quả thực lợi hại vượt quá sự tưởng tượng của hắn, may mắn là hắn đã chống đỡ được, bằng không...

Tất Tề vừa tiến vào nội trướng, nhìn thấy tướng quân tỉnh lại, lòng khắp khỏi vui mừng.

“Tướng quân, ngài đã tỉnh!”

“Ngươi tới vừa đúng lúc, ta cần người hỗ trợ, giúp ta đem khôi giáp lên.” Đoàn Ngự Thạch xoay người, hướng Tất Tề ra lệnh.

Đột nhiên thấy Tất Tề sừng sốt, hắn trừng mắt giống như là đang gặp quỷ, đứng bất động...

Đoàn Ngự Thạch nhướng mi: “Sao ngươi còn đứng đó, không mau lại đây giúp ta?”

“Keng...” một âm thanh lãnh khốc vang lên, Tất Tề rút đao ra khỏi vỏ, chĩa thẳng vào nam tử đang đứng trước mặt lớn tiếng quát: “Ngươi là ai?”

Đoàn Ngự Thạch đầu tiên là kinh ngạc, tiếp sau đó là giận tím mặt.

“Ngươi đang làm gì?”

Đoàn Ngự Thạch nghĩ chẳng lẽ Tất Tề điên rồi sao? Lấy đao chĩa thẳng vào hắn, cư nhiên còn hỏi hắn là ai?

Nghe Tất Tề hét lớn, binh lính và thủ vệ bên ngoài kinh động, đột ngột như ong vỡ tổ vọt đến, vừa nhìn thấy đại tướng quân cũng khiếp sợ đứng bất động, miệng há rộng đến tận cằm.

Bọn họ gặp quỷ à?!

“Các ngươi muốn tạo phản sao? Dám rút đao trước mặt ta?” Đoàn Ngự Thạch càng thêm phẫn nộ, cho dù vừa mới khỏi bệnh hắn vẫn không hề mất đi khí thế vương giả.

Không bao lâu sau, Đông Phương Vệ cùng đám người văn phong cũng tìm đến, Đoàn Ngự Thạch nhìn thấy bọn họ đến, lập tức nói: “Các ngươi tới đúng lúc, không biết bọn họ nghĩ gì mà không nhận biết bản tướng quân.”

Bất quá hần chỉ cảm nhận khi ngủ dậy thời tiết có chút thay đổi, nhưng đám thù hạ cư nhiên không nhận biết hần, ngay cả người trung thành và tận tâm nhất là Tất Tề cũng lấy đao chia vào hần, quả thật hoang đường!

Đội nửa ngày không thấy một người nào phản ứng. Đoàn Ngự Thạch buồn bực nhìn sang phía Đông Phương Vệ, bọn họ cũng đang ghen hờn và nhìn hần trên trời.

Đoàn Ngự Thạch bỗng cảm thấy sự tình có vẻ gì đó không ổn.

“Rốt cục là có chuyện gì thế này?”

Mục Đức Quang lấp bắp chỉ vào hần: “Tướng... quân... mặt của ngài...!”

Mặt hần làm sao?

Đoàn Ngự Thạch về mặt nghi hoặc, rồi giương bước đến chậu nước gần đó, hần hồ nghi xem bóng mình phản chiếu trên mặt nước..

Từ khi vết thương trên mặt hần lành hần, đã bao nhiêu năm hần không hề kiểm tra kỹ gương mặt của mình. Nhưng giờ đây, thái độ cùng cử chỉ kỳ quái của bọn họ làm cho hần không thể không tự mình kiểm tra một chút, không biết hần trải qua bạo bệnh, thân thể thay đổi như thế nào mà lại khiến họ tròn tròn ánh mắt, miệng há to muốn rớt cả cằm, thật làm hần tức chết!

Nhìn bóng chính mình phản chiếu trên mặt nước, Đoàn Ngự Thạch chấn động cả người, biểu tình kinh ngạc của mọi người quả thật không hề sai.

“Vết sẹo của ta... tại sao không thấy...?”

Đúng vậy! Đây chính là nguyên nhân làm tất cả mọi người đổi biến sắc mặt, vết sẹo trên mặt tướng quân, hiện tại... đã không còn thấy...???

Thường ngày, mọi người không dám đề cập đến chuyện vết sẹo, luôn luôn làm bộ dáng không hề trông thấy nó trên mặt tướng quân, nhưng nửa tiếng trước khi đến thăm bệnh tình của tướng quân, rõ ràng bọn họ vẫn còn trông thấy rõ vết sẹo.

Việc này... không thể tin được!!!

“Là ai làm???” Đoàn Ngự Thạch hét lớn, gương mặt giận dữ hiện lên phong ba bão táp, làm cho người người sợ hãi...

Tính cách kia, khẩu khí nói chuyện kia... xác thực đúng là đại tướng quân của bọn họ, trừ việc thiếu vết sẹo trên mặt, tính cách bề ngoài thiên hạ cùng khí thế vương giả kia, người thường không có khả năng học được.

“Ngài thật sự là đại tướng quân?”

“Nói nhảm!”

A...quả nhiên là tướng quân của bọn hần, về mặt diêm vương kia quả thật có thể hù chết cả người sống.

Mọi người quay đầu nhìn nhau, nói thật bọn họ cũng muốn biết ai đã làm chuyện này, gặp thần gặp phật gặp quỷ, nhưng chuyện quái dị này thì nhất định chưa hề thấy qua!

Bởi vì trên mặt không còn nhìn thấy vết sẹo, cho nên Tất Tề mới nghĩ rằng hần là đại tướng quân giả mạo, mới rút đao hướng vào hần.

Đông Phương Vệ vốn là mưu sĩ, đôi con ngươi loé ra quang mang, cảm thấy việc này thật sự kỳ quái, vì thế lập tức hạ lệnh.

“Các người ra ngoài canh chừng, tuyệt đối không cho kẻ nào vào đây!”

Đông Phương tiên sinh đã ra lệnh, bọn lính mặc dù đối với chuyện này vẫn còn nghi hoặc nhưng vẫn tuân lệnh rời đi.”

Khi bọn lính đã rời khỏi, trong doanh trướng lúc này chỉ còn vài thủ vệ thân cận, hần trấn an Tất Tề, nhẹ nhàng nói: “Tất đại nhân, buông đao đi, ta nghĩ vị này thật đúng là tướng quân của chúng ta!”

Tất Tề nhìn về phía Đông Phương Vệ, về mặt vẫn còn nghi hoặc như cũ.

“Đại nhân nghĩ xem, nếu thật sự có kẻ can đảm muốn giả trang thành tướng quân. vậy mà khi hoá trang lại quên mất vết sẹo sao?”

Tất Tề suy ngẫm thấy hợp đạo lý, lập tức thu hồi lại đao, lúc này hần là thật sự bị dọa đến nổi mất cả khả năng suy đoán.

“Tướng quân, ngài cũng không biết chuyện gì đã xảy ra hay sao?” Đông Phương Vệ cung kính hỏi.

“Người hỏi ta, việc này ta còn muốn phải hỏi người đấy!”

Hiển nhiên, Đoàn Ngự Thạch còn kinh ngạc hơn, nhưng hần đã sớm lấy lại bình tĩnh.

Sẹo không có khả năng không thấy, nhưng rất cục, sẹo... đã chạy đi đâu???

Đông Phương Vệ chấp tay xin chỉ thị: “Tướng quân, không biết ngài có thể cho thuộc hạ nghiên cứu một chút không?”

Đoàn Ngự Thạch gật đầu, bởi vì hắn cũng muốn biết rõ chuyện này là như thế nào.

Được hắn cho phép, một đám người lập tức xông tới, không tin nổi tròng lớn mắt nhìn thẳng vào mặt hắn, miệng lâu bầu đánh giá.

Đông Phương Vệ nghiên cứu trong chốc lát, sau đó lấy tay vuốt thử lên mặt tướng quân, đột nhiên bùng tỉnh đại ngộ: “Quả nhiên như lão phu suy nghĩ, trên trán của tướng quân có một lớp da giả!”

Thật như vậy ư?

Có người tò mò, cũng vươn tay sờ thử.

“Quả thực giống y như thật!”

Người khác cũng đến tham gia sờ thử.

“Thật kỳ lạ, nếu chỉ nhìn thôi thì không thể thấy được!”

“Thật sự là rất thần kỳ!”

Đoàn Ngự Thạch sắc mặt cực kỳ khó coi, hắn đường đường là đại tướng quân nhưng hiện tại lại bị người khác sờ tới sờ lui gương mặt, thật là còn ra thể thống gì!!!

Hắn tròng mắt, hét lớn một tiếng, mọi người thoáng chốc giật thót, sợ hãi thu hồi tay, nhưng ánh mắt vẫn tò mò nhìn chăm chăm lên gương mặt của đại tướng quân.

Bởi vì, sự thật vừa được phát hiện ra quả thật rất khó mà tin được.

Đoàn Ngự Thạch vươn tay, dùng sức kéo mạnh lớp da trên gương mặt, quả nhiên khi lớp da giả vừa rơi xuống vết sẹo liền hiện ra.

Mọi người lại thêm một phen nữa vừa kinh ngạc vừa tò mò, ánh mắt nhìn chăm chăm lớp da giả kia mà nghiên cứu.

“Lớp da này rất rung màu với da thật, lại mềm mại, co dãn, khó có khả năng nhìn ra được, hoàn mỹ, thật sự quá hoàn mỹ!” Hàn Văn Việt nhìn không được tán thưởng.

“Là ai đã làm?”

Sự thật đã rõ ràng rồi, đối phương chắc chắn là thừa dịp hắn mê man để động tay động chân, ai mà dám to gan như thế, dám đem hắn ra để vui đùa!

Đột nhiên trong đầu Đoàn Ngự Thạch loé lên một khuôn mặt xinh đẹp.

Chẳng lẽ... người đó là nàng???

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Sự thật đã rõ ràng rồi, đối phương chắc chắn là thừa dịp hắn mê man để động tay động chân, ai mà dám to gan như thế, dám đem hắn ra để vui đùa!

Đột nhiên trong đầu Đoàn Ngự Thạch loé lên một khuôn mặt xinh đẹp.

Chẳng lẽ... người đó là nàng?

“Muốn biết cứ để tướng quân vờ thiếp ngủ trở lại, chúng ta sẽ rình coi!” Có người liếc mắt đề nghị.

Ánh mắt giết người lập tức biến đi, thấy tướng quân sắp sửa nổi phong ba bão tố mọi người lập tức ba chân bốn cẳng bỏ trốn, chạy đến trời chết...

justify;" align=".....

Buổi sáng, binh lính đã tuần tra toàn bộ quân doanh, nhưng vẫn không tìm thấy người nào khả nghi, trong doanh trướng, Đoàn Ngự Thạch lại rơi vào trầm tư...

Quân doanh canh phòng nghiêm ngặt, cũng không thấy có chuyện gì không hay phát sinh, nơi nơi đều là nam nhân, căn bản không hề có chỗ cho nữ nhân, dù là buổi tối, cách mười bước là có quan binh canh phòng, nếu có chuyện gì sẽ lập tức ập đến, dù cho võ công có cao cường đến đâu cũng rất khó mà không kinh động đến người nào, huống chi nàng lại chỉ là một nữ nhân không hề có võ công.

“Tướng quân uống thuốc à!”

Một gã quân y đi vào doanh trướng, hắn là theo chỉ thị của Hàn đại phu bung thuốc đến.

Đoàn Ngự Thạch tiếp nhận thuốc trên tay hắn, một hơi uống cạn sạch chén thuốc rồi đưa chén lại cho hắn.

Gã quân y đó tuy đã nhận lại chén thuốc rỗng, nhưng vẫn không có ý muốn rời đi mà đứng lại nhìn chăm chú vào tướng quân, vẻ mặt hắn có chút dăm chiêu.

Đoàn Ngự Thạch nhìn một cái, nghi hoặc vì sao tên kia vẫn còn chưa đi?

Tiểu quân y đột nhiên mở miệng: “Thuốc này quả thực rất đáng, thế mà tướng quân một ngụm uống hết, ngay cả lông mày cũng không hề chau lại, thật là lợi hại nha!”

Đoàn Ngự Thạch chậm rãi nói: “Bản tướng quân đã từng uống qua thứ còn khổ hơn.”

“Thật sao?” Tiểu quân y vẻ mặt bội phục nói: “Nếu đổi lại là ta, đánh chết ta cũng không uống, trừ phi là bị người khác đánh bất tỉnh, rồi bị ép uống.”

“...”

“Tướng quân hôm nay tinh thần thật là tốt nha, ta nghĩ chắc khoảng thêm hai ngày nữa, Hàn đại phu sẽ lại để tướng quân xuống giường, ra ngoài hít thở không khí và cưỡi ngựa thao luyện cho coi!”

“Ừ!” Hắn thuận miệng trả lời một tiếng, những năm tung hoành chiến trường gần đây, ai cũng biết được hắn rất ít khi mở miệng nói, cho dù là thuộc hạ thân tín, hắn cũng chỉ mở miệng đàm luận về chiến trận, sách lược cùng quân vụ, chưa bao giờ có ai dám cùng hắn nói chuyện phiếm.

Vốn tưởng rằng đề tài đã chấm dứt, đối phương sẽ đi ra ngoài, nhưng tên tiểu quân y hôm nay hình như ăn phải thuốc gì đó mà cứ thế đứng lại cùng hắn tán gẫu, không hề có ý đi ra ngoài.

“Tướng quân thật là phi thường uy vũ, dũng mãnh nha, ta xem các binh lính khác khi cỡi trần, ngực giống như được làm bằng sắt, nhưng nếu so độ khỏe mạnh, kiên cường khí lực thì vẫn còn kém rất xa so với tướng quân đó!” Tiểu quân y miệng ca ngợi, ánh mắt thì rạng rỡ nhìn thẳng vào bộ ngực trần của hắn.

Đoàn Ngự Thạch càng ngày càng không kiên nhẫn, đôi mắt sắc như chim ưng theo dõi tên quân y, ánh mắt loé ra ánh quang, đáng sợ đến mức có thể làm người ta toát mồ hôi lạnh, thức thời ngoan ngoãn mà ngậm miệng lại.

Ai ngờ tên tiểu quân y này, trái lại còn hỏi hắn.

“Ừa, tướng quân mất hứng hả?”

Ánh mắt hắn càng thêm sắc bén, trầm giọng ra lệnh: “Đừng nhiều lời, lui ra!”

Lúc này, cho dù không hiểu được ánh mắt giết người kia thì cũng phải rời đi, huống chi tướng quân đã ra mệnh lệnh.

Không thể tin được là tên quân y này vẫn cứ đứng yên tại chỗ, không hề động tay chân.

Thật sự là cả gan làm loạn! Bắt đầu từ khi nào mà ngay cả tên tiểu quân y nhỏ bé này lại dám không nghe theo mệnh lệnh của hắn?

Hắn lần nữa lại trừng hướng đối phương, đang muốn răn dạy thì bỗng nhiên khuôn mặt xinh đẹp hé ra, đối với hắn tươi cười.

“À!” Đoàn Ngự Thạch lập tức sợ tới mức nhảy dựng lên, mở lớn mắt nhìn trừng trừng, cả người đông cứng thành một tảng đá!!!

Bởi vì tên tiểu quân y đâu không thấy, trước mặt hắn bây giờ là Tô Dung Nhi...

“Ngươi... ngươi... ngươi...!!!” Thường ngày hắn lạnh lùng, điều binh khiển tướng dũng mãnh, lời nói như sấm, vậy mà hiện tại miệng cứ lẩm bầm bấp không thể nói được trọn câu.

Tô Dung Nhi cười hi hi: “Thì ra đối với ai huynh cũng đều khó chịu chứ không phải chỉ riêng một mình muội, haizz, muội cảm thấy dễ chịu một chút rồi!”

Giương mặt vẫn kinh ngạc như cũ, Đoàn Ngự Thạch khó nhọc mở miệng.

“Tên tiểu quân y vừa rồi đâu?”

Hắn chưa có cơ hội nghe được đáp án thì đã có người bước vào doanh trướng.

“Tướng quân, ngài xem thuộc hạ mang đến cái gì nè!”

Mục Đức Quang cao hứng, phấn chấn bước vào nội trướng, trên cánh tay quần miểng vải bảo vệ màu đen, và đứng chiếm chỗ trên đó là một chú chim liệt ung có đôi mắt sáng quắc.

“Đây là chim liệt ung mà thuộc hạ vừa bắt được trên núi lúc sáng tinh mơ hôm nay, xin được dâng tặng cho tướng quân, ngài không phải luôn nói muốn có một con chim ung để huấn luyện sao?” Hắn về mặt đắc ý, chim ung là giống quý hiếm, hắn tin tưởng nếu tướng quân nhìn thấy con chim ung này, nhất định sẽ rất hào hứng.

Đoàn Ngự Thạch trừng mắt nhìn hắn kỳ quái, chẳng lẽ hắn không nhìn thấy Tô Dung Nhi sao? Tại sao hắn không hề kinh ngạc khi nhìn thấy một nữ nhân xuất hiện trong lều tướng quân???

Đang nghi hoặc, cảm thấy kỳ quái vì sao Đức Quang một chút giật mình cũng không có, quay đầu nhìn phía sau, thì hắn thêm một lần nữa lại hoảng sợ.

Tô Dung Nhi không thấy, ở trước mặt hắn là tên tiểu quân y vừa rồi.

Gặp quý sao??? Hắn thật không biết chuyện gì đang xảy ra!!!

“Đừng xem thường nó, nó vốn là loại chim quý nổi tiếng của phương Bắc đó, thỉnh tướng quân xem qua.” Mục Đức Quang vui vẻ ngồi xuống trước mặt tướng quân, tay gỡ ra con chim ung, cẩn thận đưa cho tướng quân xem.

Chim ung bị mũ giáp bịt kín, bởi vì không nhìn thấy được gì cho nên ngoan ngoãn đứng im trên cánh tay.

Đoàn Ngự Thạch đến giờ vẫn còn ngây ngốc, im lặng không nói gì, ngược lại, tiểu quân y thì đôi mắt sáng lên, nhìn chăm chăm chú chim ung trên tay Mục Đức Quang, hưng phấn nói: “Loại liệt ung này có sức khoẻ và trí thông minh cao hơn hẳn so với giống chim ung khác, có thể bay một ngày cả mấy trăm dặm, còn có khả năng bay rất cao, quân địch khó mà phát hiện ra được, mà cho dù có phát hiện ra cũng không thể làm gì được!”

Mục Đức Quang có chút ngoài dự tính: “Ha ha, vị tiểu huynh đệ này cũng biết liệt ung?!”

“Quê quán của ta là nơi sinh sống của loại chim ung này! Mục đại nhân muốn huấn luyện nó, để sau này sử dụng báo cáo quân tình phải không?”

“Đúng vậy, loại liệt ung này vốn rất quý, muốn bắt được phải tốn không ít thời gian, lúc tướng quân bị thương phải tĩnh dưỡng trong lều nhất định rất buồn bực, nên thuộc hạ mới truy lùng tìm bắt để tướng quân giải buồn.”

“...”

“Tướng quân?”

Đoàn Ngự Thạch cơ mặt vẫn còn cứng ngắc, thật vất vả mới khôi phục lại như bình thường, dù sao cũng không ít lần trải qua sóng to gió lớn, hắn cố gắng trấn tĩnh lại, mở miệng.

“Làm tốt lắm, chỉ riêng việc bắt được chim ung này, người xứng đáng được thưởng.”

“Cảm tạ tướng quân!” Hắn đứng lên. “Thuộc hạ đem nó đi cho ăn, muốn nó phục tùng, đồ ăn là thứ không thể thiếu!”

Đoàn Ngự Thạch gật đầu, Mục Đức Quang liền đưa chim ung rời đi.

“A! Ta cũng nên đi thôi, còn phải đến chỗ Hàn tiên sinh nhận chỉ thị!” Tiểu quân y nói, tay bụng bát rồng đang muốn đứng dậy, nhưng có một bàn tay to nhanh như cắt chụp lấy nàng.

Nàng giương mắt nhìn hắn, bộ dáng cung kính xin chỉ thị: “Tướng quân có gì muốn ra lệnh?!”

“Đừng giả vờ, ta có chuyện muốn hỏi!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Nàng giương mắt nhìn hấn, bộ dáng cung kính xin chỉ thị: “Tướng quân có gì muốn ra lệnh?!”

“Đừng giả vờ, ta có chuyện muốn hỏi!”

Hấn muốn biết rõ ràng chuyện gì đang xảy ra, đương nhiên sẽ không dễ dàng để nàng đi.

Tô Dung Nhi bắt đầu dãi thờ dài một hơi, ngoan ngoãn ngồi xuống, đem bát để trên bàn, hấn lập tức hỏi nàng: “Cô nương biết thuật dịch dung?”

“Đúng vậy.”

Thì ra là thế, hấn đã hiểu nguyên nhân vì sao nàng có thể trà trộn vào doanh trại, tất cả đều mọi người đều là nam nhân mà vẫn không bị phát hiện.

Nhưng trên giang hồ, người biết sử dụng thuật dịch dung không nhiều lắm, tuy hấn có tận mắt thấy qua, nhưng chưa gặp người nào nội chỉ trong thời gian ngắn là có thể biến hoá một khuôn mặt khác nhanh như vậy, hơn nữa lại rất hoàn hảo, một chút sơ hở cũng không có.

“Cô nương làm như thế nào?”

“Huynh hỏi thuật dịch dung sao?”

“Đúng!”

“Hi hi, rất đơn giản nha!” Nàng cười hi hi, cúi mặt, khi ngẩng đầu lên đã khôi phục lại diện mạo xinh đẹp.

“Như thế nào... cô nương... chẳng lẽ... đây là thuật mà trên giang hồ đã bị thất truyền khá lâu Thiên diện thuật?”

“A ha! Đoàn đại ca cũng biết Thiên diện thuật sao?!”

Hấn gật đầu, tuy rằng có nghe qua môn công phu này, nhưng hấn vẫn nghĩ đó chỉ là tin đồn đãi, Thiên diện thuật chẳng những trong nháy mắt có thể biến hoá ra nhiều gương mặt khác nhau, mà còn có thể biến hoá âm thanh giọng nói, nếu như không phải chính mắt nhìn thấy, hấn căn bản không tin.

“Cô nương rốt cục là ai? Sư phụ là người nào?”

Khuôn mặt xinh đẹp đột nhiên khó xử.

“Muội không thể nói được, vì sư phụ đã dặn, nên không thể nói...” Nàng áy náy trả lời, nhưng ánh mắt lập tức sáng lên: “Nhưng muội cam đoan, đến khi đó, muội sẽ nói cho huynh biết!”

Cái gọi là “đến khi đó” chính là khi hai người đã thành thân, chờ hấn trở thành trượng phu của nàng, chính là người một nhà, mà người nhà thì đương nhiên không cần giấu diếm!

Khi đó nàng sẽ nói cho hấn biết, sư phụ của nàng là một cao nhân phi thường nổi danh, ba mươi năm trước người ẩn cư tại đỉnh núi của Tiên sơn, một nơi thế ngoại đảo nguyên xinh đẹp, không ai biết được nơi đó, chỉ có người trên Tiên sơn mới biết được lối vào.

Sư phụ đã nói, chỉ khi nào đối phương trở thành trượng phu của nàng, nàng mới được nói.

Đoàn Ngự Thạch nhìn nàng hồn nhiên, chân thành suy nghĩ rất lâu, hiểu được lời nàng nói đều là sự thật, quyết định không làm khó nàng, đem việc này tạm thời gác lại.

“Vết sẹo trên mặt ta bỗng dưng biến mất, chính là kiệt tác của cô nương phải không?”

Nhắc tới việc này, nàng bỗng vui vẻ.

“Đúng rồi, là muội làm, hoàn toàn giống hệt như thật đúng không?”

Hấn bị nàng làm cho dở khóc dở cười, việc nàng làm cho sẹo trên mặt hấn biến mất, làm cho bọn thuộc hạ cùng hấn một phen thất kinh, vậy mà bây giờ nàng còn dào dạt đắc ý.

“Vì sao cô nương lại làm vậy?”

“Bởi vì muội cảm thấy huynh không thích vết sẹo đó, nên giúp huynh làm cho nó biến mất, giúp huynh vui vẻ!” Nàng ngây thơ, vô tội nhìn mặt hấn: “Huynh sao vậy? Huynh không vui à?”

Hấn không biết nên nói cái gì.

“Cô nương thật lắm việc!”

Nàng cẩn thận quan sát sắc mặt của hắn: “Huynh trách muội à?”

Hừ... trách nàng? Hắn dám không? Nếu dám trách, nàng sẽ lập tức khóc cho hắn coi, rồi sẽ ngược lại chỉ trích hắn, nàng làm ơn mà mắc oán, hắn là người không có lòng tốt, hê hê. ^^

Hắn đã biết nha đầu kia thật sự là một tiểu yêu tinh tinh quái, hắn chỉ cảm thấy bất đắc dĩ mà thôi, trừ ra lần đó, nhưng hiện tại, bây giờ trong lòng hắn có một chút nhỏ nhỏ vui mừng...

Hắn hiểu được, những việc nàng làm đều xuất phát từ lòng tốt, ngoài ra, hắn cũng muốn tìm hiểu mục đích nàng tới đây là gì.

“Nói cho ta biết, cô nương đến đây là có mục đích gì?” Hắn chuyển đề tài.

“Tới cứu huynh! May mắn mà có muội giúp giải độc, chứ nếu không, huynh đã có thể bị Diêm Vương đoạt mạng đi mất rồi!”

“Không, ta là hỏi cô nương vì sao xuất hiện trong doanh trại. Chuyện ta bị trúng độc vẫn chưa truyền ra ngoài, chắc chắn cô nương đã ở đây trước, mới biết được chuyện cơ mật này!”

Ai da, người này rất thông minh nha, xem ra chất độc Miêu Cương không có phá hư đầu óc của hắn.

“Cho nên, ta là hỏi, trước khi ta trúng độc vì sao cô nương lại vào doanh trại?”

Hắn tin rằng nàng không phải do quân địch phái tới, bởi vì nàng tuyệt nhiên không giống thế, ngược lại, nàng giống như là vào đây để... chơi đùa, vừa lúc cứu hắn một mạng.

Tô Dung Nhi lặng lẽ đo mặt, hạ thấp ánh mắt, nhưng hắn vẫn không buông tha cho nàng, nhất quyết muốn tìm câu trả lời.

Xem ra, nếu không cho hắn một đáp án, hắn chắc chắn sẽ không bỏ qua.

“Nói!” Hắn mệnh lệnh.

“Được rồi, được rồi, đừng hung dữ thế, người ta nói là được chứ gì, là bởi vì... bởi vì huynh nhìn thấy gương mặt thật của muội!”

“Ta nhìn thấy gương mặt thật của cô nương?!” Đoàn Ngự Thạch vẻ mặt nghi hoặc, ánh mắt khó hiểu càng thêm sâu.

“Từ lúc muội đến tuổi cập kê, vốn không có nam nhân thấy qua mặt của muội, muội vẫn luôn luôn đội mặt nạ xuất hiện ở chốn đông người, nhưng lúc huynh cứu muội, khi tỉnh lại muội phát hiện mặt nạ đã không còn, đại khái là chắc bị nước suối cuốn đi mất rồi...” Nàng ngẩn đầu xem xét hắn, đôi mắt đẹp hàm tiếu.

“Rồi sau đó thì sao?”

“Sư phụ dạy rằng, không thể để nam nhân thấy gương mặt thật của muội, nếu người nào thấy được, thì đó chính là... là...” Khuôn mặt trắng nõn bỗng nhiên đỏ ửng.

“Chính là thế nào?”

Nàng ngượng ngùng cúi mặt, nhỏ giọng trả lời.

“Chính là phu quân của muội!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Rốt cục nàng cũng đã nói ra.

Nàng có thể cảm giác được là hai gò má của mình sắp cháy, xấu hổ đến mức không dám ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Hắn nghe xong rồi sẽ như thế nào? Có bằng lòng lấy nàng hay không?

Đừng nghĩ nàng bộ dáng bướng bỉnh, khi gặp được nam nhân mình yêu mến, thì da mặt cũng rất là mỏng.

Bàn tay đang nắm chặt cổ tay nàng bỗng nhiên buông ra.

Lòng nàng căng thẳng, bối rối lo lắng, chẳng lẽ hắn không thích nàng sao? Hàm răng không nhịn được khễ cắn môi dưới, trong lòng không nhịn được khổ sở.

Mới nghĩ đến đó, đột nhiên cảm nàng bị tay hắn nhẹ nhàng kéo ngược lên, nãy giờ xấu hổ không dám nhìn hắn, hiện tại, rốt cục đang cùng hắn nhìn thẳng vào mắt nhau.

Hắn không hề nhú mày, làm nàng mê hoặc.

“Sur phụ cô nương quy định?” hắn hỏi.

Nàng gật đầu.

“Cô nương đáp ứng?”

“Đáp ứng!”

“Lỡ như người đầu tiên nhìn thấy diện mạo cô nương, là cái thôn dã thất phu hoặc lão nhân đã sáu mươi tuổi, cô nương cũng gả?”

“Đúng.” Nàng không do dự gật đầu.

Câu trả lời này của nàng thật sự chọc giận hắn.

“Chỉ cần là lời sur phụ, cô nương liền làm theo?” Đáy lòng hắn như muốn toát ra lửa.

Nàng mặc kệ đối phương là ai, nàng đều sẽ gả ư? Chính hắn bất quá cũng vừa là người đã cứu nàng, vì nhớ lời sur phụ nên nàng mới lựa chọn hắn!

Nghĩ đến nàng vừa nói có thể gả cho bất kỳ nam nhân nào, hắn liền không thể khắc chế lửa giận của chính mình.

“Bởi vì sur phụ đã nói, muội sẽ chỉ yêu thương vị nam nhân đầu tiên nhìn thấy diện mạo của muội thôi...” Nàng bị lửa giận của hắn dọa đến hoảng sợ, không hiểu vì sao hắn lại tức giận như vậy, nàng vô tội nha!!!

Lời nàng vừa nói làm cho hắn giật mình, cuồng nộ trên mặt chuyển thành ngáy ngốc.

“Cô nương nói cái gì?”

“Lời muội nói huynh có nghe mà!”

Nàng lại xấu hổ cúi đầu, gương mặt nhìn hắn, những lời thô lỗ này nàng chưa bao giờ nói đối với nam nhân nào khác.

“Ta không có nghe rõ ràng, nói lại lần nữa xem.” Hắn có chút kích động.

A!!! Lúc này thật nàng thật vất vả nói ra, hắn cư nhiên không có nghe rõ ràng, chán ghét >”< ...

Kia hai gò má nộn nộn, đang đỏ ửng lên thêm muôn phần xinh đẹp, ấn tượng nàng ban đầu là nha đầu bướng bỉnh, giờ đây lại là tiểu nữ nhân đang gương mặt ngượng.

Hắn gất gao nhìn chăm chăm bộ dáng nàng xấu hổ thật đáng yêu, con ngươi đen thâm thúy thu hết vào đáy mắt.

Trải qua một hồi nội tâm giãy dụa, nàng thu hết dũng khí!!! Được rồi, nếu đã từng nói một lần, nói thêm lần thứ hai cũng không bị mất đi miếng thịt nào, muốn nàng nói thì nàng nói!!!

Nàng nâng mặt lên, hít thật sâu, nói rõ ràng với hắn.

“Bởi vì huynh là người đầu tiên nhìn thấy diện mạo của muội, nên huynh chính là phu quân của muội, đời này kiếp này, muội nhất định ở bên cạnh huynh.”

Nàng vừa nói vừa cẩn thận quan sát động tĩnh của hắn, phát hiện hắn ngoại trừ có chút kinh ngạc, ngoài ra một phản ứng khác cũng không có.

Này... có phải hắn là đang bị nàng dọa không???

“Dù sao huynh cũng phải cưới vợ chứ, bổn cô nương bộ dạng cũng khá tốt, cưới muội huynh cũng đâu có chịu thiệt đâu, hơn nữa muội có thể tự lo cho chính mình, sẽ không để huynh bị phiền toái...”

Nàng chờ hắn, nhưng hắn từ đầu tới đuôi chỉ là trừng mắt nhìn nàng, vẫn chỉ nhìn nàng...

Thấy hắn vẫn không có phản ứng, nàng đành phải sử dụng “đòn sát thủ”:

“Muội cảnh báo cho huynh biết, lúc huynh hôn mê, đều là muội giúp huynh uống thuốc, phụ trách chăm sóc huynh, toàn thân huynh từ đầu đến cuối muội đều nhìn thấy, những chỗ không nên thấy muội cũng thấy hết luôn, cho nên huynh phải chịu trách nhiệm với muội!” Nàng khẩn trương nói, chỉ sợ hắn không nghe thấy.

Cô nương khác bị người ta thấy thân mình, mới yêu cầu nhân gia chịu trách nhiệm, còn nàng là nhìn thấy thân người ta, mà mặt dày mày dạn yêu cầu người ta có trách nhiệm???

Nàng chờ, chờ nha... nhưng hắn vẫn không nói một câu, nhìn gương mặt kia vẫn nghiêm túc, không thể đoán được là lòng hắn đang nghĩ gì, nàng bắt đầu hoảng.

“Huynh nếu không cần muội, muội liền xuất gia làm ni cô, mỗi ngày sẽ gõ mõ niệm kinh, rêu rao huynh không lương tâm, vứt bỏ thê tử, tìm được cô nương tốt cũng sẽ không...” Nàng chưa nói hết lời, miệng đã nhanh chóng bị bịt lấy, đem những lời còn lại nuốt hết xuống...

Nàng không ngừng lái nhai cái miệng nhỏ nhắn, hắn buộc lấy môi chặn lại...

Hắn hôn nàng!!!!!!!

Trời ơi! Hắn là đang hôn nàng! >”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Khi lửa nhiệt tình đã hạ, hắn bề ngoài và tâm vẫn hoàn toàn bất động, nàng thì ngây ngốc như nai con lạc bầy, chân như nhũn ra, thân mình đều dựa vào cánh tay sắt của hắn, mới có thể không ngã xụi lơ xuống mặt đất.

Nàng sớm đã nghĩ, hắn sẽ không cự tuyệt không lấy nàng, âm thầm cảm thấy vui sướng.

Nam nhân này có vẻ cũng rất thích nàng cơ mà.

Đem nàng hôn đến lúc khó thở, hắn mới buông nàng ra, cách ra một chút khoảng cách, nhìn nàng trong lòng đáng yêu, môi hơi sưng đỏ, hơi thở hỗn hển như hoa như ngọc.

“Phu quân...”

Nàng ngượng ngùng gọi hắn, tiếng phu quân lập tức hoà tan vẻ mặt nghiêm túc của hắn, mày kiếm không nhú lại, con ngươi đen nhìn nhìn nàng chăm chú, làm tâm nàng rung động.

“Thật sự muốn đi theo ta?”

Nàng dùng sức lắc đầu.

“Có hối hận không?”

Nàng lại dùng sức lắc đầu, nói: “Su phụ tử nhỏ đã dạy, muốn muội coi trọng lời hứa, muội đã nói quyết tâm theo phu quân, tuyệt đối không đổi ý.”

Nàng kiên định nhìn hắn, Đoàn Ngự Thạch vì những lời này của nàng mà tâm như muốn sôi trào, việc này hắn chưa từng nghĩ đến, nàng yêu hắn... nàng thật xinh đẹp...

Tô Dung Nhi suy nghĩ một chút, rồi bổ sung một câu.

“Bất quá cũng có tình huống ngoại lệ.”

Hắn sửng sốt: “Tình huống gì?”

“Nếu phu quân thích nữ nhân khác, lời thề như vậy sẽ bãi bỏ, muội sẽ thành toàn cho huynh, từ nay về sau sẽ không xuất hiện trước mặt huynh.”

Hắn lập tức trả lời: “Ta sẽ không thích nữ nhân khác!”

“Thật chứ ạ!”

“Nàng yên tâm, nếu ta đã hôn nàng, tuyệt đối sẽ không phụ nàng, xin thề có trời đất chứng giám.”

Hắn nhìn nàng thật sâu, rốt cục chịu thừa nhận, ngay giây phút đầu tiên thấy nàng, hắn sớm đã đem dung mạo này khắc sâu ở đáy lòng.

Hắn vốn không muốn yêu và tin tưởng nữ nhân nữa, tính rằng tùy tiện lấy đại một người, thực hiện nhiệm vụ nối dõi tông đường, không làm thất vọng liệt tổ liệt tông là được, đem toàn bộ sức lực bảo vệ quốc gia...

Nhưng sự xuất hiện của nàng, đã làm vỡ đi tảng băng trong lòng hắn, mỗi cử chỉ, hành vi của nàng đều có thể làm dấy lên cảm xúc trong lòng hắn, những việc nàng đã làm, hắn cũng không biết nên xử trí ra sao, hắn phát hiện căn bản hắn đối với nàng không có cách nên chỉ đành bày ra khuôn mặt lãnh khốc...

Nàng vì hắn mà lên vào quân doanh, điều đó đã khiến lòng hắn sớm mềm hoá, mà nay nàng còn nói muốn lấy thân báo đáp, còn mãnh liệt không cho phép hắn cự tuyệt, nghe nàng uy hiếp hắn, làm hắn nghe xong thật muốn ôm bụng cười!

Lá gan nàng thật không nhỏ, hắn như thế nào không cần nàng?

Lúc cứu nàng bên dòng sông kia, hắn đã thích nàng...

Tô Dung Nhi miệng nở nụ cười đắc ý, trên cái má phúng phính còn hiện lên cái đồng tiền nhỏ.

“Muội tin tưởng huynh, bởi vì lần đầu tiên thấy huynh, muội đã biết huynh là một nam nhân rất giữ chữ tín, cho nên người ta mới muốn đi theo huynh!”^^

“Chờ tình hình biên quan yên ổn, ta sẽ lập tức đưa nàng về phủ, chính thức lấy nàng làm thê tử!”

Nàng nghe xong cảm thấy rất ngọt ngào, không nghĩ nam nhân này so với nàng còn nồng nhiệt hơn gấp bội, mặt ngoài thì cứ làm ra vẻ lãnh khốc vô tình.

Nàng yêu hắn, tin tưởng hắn là một người rất nhiệt tình, chẳng qua không muốn để cho mọi người biết mà thôi.

“Không cần vội đâu, cơ thể huynh vừa mới giải hết chất độc, nguyên khí chưa phục hồi như cũ, huynh cần phải dưỡng thương, chỉ cần được bên cạnh huynh là muội thấy hạnh phúc rồi!”

“Không được, nơi này rất gần tiền tuyến, ta sẽ phái người đưa nàng về an trí ở phủ tướng quân, như vậy thoả đáng hơn!”

“Vậy còn huynh thì sao?”

“Ta phải tiếp tục ở đây.”

“Thế thì muội cũng muốn lưu lại đây!”

“Không được!”

“Vì sao chứ?”

“Quân doanh không thích hợp có nữ nhân!”

“Việc ấy thì khó gì, muội biến thành nam nhân thì tốt rồi.” Nàng giơ hai tay lên, che lại gương mặt, khi tay buông xuống, xuất hiện ra một gương mặt nam nhân.

Nàng lại biến thành tiểu quân y, chỉ có ánh mắt cười khê đến quặn rừ là được giữ lại đúng của nàng, ánh mắt đó chỉ được bày ra ở trước mặt hắn.

“Không ổn, rất nguy hiểm, ta sẽ phái người hộ tống nàng hồi phủ tướng quân, ở nơi đó nàng mới thật sự được an toàn, có người hầu hạ, chăm sóc, ta sẽ an bài mọi chuyện thật tốt.” Hắn kiên trì nói.

“Nhưng mà phu quân...”

“Đây là trách nhiệm của ta, nếu nàng chính là thê tử của ta, ta có nghĩa vụ bảo vệ, không để nàng bị thương tổn, ngày mai ta sẽ đưa nàng rời quân doanh.”

Nơi này là tiền tuyến, tuy rằng vừa thắng trận, nhưng dã tâm của người Bắc Thái vẫn còn đó, lũ giặc đó có thể tái xâm lấn trở lại, chiến sự chưa xong, hai nước chưa ký kết hoà ước, hắn không thể mạo hiểm.

Huống chi, hắn còn là mục tiêu của Miêu Cương Tà Vương, để nàng ở bên cạnh, sẽ chỉ đặt nàng vào trong vòng nguy hiểm, hắn tuyệt đối không đồng ý.

Tô Dung Nhi ngẩn ngơ, nhìn vẻ mặt kiên trì của phu quân, nàng hờn dỗi nói:

“Cái gì chứ, người ta thật vất vả theo đến nơi này, huynh lại muốn đuổi người ta đi?”

“Không phải, là ta bảo vệ nàng.”

“Chính huynh mới cần người bảo hộ, muội không đi đâu!” Cũng không ngấm lại hiện tại ai mới đang là người suy yếu, hần còn phải cần nàng chăm sóc đó nha. >”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Muốn nàng đi ư??? Còn lâu nha!!! Đánh chết nàng cũng không rời hần. >”< thái độ đó mà là thẹn thùng hả ????????)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Chẳng qua chỉ là sờ soạng mặt của nàng một chút thôi, mà đã thẹn thùng đến như vậy rồi, khi xưa nào có như vậy.

“Này, thân thể này làm như thế nào vậy?” Đoàn Ngự Thạch nắm cánh tay của nàng, kéo ống tay áo lên, nhẹ nhàng vuốt ve, hần nghĩ nàng làm một gương mặt và thân hình béo như thế, mà cánh tay lại mảnh khảnh thế này, thật là phí công.

Quả nhiên, nắm cánh tay ngọc, tiểu tử kia ánh mắt xấu hổ nhìn hần, ngay cả giọng nói càng lắp bắp hơn. #999999;’](ặc, Đoàn ca ca à, hần xấu hổ vì... chiến khác, chứ không phải cái chiến huynh đang nghĩ đâu à... chắc, Đoàn ca sắc lang, mà lại dề ko đúng người nữa chứ, hơ hơ... huynh sắp chết đứng rồi đây nè, ha ha...^^)

“Tiểu... tiểu nhân... trong nhà... nhà bán bánh bao... từ nhỏ... đã... đã ăn bánh bao... nên... nên như vậy.”

Viên tiểu binh béo sợ tới mức một cử động cũng không dám, chỉ có thể tùy ý tướng quân động thủ, cảm thấy hoảng sợ, chẳng lẽ tướng quân có đoạn áo chi phích (ý là pê đê đó ^^), chẳng lẽ, tướng quân... thích hần? #999999;’](ặc, ta nghe mà mắc ói >”<

“Tại sao mặt lại đỏ như thế?” Hần bắt tri bắt giác lấy hai tay nâng gương mặt tròn vo kia lên, vuốt.

“Cư nhiên lại còn nóng lên nữa!” Lòng bàn tay truyền đến nhiệt độ, làm hần càng thêm tò mò.

Chẳng lẽ Thiên diện thuật thật sự là một công phu cao thâm như vậy, lớp da giả cũng có thể đỏ và nóng lên???

Đang lúc hần vuốt gương mặt tròn kia, càng thấy thật khó tin, thì Tô Dung Nhi từ bên ngoài đi vào, nàng vừa sửa xong mặt nạ, liền mang thuốc đem đi vào soái doanh, thủ vệ binh lính đều biết đây là chức trách mỗi ngày của nàng nên không thông báo mà trực tiếp để nàng vào.

“Tướng quân uống thuốc.”

Nàng bung bát vừa vào, nhìn thấy phu quân đang vuốt gương mặt một người nam nhân, nàng ngây người...

Choang...loảng xoảng!!!

Tay buông nhẹ, chén thuốc lập tức rơi xuống đất vỡ thành từng mảnh, nước thuốc cũng bắn tung toé...

“A... Thực xin lỗi! Ta... ta sẽ làm lại chén thuốc khác.”

Nàng bối rối ngồi xổm xuống nhặt những mảnh chén vỡ, bất chấp mảnh vỡ sắc bén, đôi tay nhỏ bé trực tiếp nhặt xong, liền rời khỏi doanh trường.

Đoàn Ngự Thạch chết trân, toàn thân cứng ngắc, trừng mắt nhìn thiếu niên do nàng giả dạng đi vào, lại trừng mắt nhìn nàng đi ra, trong khoảnh khắc hần ngây người, sau đó kinh hoàng nhìn khuôn mặt như bánh bao đang xấu hổ kia, tay vội thu về. #999999;’](Ha ha, tội nghiệp Đoàn ca ca ...^^)

“Ngươi là ai?”

Mắt thấy tướng quân đột nhiên chuyển biến sắc mặt, viên tiểu binh béo sợ hãi vội vàng quỳ xuống.

“Tiểu nhân là Chu Đại Thành, phụ trách nấu bếp, tiểu nhân đáng chết! Thỉnh tướng quón thứ tội!”

Hắn có tội gì chính hắn cũng không hiểu được, chỉ biết chính mình đã chọc giận đại tướng quân, nên vội vàng dập đầu nhận sai, bảo trụ lại mạng nhỏ.

Đoàn Ngự Thạch rốt cục hiểu được, hoá ra là hắn tưởng lầm, hơn nữa sai lầm phi thường lớn!

“Đáng chết!” Hắn thấp giọng rủa, những lời này là đối với hắn, nhưng lại làm cho Chu Đại Thành sợ hãi.

“Tướng quân tha mạng! Tiểu nhân không muốn chết!”

Hiểu lầm thật lớn mà!!!

Hành vi vừa rồi của hắn chắc chắn bị nàng hiểu sai, hắn chỉ muốn đuổi theo nàng, nhưng trước nhất phải cấp tốc giải quyết vấn đề trước mắt, nếu không chuyện này truyền ra ngoài, người ta sẽ nghĩ rằng hắn - Đoàn Ngự Thạch có đoạn tay áo chỉ phích, hắn dù nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch.

Cũng may mắn là hắn phản ứng nhanh, gương mặt lập tức nghiêm lại đến lãnh khốc, lạnh lùng nói: “Ngươi có biết bản tướng vì sao phải kiểm tra mặt của ngươi cùng với cánh tay không?”

“Tiểu nhân không biết!”

“Đó là bởi vì bản tướng quân ghét nhất những người lười biếng, mặt của ngươi rất béo, cánh tay thịt nhiều lắm, có thể thấy là ngày thường ngươi nhất định an nhàn, không lo luyện tập, như thế sao có thể đối đầu kẻ địch?” #999999;](Đoàn ca vụng chèo khéo chống nhĩ, bịa lý do hay đấy, hơ hơ...)

“Tiểu nhân biết sai, thỉnh tướng quân tha mạng!”

“Từ hôm nay trở đi, mỗi ngày đều phải thao luyện một trăm lần!”

“Vâng, tiểu nhân tuân lệnh!”

“Lui ra!”

“Tiểu nhân cáo lui!” Như lại được hồi sinh, Chu Đại Thành lập tức chạy toé khói.

Chu Đại Thành vừa rời đi, Đoàn Ngự Thạch cũng lập tức chạy ra khỏi soái doanh, về mặt khó coi đến cực điểm, trong đầu hiện lên gương mặt bi thương của Tô Dung Nhi làm bước chân của hắn nhiều loạn.

Hắn không muốn bị hiểu lầm là thích nam nhân, nếu bị như thế, hắn thà bị loạn đao trên chiến trường chém chết, như vậy còn tốt hơn nhiều so với việc bị nàng hiểu lầm.

Hắn phải giải thích rõ ràng với nàng mới được! Bước chân cũng nhanh hơn, đôi mắt không ngừng tìm kiếm hình bóng giai nhân...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Giờ ngo, binh lính trong doanh chấm dứt thao luyện, vũ khí chất chồng thành một khối, có người đang ngòm ngòm ăn, kẻ khác thì đang so lực cánh tay, tiếng nói chuyện vang to khắp cả trời đất.

Đột nhiên, doanh lý đang náo loạn bỗng dung im bật vì một cảnh tượng đang xảy ra trước mắt, mỗi người đều mở to hai mắt, ngây ngốc nhìn vị tướng quân uy vũ bất khuất đang... chạy đuổi theo một gã nam tử gầy nhỏ nhắn, miệng gọi hắn quay trở lại.

Tô Dung Nhi vội vàng chạy ra khỏi soái doanh, hai tay đang cầm những mảnh nhỏ bát vỡ, mới đi được vài bước đã bị Đoàn Ngự Thạch đuổi theo.

“Đội đầu!” Hắn gọi trụ nàng.

Nàng không thềm dừng lại mà tiếp tục đi về phía trước.

“Ngươi... mau đứng lại!”

Nàng muốn tránh mặt hắn, nàng ganh tỵ, nàng tức giận, còn có thêm khổ sở nữa...

Chuyện vừa rồi thật đúng là làm người ta thất kinh mà, nàng không hề nghĩ rằng, nguyên nhân là phu quân của nàng... phu quân của nàng... Thích Nam Nhân????? >”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Nàng mắng thầm hấn trong lòng vài lần, chân cũng đành đi đến doanh thuốc, chén thuốc mặc dù đã vỡ, nhưng trong nồi vẫn còn nhiều thuốc, chỉ cần đun lại là có một chén khác.

Nàng quyết định, chờ hấn phục hồi như cũ, nàng sẽ trở lại Tiên sơn, tuy rằng hấn là thích nam nhân, nhưng hấn đã có đối tượng khác, lời hứa với nàng như thế cũng kết thúc...

Nhưng lòng của nàng thật sự đau quá, cứ nghĩ rằng hấn cũng thích nàng, lúc hấn hôn nàng, thật sự nàng rất vui.

Nhưng ngẫm lại, từ ngày hai người gặp nhau cho đến nay, hấn không hề có ý với nàng, ngược lại là nàng mặt dày mày dạn đi theo người ta.

Khẳng định hấn là vì muốn báo đáp ơn cứu mạng của nàng, mới đồng ý lấy nàng.

Chán ghét, trước mắt nàng cảm thấy thật mơ hồ, không nhìn được nước mắt chảy ra, nàng dùng tay áo lau đi lệ ở khóe mắt.

Khi đến doanh thuốc, nàng nhìn thấy đám quân y đang tụ tập bên trong...

Tốt lắm, lòng nàng đang tức giận, đang muốn tìm người phát tiết đây, lúc trước họ hại nàng té nhào ra đất, nàng phải đòi nợ lại mới cam lòng.

Nàng tìm chỗ kín đáo, hóa trang biến thành bộ dáng Hàn đại phu đi ra...

Hàn đại phu vốn là quân y đứng đầu, tất cả các quân y khác đều phải nghe Hàn đại phu sai bảo, cho nên khi nàng xuất hiện, tất cả đám quân y đang nói chuyện phiếm kia im bặt, đứng lên cung kính hành lễ.

Nàng quét mắt liếc tất cả một cái, học cử chỉ của Hàn đại phu, ra mệnh lệnh.

“Trong đám người các ngươi, kẻ nào dám lấy trộm đại lực thần đan của ta?”

“Sao ạ?” Đám quân y nghe xong ngây người, há hốc mồm nhìn lẫn nhau.

Đại lực thần đan??? Đại lực thần đan là cái gì???

“Còn không mau trả lại cho ta.”

“Tiểu nhân không lấy!”

“Tiểu nhân cũng không!”

“Không phải tiểu nhân đâu ạ!”

Đám quân y đua nhau phủ nhận, họ chưa từng thấy Hàn đại phu tức giận như thế, tất cả đều ngậm miệng như hến.

Tô Dung Nhi đi đến trước mặt họ trừng mắt, làm bọn họ một phen kinh hãi.

“Không chịu nói phải không? Được, lão phu tất sẽ có biện pháp để tra ra kẻ trộm, các ngươi lập tức nằm sấp xuống, hai tay chống xuống đất, không để thân mình chạm đất.”

Nàng vừa ra mệnh lệnh, đám quân y lập tức làm theo.

Đám quân y này không giống như binh lính ngày ngày thao luyện thân thể cường tráng, nên chỉ chốc lát sau, mồ hôi liền đầm đìa đổ ra, hai cánh tay cũng bắt đầu phát run.

Tô Dung Nhi bắt bọn họ duy trì tư thế như vậy, còn đổ một chén nước lên lưng mỗi người, lớn tiếng cảnh cáo.

“Chờ lão phu quay trở lại, nếu ai quần áo ẩm ướt, ta sẽ bắt dọn dẹp nhà vệ sinh một tháng.”

Lời vừa dứt, quả nhiên nghe được vài tiếng sợ hãi hít thở không khí.

Nàng cố gắng nhịn không cười, tiếp tục nói: “Bất quá, nếu kẻ nào đó thừa nhận là hán trộm, hoặc có ai biết kẻ nào trộm thì nói cho lão phu một tiếng, tất cả mọi người sẽ không phải cùng chịu khổ như vậy.”

Nói xong, nàng cố nén run run môi, đem chén thuốc hướng soái doanh đi đến.

Cuối cùng đã trả xong thù, ai kêu đám nam nhân thôi đó tự dung không có việc gì lại dám chọc nàng.

Đã xả được nỗi bức tức trong lòng, nhưng khi đến trước soái doanh, lòng của nàng lại như đang rơi xuống đáy vực, cố gắng hít thở lấy lại bình tĩnh, nàng oai nghiêm bước vào trong doanh trường.

Đoàn Ngự Thạch chờ nàng đã lâu, nhìn thấy gương mặt kia, hán phải xác định xem có đúng là nàng hay không đã!

“Dung Nhi?”

Nàng tức giận liếc mắt nhìn hán, phủ nhận: “Không phải.”

Tốt lắm, chính là nàng, ngữ khí cùng ánh mắt kia chính là Dung Nhi của hán, lần này hán sẽ không làm đối tượng mà biểu lộ sai nữa.

Nàng đặt chén thuốc trên bàn, ngữ khí vẫn lãnh đạm như cũ.

“Thuốc đã đưa tới, tướng quân nếu không có việc gì sai bảo, xin cho tiểu nhân cáo lui.”

Hán không có việc gì, nhưng nhìn nàng nổi giận đến mức kia, khẩu khí thật lạnh nhạt, nếu không giải thích, sợ là qua đêm nay, hán đừng nghĩ đến việc gặp lại nàng.

Hiện tại bốn bề đều vắng lặng, chỉ có hai người bạn họ, hán đi lên muốn cầm tay nàng, nhưng nàng không cho nắm, còn lùi về phía sau.

“Tướng quân có chuyện gì, cứ sai bảo tự nhiên.”

Xong rồi, ngay cả tay nàng cũng không cho hán nắm, xem ra nàng hiểu lắm cực kỳ nghiêm trọng.

Hán đột nhiên nhớ đến, trước đây khi nàng chăm sóc hán, việc gì cũng muốn động tay động chân, thấy hán phản ứng cứng ngắc, tiểu tử kia lại càng được đăng chân lân đăng đầu, niệm lúc nào cũng cười...

“Nàng hiểu lắm rồi.”

Nàng tức giận nhìn hán: “Hiểu làm việc gì?”

“Chuyện vừa rồi không phải như nàng thấy đâu!”

Hán nói, khuôn mặt hiện lên vẻ khổ sở.

“Ta tận mắt nhìn thấy, còn có thể giả được sao? Ta không phải người mù, rõ ràng là chính mắt thấy huynh... sờ soạng mặt nam nhân kia...” Nói đến câu sau, ngữ khí của nàng như ai oán.

Mắt nàng muốn đỏ lên, đau xót cái mũi, nước mắt lại muốn chảy ra.

“Ta tưởng đó là nàng.”

Sao???

Nàng ngẩn đầu, ánh mắt khó hiểu, buồn bức nhìn hán.

“Ta tưởng lắm kẻ đó chính là nàng.”

Tô Dung Nhi đầu tiên là sửng sốt, hiểu được lời hán nói, bưng tỉnh đại ngộ.

“Huynh nói là, huynh tưởng lầm cái tên mập mập kia là muội giả trang???”

Hán không trả lời, nhưng gương mặt lãnh khốc kia bỗng dung xuất hiện một mảng đỏ ửng, dĩ nhiên đó chính là câu trả lời cho vấn đề nàng vừa hỏi.

Tô Dung Nhi rất nhanh hiểu được ý của hán, sờ dĩ Đoàn đại ca có những hành vi ái muội như thế với tên mập mập kia, nguyên nhân là vì nghĩ đối phương là nàng cải trang, cho nên mới...

Hiểu rõ được sự tình, mây đen trên mặt Tô Dung Nhi lập tức tan biến, chuyển buồn thành vui, nàng còn tặc lưỡi nhìn hán, trên miệng còn nở nụ cười đắc

ý làm cho hắn vô cùng khó chịu.

“Nàng còn dám cười, ta là.. thực sự là... khụ...ta...” Hắn biết, nếu hắn nói tiếp, nhất định sẽ bị nàng cười nhạo.

Không cần hắn động thủ Tô Dung Nhi đã lập tức tự động đi lên, gắt gao dựa sát vào hắn.

“Người ta đương nhiên muốn cười, bởi vì vui vẻ thôi, nguyên lai huynh cũng muốn ăn đậu hủ của muội nha!” Nàng làm nũng trong lòng hắn, miệng cười thật ngọt ngào.

Đoàn Ngự Thạch tâm tình vui sướng, thật cao hứng khi hai người có thể gỡ bỏ hết hiểu lầm, cánh tay gắt gao ôm lấy nàng, con người hắn sắt đá giờ đây lại tràn ngập nhu tình, chỉ khi ở bên nàng hắn mới có thể yên tâm buông lỏng cảnh giới.

Si tình nhìn gương mặt hắn, tầm mắt của nàng dừng lại ở vết sẹo kia.

“Có đau không?”

Hắn sững sờ: “Cái gì?”

“Vết sẹo trên mặt huynh, lúc bị thương nhất định rất đau phải không?”

Kỳ lạ, hắn lại không cảm thấy tức giận, hắn rất kiêng kỵ kẻ khác bàn luận đến vấn đề này, nhưng trước mặt nàng, hắn lại có thể thản nhiên mà đổi mặt chuyện này.

Trầm mặc trong chốc lát, hắn đột nhiên mở miệng.

“Vết sẹo này là do nữ nhân ta từng yêu lưu lại.”

Nàng vẻ mặt kinh ngạc: “Làm sao có thể?”

“Đó là chuyện nhiều năm trước kia.”

Tầm mắt hắn nhìn xa xăm, nhớ lại chuyện năm xưa...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Tầm mắt hắn nhìn xa xăm, nhớ lại chuyện năm xưa...

“Lúc ấy ta chỉ là một gã thuộc hạ bên cạnh tướng quân, ta có một vị hôn thê ở kinh thành, nhưng bởi vì hàng năm ta đều ở trong doanh trại rất ít khi hồi hương, cho nên luôn làm cho nàng ấy phải chờ đợi trong kinh thành.”

Tô Dung Nhi lắng lắng nghe, nàng biết được, chuyện này chắc chắn phu quân chưa bao giờ nói cho người nào khác biết, mà hắn lại nguyện ý nói với nàng, chứng tỏ hắn rất tin nhiệm nàng, nên nàng không chen vào mà im lặng, hết sức chăm chú lắng nghe...

Đoàn Ngự Thạch hít sâu một hơi, chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ nói ra câu chuyện thống khổ năm xưa của chính mình.

“Có một ngày ta được phép hồi kinh, không cho người đi thông báo trước, bởi vì ta nghĩ sẽ cho nàng một niềm vui bất ngờ, ta vội vội chạy đi tìm nàng, nhưng khi ta tiến vào khuê phòng của nàng, lại nhìn thấy một chuyện mà ta không thể nào tin!”

Nói đến việc này, hắn run mình, vẻ mặt trở nên dữ tợn đáng sợ.

“Nàng cùng một người nam nhân không hề mặc quần áo nằm ở trên giường, mà nam nhân kia chính là người mà ta kết bái làm hảo huynh đệ, lúc ấy ta nổi điên, xông lên trước muốn làm rõ mọi việc với tên nam nhân đó, tại vì sao chuyện lại như thế này, bỗng nhiên ta cảm thấy mặt đau nhói, khi hoàn hồn mới phát hiện trên mặt của chính mình đầy máu, mà nàng... vị hôn thê của ta... trên tay... đang cầm con dao nhỏ dính máu...”

Tay nhỏ bé nhẹ nhàng đặt trước miệng hắn, không cần hắn nói thêm gì nữa.

“Muội hiểu rồi, huynh không muốn nói đến chuyện này nữa đúng không, muội không ép huynh nữa đâu, chuyện đó có thể quên đi, muội không muốn huynh thống khổ, sau này chúng ta đừng nhắc đến chuyện đó nữa.”

Bàn tay nhỏ mềm mại vuốt ve mặt hấn, khiến cho mặt tối tăm trên gương mặt của hấn nháy mắt tan biến mất, nhìn gương mặt nàng hiện lên lo lắng, hấn tự nhủ không thể làm nàng hoảng sợ.

Trong lòng nàng so với hấn còn thống khổ hơn, nàng thật đau lòng vì hấn, vì hấn mà cảm thấy tức giận, bất bình, tay nhỏ bé run nhè nhẹ, nàng thật là muốn tức điên mà.

Nhìn nàng biểu lộ tấm chân tình, làm cho tâm của Đoàn Ngự Thạch vốn lạnh lẽo cứng rắn giờ lay động, chuyện này thật sự làm cho hấn đau lòng nhiều năm nay, nhưng hiện tại hấn đã có thể đối mặt với nó.

“Cho dù ta không nói đến chuyện này, nhưng vết sẹo vẫn sẽ ở đây vĩnh viễn, vĩnh viễn cũng không biến mất.”

Nói đến đây, tâm hấn lại chùng xuống, nỗi đau như thấu đến tận xương tuỷ, đây chính là ấn ký do nữ nhân hấn yêu để lại cho hấn, nàng chẳng những đã huỷ đi gương mặt mà còn huỷ luôn tâm của hấn.

Tô Dung Nhi con người chuyên chú nhìn theo hấn mưon một bàn tay nhẹ nhàng xoa lên vết sẹo.

Hấn không né tránh, để tay nàng tùy ý đụng chạm vào vết sẹo.

Đầu ngón tay nàng ôn nhu, nhẹ nhàng như cánh hoa lướt qua gương mặt hấn, lướt qua vết sẹo, ánh mắt nàng để lộ ra sự đau lòng vô hạn...

“Vết sẹo thật xấu đúng không?” Hấn nói.

“Một chút cũng không xấu, sự phụ muội thường dạy nhìn người thì nhìn vào tâm, muội biết, huynh rất nhiệt tâm, chẳng qua là không muốn biểu hiện ra ngoài cho người khác biết thôi, nhưng không sao, trước mặt muội huynh cứ biểu hiện, muội sẽ không nói cho người khác biết đâu.”

“Dung Nhi, ta...”

Nàng nhìn hấn, phát hiện thấy ánh mắt hấn ôn nhu, không hề có tia sắc bén lạnh lẽo, biểu hiện cũng không như hung thần nữa, xem ra hấn thật sự là tốt hơn rồi, còn làm tim nàng đập phi thường nhanh nữa. >”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Vào một đêm tối, có một bóng đen nhỏ nhẩn lạng lẽ đi ra ngoài doanh trưong.

Tô Dung Nhi muốn ra khỏi doanh trại, bởi vì ban ngày cái mông bị ấu đau, đến tận bây giờ vẫn còn đau, nàng muốn đi ngâm mình dưới nước suối để giảm bớt đau đớn.

Giỏi về thuật nguy trang dịch dung, nàng dễ dàng tránh thoát được tầng tầng lớp lớp tuần tra nghiêm ngặt, cho dù gặp binh lính nàng chỉ cần sử dụng mặt nạ Đông Phương tiên sinh hoặc giáo uỷ đại nhân là êm xuôi đi ra được, lợi dụng đêm tối, nàng có thể che dấu được thân mình không đủ cao mà vẫn có thể lừa gạt được đám binh lính tuần tra.

Ban đêm ở trong rừng rậm rất dễ lạc đường, nhưng nàng là lớn lên ở Tiên sơn, địa hình Tiên sơn so với nơi này còn phức tạp hơn vạn lần, nàng thực không sợ đâu.

Cách quân doanh ước chừng khoảng mười dặm có một suối nước nóng, suối nước này được rừng cây trùng điệp bao phủ, cho dù quen thuộc đường lối cũng khó mà đi đến đây, nàng có thể yên tâm.

Suối nước nóng bốc lên một tầng khói mỏng, rất thu hút người, đặc biệt là những ngày trời lạnh, nàng rất thường tới đây tắm rửa.

Các binh lính khác đều tắm rửa ở cái suối nhỏ cách quân doanh không xa, nàng cũng làm ra một bộ dáng, cũng tùy tiện đến đó hắt một chút nước, đợi đến canh tư, nàng mới vụng trộm đến nơi này tắm rửa.

Dỡ xuống lớp nguy trang nam nhân, nàng thân lung linh đường cong mê người, lồ thể đứng dưới ánh trăng.

Búi tóc vừa được gỡ ra, mái tóc nàng óng ánh, mượt mà như lớp satanh xoắn nhẹ trên tấm lưng trắng nõn nà, thân ảnh của nàng trắng ngà ẩn hiện dưới ánh trăng nhìn thật mê người.

Ánh trăng len lỏi qua từng khe hở của lá rừng, lấp lánh chiếu sáng lên dòng suối, nhìn như những viên ngọc tuyệt bích ánh lên cơ thể lồ lồ của nàng. Tô Dung Nhi trên dòng suối nhìn như một nàng tiên rực rỡ thoát tục, làn da trắng ửng hồng, bộ ngực tròn đầy đặn, cánh tay thon mềm, đôi chân ngọc đập

nhẹ lên thêm lá bước đến dòng suối ấm. . .

Nước suối nóng làm tinh thần và cả thể xác của nàng hoàn toàn thư thái, dễ chịu. . .

Nàng thoải mái thở dài một hơi, chỉ lúc này đây nàng mới thật yên tâm để buông lỏng tất cả xúc cảm của mình mà thích thú chơi đùa cùng dòng nước ấm

Dòng nước ấm chảy róc rách, nhẹ nhàng liếm hôn lên làn da ngọc ngà trắng nõn, trong rừng lấp lánh ánh trăng, tiếng côn trùng ngân vang truyền đến như đàn đồng ca làm cho nàng cơ hồ muốn ngủ quên. . .

Nàng ước chừng mình có thời gian khoảng một canh giờ để hưởng thụ thời gian riêng tư này, đột nhiên, một bóng đen xẹt qua làm cho nàng giật mình hoảng sợ.

Là một nam nhân?

Nàng không thấy rõ mặt của đối phương, chỉ thấy lưng đối phương một thân hắc y, Tô Dung Nhi chỉ kịp làm một động tác là lấy đôi bàn tay mình bảo vệ bản thân lúc này đang trần trụi, há miệng hét chói tai, đột nhiên bị một bàn tay to che lại môi của nàng.

“Là ta.” Tiếng nói quen thuộc ở bên tai nàng, thổi vào tai một nguồn nhiệt khí.

Nàng vốn muốn giãy dụa, nhưng nghe thấy âm thanh quen thuộc liền lập tức dừng phản kháng, đôi mắt trừng thẳng mắt phu quân của nàng.

Đoàn Ngự Thạch lấy áo choàng bao phủ lại cơ thể trần của nàng, đem nàng ôm trong cánh tay rồi phi người vào đám cây cối phía sau một cách nhẹ nhàng, nhanh chóng mà không hề có một tiếng động.

Đừng lên tiếng!

Hắn lấy tay làm điệu bộ muốn nàng im lặng, nàng gật đầu, sau đó mới yên tâm thu lại bàn tay đang niêm phong miện nàng.

Tô Dung Nhi tuy rằng không hiểu là có chuyện gì đang phát sinh, nhưng là lời hắn nói nên nàng sẽ nghe, hơn nữa phu quân thật nhiệt tình đem nàng ôm vào lòng như thế, mặc kệ là vì nguyên nhân gì, nàng cũng thật cao hứng nha!!! ^^

Nhất thời nội tâm đang vui vẻ, nàng nhìn không được gạt gao rúc vào trong lòng hắn, hai cánh tay mềm mại lặng lẽ đưa ra ôm hắn, làm hắn kinh ngạc cúi đầu, con ngươi đen loé sáng, một cỗ nhiệt nóng dâng lên thiêu đốt trong lòng hắn.

Ban đêm thật yên tĩnh, cái gì cũng không nghe được rõ ràng, nhưng. . . chốc lát sau. . . rốt cục có động tĩnh. . .

Dưới ánh trăng bỗng xuất hiện một bóng đen, từ ngọn cây này nhảy qua ngọn cây khác thật xuất quỷ nhập thần. . . nhìn thoáng qua nàng tưởng chỉ là một con chuột bay hay gì đó, nhưng giờ phát hiện đó là một gã nam tử.

Đối phương nhảy xuống đất, đúng chỗ lúc này nàng đang tắm rửa, nam tử đó có thân hình thon dài, một bộ bạch y tuyết trắng nho nhã, phong thái phiêu dật tiêu sái, giống như tiên nhân hạ phàm.

Nam nhân kia vừa xuất hiện, Đoàn Ngự Thạch vẻ mặt âm trầm, ẩn thân trong đêm đen, toàn thân tập trung cao độ dò xét đối phương, trầm tĩnh như không có một tia hơi thở.

Tô Dung Nhi lòng như có linh tính, cũng đồng thời nín thở, nàng không có võ công, không thể khống chế khí công mà chỉ có thể tận lực làm giảm bớt số lần hít thở, nàng hiểu được, cho dù chỉ là một hơi thở rất nhỏ cũng có thể bị đối phương phát hiện ra.

May mắn là có âm thanh lá cây đung đưa sần sật nên có thể che dấu hơi thở của nàng, nếu không nàng sẽ lập tức bị đối phương phát hiện ra ngay.

Khi nam tử kia quay đầu, vừa lúc ánh trăng chiếu sáng soi rõ gương mặt, làm cho nàng có thể tận mắt nhìn thấy rõ diện mạo của hắn.

Một gương mặt tuấn mỹ, mi thanh mục tú, khí phách như tiên hạ phàm. . .

Nhìn kỹ lại, Tô Dung Nhi kinh hoàng. . .

Nam nhân lạ ấy chân không hề chạm đất, mà là đang bay đứng trên không trung phía trên một cành cây. . . >”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Ân ái qua đi, nàng vô lực nằm trong ngực hắn, cảm thụ nhịp đập trái tim và nhiệt độ cơ thể hắn.

Đoàn Ngự Thạch ôm lấy nàng đi vào trong suối nước nóng, hắn nhẹ nhàng giúp nàng tẩy rửa thân mình, hắn cũng biết vừa rồi hắn đã làm nàng mệt đến đi không nổi nữa, hắn cảm thấy đau lòng...

“Đau không?” Hắn nhẹ giọng cúi đầu hỏi, lời nói mang theo lo lắng, thân thiết, làm lòng nàng thật ngọt ngào.

“Không đau.”

Hắn hôn nhẹ lên trán nàng.

“Vị nam tử áo trắng kia là ai vậy?” Nàng hỏi, giờ phút này nàng thấy cơ thể thật rã rời, muốn hưởng thụ một chút yên tĩnh, chờ cho trái tim đang đập hỗn loạn của nàng từ từ vững vàng trở lại.

Đoàn Ngự Thạch thu hồi tâm thần, hít một hơi sâu rồi nói: “Miêu Cương Tà Vương Sở Ân.”

“Hắn chính là Tà Vương?”

“Đúng vậy.”

Tô Dung Nhi thật khó nén kinh ngạc: “Thật sự là không thể nhận ra được bởi cái vẻ bề ngoài như vậy của hắn...”

“Thế gian trăm ngàn loại người, người xấu nhưng trên mặt sẽ không viết lên rằng hắn xấu, đáng sợ nhất không phải là loại người tướng mạo bên ngoài hung ác mà là loại người hoàn toàn không nhìn ra được tâm, luôn hướng người khác không chút nương tình mà vu oan ma quỷ.”

Nàng nhẹ nhàng gật đầu: “Sư phụ cũng nói như thế, người luôn dạy ba vị đồ nhi chúng ta, đánh giá người không thể dựa vào dung mạo.”

Ánh mắt hắn ôn nhu nhìn nàng: “Nàng thật sự có một sư phụ tốt.”

“Đúng vậy!” Nàng nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, trong lòng còn sợ hãi ngập ngừng: “Người lúc này thật đáng sợ, ngay từ đầu muội cảm thấy kỳ quái vì sao chúng ta lại phải trốn, bởi vì trông hắn như thế thật nhỏ nhẽ, không thể tưởng tượng được trong nháy mắt lại biến thành một người đáng sợ như thế, hơn nữa hắn thật giáo hoạt, cố ý dùng kế gạt người đi ra ngoài, nếu đổi lại là muội nhất định đã bị mắc mưu.”

Nàng không nhìn được rùng mình một cái, bởi vì lúc này nam nhân xa lạ kia toát ra một luồng tà khí thật đáng sợ, lòng nàng không ngừng kinh hãi.

Phát hiện nàng run rẩy, cánh tay hắn càng ôm nàng thêm sát, nhẹ giọng trấn an: “Đừng sợ.”

Gương mặt nàng dán sát vào ngực hắn.

“Người lúc này võ công rất cao sao?”

“Nếu ta không trúng độc và bị thương nội lực, chúng ta là lực lượng ngang nhau.”

Nàng bỗng nghĩ ra: “Muội nghe Mục đại ca nói, Tà Vương là cao thủ do Bắc Thái Vương mời đến, do Bắc Thái không thể đánh được chúng ta nên thỉnh Tà Vương đến để đối phó quân ta.”

“Không phải, Tà Vương tính cách vốn cao ngạo, sẽ không nghe theo mệnh lệnh của bất cứ kẻ nào, người mà hắn muốn đối phó duy nhất chỉ có mình ta, đối với người khác sẽ không nguy hiểm.”

Nghe thế, gương mặt của nàng biến sắc, vô cùng khẩn trương.

“Tướng quân thân thể chưa khôi phục, trăm ngàn lần không thể cùng hắn ứng chiến nha!” Nàng thần sắc lo lắng làm hắn phần khởi, hắn thích nhìn xem nàng quan tâm hắn.

“Ta biết.” Ngữ khí hùng hậu, hắn cam đoan với nàng.

Đúng là khó mà có được những lúc hắn đối với nàng gương mặt ôn hoà như thế này, gương mặt không còn mang vẻ lạnh lùng thường ngày nữa, nàng thật vui vẻ, tựa như con mèo nhỏ dựa vào trong ngực hắn, hưởng thụ khoảng thời gian yên tĩnh của hai người...

“Tướng quân thật vô tình, ban ngày đem Tô Dung Nhi bắt ra không thèm nể mặt.” Có cơ hội nàng đương nhiên muốn thừa cơ oán giận hắn một chút không biết thương hương tiếc ngọc.

“Thật xin lỗi.” Hắn nói nhỏ.

Nàng ngẩng đầu liếc hắn một cái, lại e lệ cúi đầu, chỉ cần có những lời này của hắn là đủ rồi, nàng chính là hay nói giỡn, đương nhiên không thật sự trách hắn.

“Kỳ thật cũng không đau lắm, suối nước nóng này quả thật chữa đau hiệu quả.”

Nhi.

“Tướng quân... hai người... đang làm cái gì...???!?”

“Giáo uly đại nhân! Ngươi tới đúng lúc lắm, mau cứu ta a!” Nàng vừa đánh lại đá, nhưng chính là giấy dựa không ra.

Ngay sau đó, Tất Tề, Đông Phương Vệ, Hàn Văn Việt cùng những người đang chờ đi vào và đều thấy được tình huống trước mắt, ai nấy đều trơ ra một vẻ mặt khiếp sợ...

“Lời đồn đãi quả nhiên là thật!” Tất Tề lắc đầu, không đành lòng lại nhìn xuống quay đầu đi nơi khác...

Đoàn Ngự Thạch nhủ mảy: “Lời đồn gì?”

Mục Đức Quang dặng về cầu xin, nói: “Tướng quân và hấn, hai người quả nhiên có long dương chi phích.”

Tĩnh lặng

Đoàn Ngự Thạch ngây người... Tô Dung Nhi cũng đã quên giấy dựa...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Đoàn Ngự Thạch ngây người... Tô Dung Nhi cũng đã quên giấy dựa...

Quả thật, hiện tại trong mắt người khác, nàng đang là nam nhân, bởi vì bây giờ nàng đang hoá trang bộ dáng của tiểu quân y, mà hấn hiện đang... ôm nàng... ^^

Này... hiểu lầm này thực sự... >”< quá lớn nha, hấn bị cho rằng thích nam nhân??? Đoàn Ngự Thạch sắc mặt vô cùng khó coi, lần này thật đẹp mặt mà...

“Các ngươi hiểu lầm...”

“Phi lễ nhaaaa...!!!”

Hấn về mặt kinh ngạc, không dám tin tưởng mắt nhìn nữ nhân đang trong lòng hấn.

Hấn nhẹ buông tay, Tô Dung Nhi nháy mắt liền tận dụng thời cơ, lập tức giấy dựa bỏ chạy, nhanh như chớp đến trốn phía sau Mục Đức Quang.

“Trở về đây!” Đoàn Ngự Thạch hỏn hỏn mệnh lệnh.

“Không, tiểu nhân thà chết chứ không khuất phục!”

Nàng dùng sức lắc đầu, mắt còn ứa ra lệ, bộ dáng như vừa trải qua việc gì thật kinh hoàng làm cho Đoàn Ngự Thạch nổi nóng thiếu chút nữa là hộc máu. #999999;”)(Dung Nhi tỷ diễn hay ghê nhỉ, tội ca ca quá à >””

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

“C ờn phải mất bao lâu nữa?”

“Lát nữa thôi mà!”

Một lát sau...

“Có được không?”

“Đừng nóng vội mà, chậm mà chắc” ^^

Tô Dung Nhi vẽ mặt chuyên chú, ánh mắt sắc bén, đầu ngón tay mảnh khảnh như rìu đục đao khắc đưa qua lại trên mặt hắc, một chút ấn ấn nơi này, một chút điều chỉnh chỗ kia, mỗi chỗ của mặt nạ đều là tâm huyết của nàng, không chỉ muốn giống hệt như thật mà nàng còn muốn nó thật đặc sắc.

Vì hoá trang thành một gương mặt hoàn toàn mới nên mỗi chi tiết, màu da, độ co giãn, thậm chí là xúc cảm đều phải trông thật sống động mới được.

Nam nhân ngồi trước mặt nàng chỉ có thể ngoan ngoãn giống như tượng đất, tùy ý người kia mười ngón tay ngọc ấn đo trên mặt hắc đắp nặn gương mặt mới.

Đoàn Ngự Thạch thủy chung phụng phịu, hiển nhiên là không kiên nhẫn chờ đợi, một lần nữa lại mở miệng.

“Vì sao lại lâu như vậy?”

“Bởi vì đây là mặt nạ đầu tiên muội làm cho huynh, cần điều chỉnh, sửa chữa, sau đó định khuôn, còn có...”

“Còn có cái gì?”

Tô Dung Nhi tập trung ánh mắt nhìn hắc, tỉ mỉ xem xét hồi lâu, xác định đã hoàn mỹ không tỳ vết, rồi mới trả lời.

“Còn làm cho huynh nhìn không thấy sự uy hiếp nữa!”

Đoàn Ngự Thạch nhướng mày, bất quá chỉ là một cái mặt nạ, yêu cầu nhiều như thế để làm gì? Chỉ cần làm cho người khác không nhận ra hắc là đại tướng quân là được rồi!

Vì phòng ngừa Tà Vương ám toán, mưu sĩ Đông Phương Vệ đã nghĩ ra một kế, xin Dung Nhi chế tác ra một mặt nạ cho tướng quân, rồi tung ra tin tức giả, tuyên bố Đoàn tướng quân đã phụng chỉ hồi kinh, Hồ quân hiện tại tạm thời để tổng giáo úy Mộc đại nhân thống lĩnh.

Thứ nhất có thể ẩn giấu hành tung trong tối, tiếp tục điều hành đại quân, thứ hai có thể tránh kẻ địch và Tà Vương ám toán, chiêu này gọi là nhất cử lưỡng tiện.

“Tốt lắm!” Tô Dung Nhi hưng phấn nói, cười ngọt ngào nhìn gương mặt mới của phu quân, xem nào, thật là tuấn dật, càng nhìn càng thấy đáng yêu nha!
^^

“Đông Phương tiên sinh, các người có thể vào được rồi!”

Đám người bên ngoài chờ đã lâu, nghe được phu nhân cho phép lập tức khẩn cấp đi vào nội trướng khai mở tầm mắt, nhìn tướng quân xem giả trang thành bộ dáng gì?

Lúc bọn họ vừa nhìn thấy tướng quân, tất cả đều ngây dại.

“Nhìn như thế nào?” Đoàn Ngự Thạch hỏi, quét mắt liếc bốn người vừa vào một cái.

Đông Phương Vệ hít thật sâu một hơi, miệng thì thào: “Biện pháp hay, đây thật sự là một biện pháp hay!”

Hàn Văn Việt đảo miệng, ho khan vài tiếng, giống như thanh cổ họng, như trong cổ họng tựa hồ có cái gì, kỳ thật là hắc sợ là chính mình không cẩn thận sẽ bật cười ra tiếng...

Người không chống đỡ nổi chính là Mộc Đức Quang, hắc cắn chặt hàm răng, dùng hết sức lực có thể không cho chính mình nhếch môi, cố gắng đình chỉ, kết quả là gân khuôn mặt đều hơi hơi co rút.

Trầm ổn nhất là Tất Tề, cư nhiên nhìn về hướng khác, giống như đang trốn tránh cái gì đó, trên gương mặt biểu hiện đã hết sức ẩn nhẫn.

“Mặt nạ không sai đúng không?” Tô Dung Nhi dào dạt đắc ý nói, đây là kiệt tác xuất sắc nhất của nàng.

“Đúng...” Đông Phương Vệ tiếp tục hít sâu, thầm cầu nguyện chính mình trăm ngàn lần đừng cười ra tiếng.

“Phốc...” Mộc Đức Quang đảo miệng, thầm nói chính mình không thể cười, trăm ngàn lần không thể cười.

Tất Tề thủy chung không dám nhìn tướng quân, sợ xem nhiều một hồi, chính mình sẽ không nhịn được mà cười ra mắt, về phần Hàn Văn Việt, hắc đã nín cười đến mức sắp nghẹn mà khoé mắt đã mau rút gân.

Nhìn bọn họ bốn người biểu hiện quái dị làm cho Đoàn Ngự Thạch về mặt hồ nghi.

“Rất kỳ quái ư?” Hấn hỏi.

“Không!”

“Thực anh tuấn!”

“Phi thường Ồn!”

“Công phu rất tốt!”

Sau đó bốn người lại là đồng dạng, đảo im miệng, thanh cổ họng, nhìn qua hướng khác, khoé miệng run run tiếp tục run run.

Đoàn Ngự Thạch lòng nổi lên một cổ bất an cảm giác, bởi vì nội trướng không có gương đồng, nên hấn đành rút đại đao bên hông ra, tò mò chiếu thân đao bóng loáng nhìn gương mặt mới của mình.

Khuôn mặt kia... ánh mắt vui vẻ... cái miệng mỉm cười, khuôn mặt này không khác gì phật Di Lặc luôn luôn tươi cười...

Đoàn Ngự Thạch trừng mắt, nhìn chính khuôn mặt buồn cười của mình, lúc hấn nói chuyện hay là trừng mắt lớn, đôi mắt của mặt nạ vẫn biểu hiện vui vẻ, ngữ khí của hấn phát ra tràn ngập uy hiếp nhưng trên miệng vẫn nở nụ cười đáng yêu...

Khoa trương là, khi hấn xấu hổ, trên mặt vẫn cứ nhiên biểu tình là đang cười, càng đừng nói là nhú mày, ngay cả trừng mắt nhìn mọi người, khuôn mặt hấn vẫn là biểu hiện cười một cách rạng rỡ... quả thật... gương mặt này... không có tính uy hiếp...

“Phốc...”

Một tiếng cười truyền đến, ánh mắt hấn lập tức bắn về nơi đó, trừng mắt khiến bốn người kia toàn thân run run lên.

“Cười cái gì?” Hấn trầm giọng cảnh cáo.

“Khụ... không có việc gì!”

Bốn người dừng việc tươi cười lại, khôi phục sự đứng đắn, tuy rằng nhin cười thật vất vả, nhưng bọn họ mạng nhỏ, vẫn căng thẳng không dám chọc tướng quân nổi nóng.

“Thích không?” Nàng vẽ mặt chờ mong hỏi hấn.

“Đôi gương mặt khác!”

“Tại sao chứ?”

Hấn chỉ vào mặt mình: “Bởi vì dù ta biểu lộ thái độ gì, gương mặt này nhìn vẫn cười.”

“Tại vì huynh không biết cười, cho nên Dung Nhi mới làm khuôn mặt tươi cười cho huynh!”

“Nhưng nhìn nó thực buồn cười!”

“Cái này gọi là tươi cười khả cúc, muội mặc kệ, huynh nhất định phải đeo nó, đây là mặt nạ đầu tiên người ta làm cho huynh, tiêu tốn biết bao tâm huyết, hơn nữa đại trượng phu thân làm đại sự, không nên câu nệ tiểu tiết! Muội dám cam đoan, cho dù Tà Vương nhìn thấy huynh, cũng tuyệt đối chắc chắn không nhận ra huynh.” Nàng kiên trì, hơn nữa gỡ mặt nạ nàng đang đeo xuống, nếu hấn dám cự tuyệt, nàng sẽ lập tức khóc cho hấn xem!

Nếu là người khác, thì Đoàn Ngự Thạch chắc chắn sẽ giận dữ, nhưng đối với thiên hạ độc nhất nữ nhân bướng bỉnh này, hấn thật không có biện pháp với nàng...

Nàng làm khuôn mặt cười cho hấn đeo? Nàng đã dày công nghĩ và tạo ra, hấn đành phải...

“Được rồi!” Hấn giận dữ nói.

Vừa nghe hấn đồng ý thoả hiệp, Tô Dung Nhi lập tức cười kiều diễm như hoa, lôi kéo tay hấn làm nũng.

Nhìn nàng vui vẻ như vậy, hấn cũng chỉ có thể tự nhủ, kiếp này gặp gỡ được tiểu nha đầu tinh quái này coi như là hấn kiếp trước đã tu luyện có phúc.

Ánh mắt hấn xẹt đến, Đông Phương Vệ lập tức hiểu ý, thức thời phải rút lui.

“Tướng quân nếu không có việc gì cần sai bảo, xin cho lão phu cáo lui!”

Đoàn Ngự Thạch gật đầu một cái, ba người kia cũng liền hiểu ý mà tìm lý do xin cáo lui, sau đó vội vàng rời khỏi doanh trướng, không làm phiền tướng quân và phu nhân nói chuyện.

Mọi người rời đi hết, Đoàn Ngự Thạch mới ôm giai nhân vào lòng.

“Ta hứa sẽ sử dụng mặt nạ này để thoát thân, như vậy nàng cũng nên đáp ứng yêu cầu của ta!”

Nàng thu hồi tươi cười, cúi đầu, lộ ra vẻ mặt buồn bã.

“Dung Nhi?”

“Nhất định phải thế sao?” Nàng đáng thương hỏi.

“Ta sẽ mang mặt nạ nàng làm, còn nàng ở lại Hồ thành biệt quán, ngoan ngoãn chờ ta.”

“Nhưng mà...”

“Hai ngày sau, đại quân phải nhổ trại đi đến biên giới, ta phải dốc toàn lực đối phó giặc Bắc Thái, lúc đó nếu nàng ở bên ta sẽ phân tâm, thân là chủ soái mà lòng không chuyên chú đánh giặc, chẳng lẽ nàng hy vọng ta vừa phải lo lắng đến nàng, vừa phải lo đối phó giặc, rồi còn chú ý tới Tà Vương có ở gần hay không à?”

Nàng đương nhiên không muốn như thế, như vậy rất nguy hiểm nha, nàng hiểu những lời hắc nói là sự thật, mặc dù không tình nguyện, nhưng ngữ khí cầu khẩn của phu quân thật đã làm nàng mềm lòng.

Vì làm cho phu quân an tâm, nàng đành đồng ý.

“Được rồi, người ta đã biết, người ta sẽ... ngoan ngoãn rời đi quân doanh, cách huyênh rất xa...”

“Ngốc, đừng biểu tình bộ dáng như ta đang đuổi nàng đi, ta... khụ...”

Hi hi! Nàng muốn hắc đầu lòng, nên mới buộc hắc phải nói ra lời ngon tiếng ngọt, thế mới bỏ công sức. ^^

Nàng lộ ra bộ dáng một tiểu nữ nhân xin đẹp, hai tay ôm lấy bờ vai hắc, ánh mắt ngọt ngào triu mến nhìn hắc, nếu sắp phải rời khỏi nơi đây, thì nàng hi vọng những thời gian ngắn ngủi có thể gặp nhau còn lại, hai người sẽ hảo quý trọng.

Đôi mắt to phiến tình nhìn hắc câu dẫn, ý tứ trong mắt nàng thật rõ ràng, không nam nhân nào có khả năng không hiểu.

Đoàn Ngự Thạch thân mình căng thẳng, ôm trong lòng cơ thể nhuyễn ngọc ôn hương, cảm nhận được nàng thật mềm mại, trong lòng dấy lên một phen hoá...

Nhưng mà, hắc không thể...

“Ta còn có việc muốn tìm Đông Phương tiên sinh thương nghị, nàng nghỉ ngơi trước đi!” Hắc cố gắng tự áp chế dục vọng của chính mình, nói xong liền muốn rời đi.

Tô Dung Nhi còn lâu mới để hắc đi, cánh tay ngọc của nàng cứ ôm vai hắc không chịu buông ra, không thuận theo hắc sẵn giọng nói: “Phu quân không muốn Dung Nhi?”

Hắc đương nhiên muốn nàng, từ sau lần chạm qua nàng đêm đó, nhiều lúc hắc xúc động, rất muốn lại được ôm nàng trong ngực, nếm thử tư vị ngọt ngào mềm mại kia, nhưng tình thế hiện nay, là chiến trận vẫn chưa yên, mà hắc lại còn là mục tiêu của Tà Vương, hắc không nắm chắc phần thắng, rủi như xảy ra tình huống xấu, hắc càng phải cẩn thận, nếu làm cho nàng hoài thai, mà chính mình vạn nhất xảy ra chuyện không hay, nàng phải làm sao bây giờ?

Bởi vì lý do này, khiến hắc rất băn khoăn, cho nên hắc kiềm chế xuống, không gặp mặt nàng, có trời mới biết, để làm điều đó, hắc phải dùng hết ý chí nghị lực để chịu đựng.

“Chờ ta thắng trận trở về, xác định mọi việc đều tốt đẹp, ta sẽ lập tức thành thân với nàng, để mọi người đều biết nàng là tướng quân phu nhân!”

“Muội không cần!”

“Cái gì?”

“Dung Nhi hiểu được suy nghĩ của phu quân, phu quân lo lắng chính mình nếu có bất trắc gì nên không muốn chạm vào Dung Nhi, bởi vì sợ Dung Nhi hoài thai, có đứa nhỏ sẽ không dễ dàng tái giá đúng không?” Nàng thở phì phì nói.

Nàng thông minh như thế làm hắc á khẩu không trả lời được, rất nhiều việc hắc không muốn nói ra, nhưng tiểu gia hoả này đều biết được hắc đang suy nghĩ cái gì, cho dù hiện tại là hắc đang đội mặt nạ nhưng vẫn không gạt được nàng.

“Ta là vì muốn tốt cho nàng?”

Lại là vì muốn tốt cho nàng, xem ra không cùng hắc tranh luận chuyện này thật không được nha!

“Dung Nhi mặc kệ, kiếp này nhất định cùng phu quân sinh tử, nếu phu quân có chuyện gì bất trắc, Dung Nhi cũng không thể tìm người khác, thà rằng cả đời không lấy chồng, những lời này là thật tâm của muội, không phải tùy tiện nói ra!”

“Dung Nhi...”

Nàng giận tái cả mặt: “Nếu phu quân vẫn kiên trì như vậy, Dung Nhi sẽ trở về chỗ sư phụ, từ nay về sau không bao giờ xuất hiện trước mặt phu quân nữa.”

“Không được!” Hắn lập tức ôm chặt lấy nàng, không để cho nàng làm như thế.

Sắc mặt của nàng hoá hoãn, trong mắt chuyển lưu ánh nhìn câu dẫn, quyến rũ phong tình.

“Vậy phải coi phu quân làm gì mới được, dù sao sự thật thì huynh cũng không có biện pháp cột muội lại mà!”

Hắn dao động, tiểu tử kia thật sự muốn ăn hắn, hắn thật không có cách nào. >”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Giặc Bắc Thái nghi Đoàn Ngự Thạch đã hồi kinh, đây quả thật cơ hội ngàn năm có một, thừa cơ quay trở lại xâm lấn, không hề biết rằng Đoàn Ngự Thạch vẫn chỉ huy chiến trận.

Mười vạn đại quân, chia làm ba cánh tả hữu, trung quân do Mục Đức Quang thống lĩnh, cánh trái phải do Tất Tề cùng một vị tướng lĩnh khác chỉ huy.

Về phần võ tướng Đoàn Ngự Thạch, hắn dẫn đầu ba ngàn binh lính tinh nhuệ, trước khi trận chiến xảy ra, hắn chỉ huy quân lính đánh lên từ phía sau một cách bất ngờ khiến địch quân không kịp trở tay.

Bình pháp được vận dụng đúng đắn, hơn nữa bởi vì quân địch nghĩ chủ soái không phải Đoàn Ngự Thạch nên có ý khinh địch, vì thế Hồ quân thừa cơ can quét, đại chiến liên tiếp nổ ra, nửa tháng sau, tin tức chiến thắng được truyền đi rộng rãi...

Tô Dung Nhi ở lại trong biệt quán của tướng quân, ngày hôm qua nàng vừa nhận được tin báo truyền đến, hôm nay đại quân sẽ hồi doanh, phu quân của nàng sẽ trở về gặp nàng, vì thế suốt cả ngày hôm qua Tô Dung Nhi hưng phấn đến nỗi không ngủ được.

“Trời ơi, tiểu thư, như thế nào tiểu thư lại leo lên nóc nhà!!!” Nha hoàn đứng trong viện hoảng sợ đến mức kinh hô, gương mặt nhìn chằm chằm Tô Dung Nhi đang đứng trên mái hiên.

Trái ngược với nha hoàn thái độ đang khẩn trương, Tô Dung Nhi rất ư là thoải mái.

“Như thế nào leo lên nóc nhà hả? Dễ lắm, kế bên cạnh có cây đại thụ nè, chỉ cần leo lên cây là có thể trèo lên nóc nhà thôi!”

“Tiểu thư, nguy hiểm lắm!”

Nha hoàn căn bản không phải là hỏi nàng làm thế nào để leo lên nóc nhà, mà ý nói rằng hành vi leo lên nóc nhà của nàng là rất không nên.

“Nguy hiểm lắm, tiểu thư mau xuống đi!”

“Có gì nguy hiểm đâu, vì không có nơi nào cao hơn chỗ này nữa mà!” Tô Dung Nhi cảm thấy nha hoàn tên Thuý Ngọc thật ảm ỹ nha, từ ngày đầu tiên khi nàng vừa mới đến biệt quán này, Thuý Ngọc luôn luôn ở bên tai nàng dăn dò, nhắc nhở, hại nàng muốn ù cả lỗ tai...

Bất quá nàng cũng chỉ là leo lên nóc nhà đứng thôi, nào có làm ra điều kinh quái gì lớn lao lắm đâu!?

“Tiểu thư, tương lai người sẽ là tướng quân phu nhân, chuyện tướng quân phu nhân trèo lên nóc nhà, nếu truyền ra sẽ bị người khác chê cười đó!”

“Nếu không phải do người, thì chuyện này làm sao truyền ra?”

Là do giọng của ai đây! >”< Haizzz, nữ nhân này giọng lớn đến nỗi, trong phạm vi mười dặm quanh đây đều nghe rõ tiếng của nàng.

Haizzz, Tô Dung Nhi thở dài, nếu nàng không xuống, mấy “vị” dưới kia chắc chắn sẽ không để yên cho nàng đâu. >”>”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Đoàn Ngự Thạch trở lại biệt quán của Hồ thành, vô cùng khẩn thiết muốn gặp lại Dung Nhi. Từ khi bước vào cửa, câu đầu tiên hần hướng đám gia nhân nói, chính là nàng.

“Dung Nhi đâu?”

Hần đi qua thiền viện, vào bên trong biệt quán, hướng Thuý Ngọc hỏi, cước bộ vẫn không ngừng lại, đôi mắt sáng như chim ưng không ngừng quét ra xung quanh tìm kiếm hình bóng giai nhân.

“Đã sai người đi thỉnh tiểu thư rồi ạ, tướng quân xin nghỉ ngơi, nô tỳ lập tức chuẩn bị rượu và đồ nhắm, xin tướng quân hãy tẩy trần trước!”

“Không cần!”

Hần vung tay lên, hướng đại sảnh đi đến...

Ở phía bên trong hành lang, một thân ảnh đang đứng lặng, hần vốn không chú ý tới, đến khi nghe thấy một giọng nói quen thuộc gọi hần...

“Phu quân.”

Đoàn Ngự Thạch giật mình, dừng lại cước bộ, hần quay đầu nhìn, ngây ngẩn cả người...

Chỉ thấy Tô Dung Nhi một thân tơ lụa nhu váy, thắt lưng buộc cao, bày ra dáng người thon, cái eo nhỏ, vàng bạc sắc tuyến đan vào sa mỏng, nhìn thật động lòng người.

Nàng trên tóc điểm xuyên trâm vàng, sắc môi đỏ bồng quỳnh rũ, cử chỉ nàng tao nhã, dáng đi thướt tha, giống như tiên nữ giáng trần, xinh đẹp đến đắm say lòng người...

Vừa về đến gặp nàng như thế, Đoàn Ngự Thạch nhìn đến choáng váng, hần vốn vẫn biết nàng xinh đẹp, nhưng chưa từng nghĩ tới nàng như thế quốc sắc thiên hương, hoa ghen nguyệt thẹn...

Tô Dung Nhi trong mắt khó nén được hưng phấn, nhìn hần đứng ngay trước mặt, nàng thật muốn lao nhanh tới trong lòng hần, nhưng ngại vì phải duy trì bộ dáng tiểu thư đoan trang khuê các, bao nhiêu vất vả của nàng thật xứng đáng nha, bởi vì nàng nhìn thấy phu quân trong mắt hiện lên kinh diễm cùng say mê...

“Phu quân... a!”

Mới tiến lên một bước, nàng đã dẫm phải tà váy, cả thân mình mất đà, lao ngã về phía trước...

Thảm!!! Cái này mà ngã thì...

Nhưng không bị ăn đau như đã dự đoán, khi nàng lao về phía trước thì đột nhiên có một đôi cánh tay quen thuộc nhanh đưa đến, đem nàng ôm vào trong ngực, bảo hộ nàng, không để nàng té ngã bị thương.

Nàng ngược mặt lên, cùng phu quân đối mặt, vừa vặn con ngươi đen như ngọn lửa nóng kia cũng gắt gao nhìn nàng.

Nàng thật muốn hỏi hần, nàng như thế nhìn có xinh đẹp hay không? Nhưng thật không cần nữa, vì ánh mắt nóng rực như ngọn lửa thiêu đốt kia đã cho nàng câu trả lời rồi.

“Dung Nhi cung nghênh phu quân trở về.” Nàng xấu hổ nói.

Đoàn Ngự Thạch ôm siết nàng vào lòng, cảm thấy vô cùng ấm áp, trên chiến trường quyết liệt gió cùng máu, tàn khốc vô tình, giờ phút này thật hạnh phúc, cho dù bất luận phải trải qua bao nhiêu năm vất vả, chỉ cần nhìn thấy nàng, cái gì cũng không còn quan trọng nữa, vì nữ nhân yêu mến này của hần, tất cả cực khổ đều đáng giá.

Tô Dung Nhi nhỏ nhẹ giọng nói: “Phu quân vừa mới trở về, nhất định đang đói và mệt, Dung Nhi lập tức sai người chuẩn bị nước ấm để phu quân tẩy sạch thân mình.”

Nàng dịu dàng hiền thực dẫn phu quân hướng phòng khách đi đến, giờ tay nhắc chân đều có khí chất của một tiểu thư khuê các.

Đoàn Ngự Thạch theo nàng chậm rãi đi vào, nửa tháng không nhìn thấy nàng, hiện tại nàng thay đổi, thật sự là làm hần thấy kỳ lạ khó hiểu...

Hắn còn tưởng rằng, khi hai người gặp lại, nàng sẽ như một chú chim nhỏ, bay vào trên người hắn, bởi vì nàng vốn là một tiểu cô nương tính tình bướng bỉnh, cổ quái đáng yêu, một giai nhân thật đặc sắc.

Đi qua phòng khách, tiến vào một phòng phía sau, Đoàn Ngự Thạch lại thêm một lần sửng sốt, bởi vì bên trong trang sức xa hoa, mỗi một cây cột đều khắc hoa treo đèn, ánh nến rực rỡ, lụa mỏng quyến rũ, lại thêm một cái hương đang tỏa ra hương thơm dễ chịu. . .

“Đây là...”

“Đây là những chuẩn bị dành riêng cho phu quân, huynh thích không?” nàng dịu dàng hỏi, trên môi hiện ra lúm đồng tiền thật dễ thương, làm Đoàn Ngự Thạch nhất thời si mê.

“Các người đi ra ngoài đi, một mình ta hầu hạ tướng quân là được rồi!” Nàng đối bọn nha hoàn nói.

Thúy Ngọc dẫn đầu bọn nha hoàn, cúi mình hành lễ, sau đó liền rời đi khỏi phòng.

Sau khi những kẻ khác đã lui ra, trong phòng chỉ còn hai người bọn họ, Đoàn Ngự Thạch vốn nghĩ, Dung Nhi đoan trang đáng vẻ theo quy củ, chỉ là đang hướng hắn vui đùa, hắn cũng im lặng nhìn nàng, xem nàng đang có mưu tính gì, cũng nghĩ là, bây giờ không có ai xung quanh nữa, nàng hẳn sẽ khôi phục lại bản tính của mình.

Nhưng không có, nàng vẫn dịu dàng, mềm mại giúp hắn đỡ xuống quần trang, hầu hạ hắn tắm rửa, giúp hắn cọ rửa thân mình, tẩy sạch mái tóc đen đang rối tung, luôn chú ý đến độ ấm của nước để kịp thời châm thêm nước nóng. . .

Đoàn Ngự Thạch khó hiểu, theo như hiểu biết của hắn về tiểu tử kia, nàng trước tiên sẽ là đùa diễn, không bao lâu sau, sẽ khản cập tự động hiến thân, muốn ăn hắn. . .

Nhưng mà, thật sự hắn đã sai lầm rồi, vì từ đầu đến cuối, nàng chỉ là ở một bên hầu hạ, không hề đối hắn động tay chân, tuy rằng hắn rất muốn nàng, nhưng cố gắng nhịn xuống, hắn muốn xem nàng đang đùa cái gì, đang sắm vai hiền thê à? Nếu là như thế, hắn cũng đành tiếp nhận thôi!

Tắm rửa xong, nàng giúp hắn mặc quần áo, sau đó đi vào phòng khách, hắn lại tiếp tục ngăn người. . .

Trong phòng, trên bàn sớm đã được bày ra các thức ăn cùng hoa quả ngon, chỉ chờ nam chủ nhân xuất hiện, bọn nha hoàn đã đứng chờ sẵn sàng phục vụ, thấy nàng và hắn đi ra, vội cúi người hành lễ.

“Phu quân, mời dùng bữa!”

Đoàn Ngự Thạch nhếch mày lảng lảng đánh giá nàng, cử chỉ của nàng, thật rất có khí chất, giống như đã trải qua rèn luyện, không còn giống như ngày xưa, một tiểu cô nương nghịch ngợm.

Lúc đầu hắn còn thấy có chút thú vị, cũng thật tâm tận hưởng, nhưng bây giờ tựa hồ, hình như có chút kỳ quái?

Ăn uống đã xong, hắn nghĩ rằng trò chơi đã kết thúc, Dung Nhi của hắn cũng sẽ khôi phục nguyên bản tính tình, vì tắm, ăn uống đều đã xong, nhưng từ đầu đến cuối, nàng đều đối với hắn rất cung kính, làm cho hắn mờ mịt càng sâu!

Hình như tiểu tử kia, đối với hắn sẽ “mềm mại” như vậy vĩnh viễn sao??? Hắn thật không quen, phi thường không quen nha!!!

Hắn không thích nàng dịu dàng như thế, từ lần gặp gỡ ngày xưa, hắn đã yêu thích một nàng thiếu nữ tính tình bướng bỉnh, hoạt bát đáng yêu. Trên đường trở về, hắn cũng chỉ nhớ hình ảnh nàng thần thái, hoạt bát, không quanh co lòng vòng cầu yêu, chỉ có nàng mới có thể kích khởi hắn lửa nhiệt tình.

Dung Nhi từ trong phòng đi ra, ngồi đối diện hắn ở phòng khách cung kính nói: “Phu quân trên đường đã vất vả nhiều, giường đã được chuẩn bị tốt, đã có thể nghỉ ngơi, nhưng nếu phu quân chưa muốn ngủ, Dung Nhi sẽ gọi người pha trà nóng đến và hầu chuyện với phu quân!”

Hắn đương nhiên muốn lên giường nghỉ ngơi, hơn nữa không phải là chỉ một mình hắn, mà là cùng với nàng.

“Nghỉ ngơi.” Hắn không chút do dự trả lời.

Nàng dắt tay hắn, hướng phòng đi đến, Đoàn Ngự Thạch rốt cuộc không còn kiên nhẫn, đưa tay ôm hông nàng lên.

“Á...” Nàng hô nhỏ, bởi vì đột nhiên bay lên không, nàng sợ đến mức lấy hai tay ôm chặt cổ hắn.

Đoàn Ngự Thạch không nhiều lời, chỉ vài bước là đã đến trước giường, thả nàng xuống, không nàng có cơ hội mở miệng, môi hắn chụp xuống môi nàng, ngọn lửa đam mê bùng cháy trong miệng nàng, dây dưa cuồng nhiệt. . .

“Uhm... phu quân...” Nàng bối rối giãy dụa, muốn ngăn cản hắn, nhưng lại hoá thành giai nhân đang đùa giỡn trong lòng hắn.

Tay hắn không hề an phận, bắt đầu trên người nàng làm loạn, khám phá đường cong cơ thể của nàng, hắn vội vàng giữ lấy nàng, cởi bỏ la sam trên người nàng, mảnh liệt biểu thị công khai là hắn muốn nàng, từ lúc vào cửa nhìn thấy nàng, hắn đã có suy nghĩ như thế, có thể chờ cho đến bây giờ, đã là cực hạn của hắn.

“Không được... phu quân!” Nàng đẩy tay của hắn ra, làm hắn khó hiểu, hắn vốn đã mau chóng bị dục hoá thiêu đốt, vậy mà nàng cứ nhiên kêu tạm dừng.

“Tại sao?”

“Bởi vì không hợp quy định lễ nghĩa!”

Nàng cùng hắn giảng quy định lễ nghĩa??? Hắn không có nghe lắm chứ???

Nếu hắn không có nhớ không lầm, thì khoản thời gian nàng cùng hắn ở quân doanh, Dung Nhi cũng không chỉ một lần phá hư nhân thể sở nhận quy định lễ nghĩa.

Chỉ cần có cơ hội, là nàng đều đối với hắn rất sẵn sàng.

Nàng thường nói lung tung không kiêng kỵ điều gì, đôi khi khiến cho hắn thật dở khóc dở cười...

Nàng còn nữ giả nam trang, không chút nào để ý nam nữ thụ thụ bất thân...

Nàng hoạt bát hiếu động, luôn làm ra những cử chỉ lớn mật...

Là nàng đã làm cho hắn vui vẻ, làm cho những ngày buồn tẻ của hắn tràn ngập hương vị tình yêu, nàng không trách hắn trầm mặc ít lời, bởi vì nàng rất thích nói chuyện, nàng rất đặc biệt, nàng chính là một nữ tử không chịu lễ giáo bình thường trói buộc mà.

Trong thiên hạ, cũng chỉ có một mình nàng dám dám đương cùng hắn đối mặt mà bình luận chuyện vết sẹo trên gương mặt hắn.

Hắn còn sợ mình đối với nàng chưa đủ nhiệt tình, nhưng so với những dự đoán đó, hôm nay nàng thật khác thường, còn bảo hắn không hợp quy định lễ nghĩa?!

“Quy định lễ nghĩa ư?” Hắn hoài nghi chính mình nghe lầm.

“Đúng, ban ngày nam nhân không nên cùng thê tử làm chuyện đó, sẽ bị chê cười là miệt mài vô độ, huynh là tướng quân càng phải nên cẩn thận, nếu chuyện này truyền ra ngoài sẽ bị người khác cười nhạo, hơn nữa Dung Nhi vẫn chưa cùng phu quân bái đường, cho nên... kiêng kỵ một chút thì tốt hơn!”

“Ai nói với nàng những điều đó?” Hắn chất vấn.

“Thúy Ngọc nói.”

Quả nhiên!!!

“Nàng ta nói gì?”

“Nói là... tướng quân vốn thân phận cao quý, không giống một dân chúng bình thường, và nhất cử nhất động của tướng quân phu nhân tương lai càng phải cẩn thận hơn, không được làm ra những chuyện khiến cho tướng quân mất mặt, nhất là cử chỉ phải phù hợp với tiêu chuẩn của một tiểu thư khuê các!”

Thì ra là thế, rốt cuộc hắn đã hiểu tại sao tiểu tử này đột nhiên lại hoá thành như thế, nguyên nhân là do bọn nha hoàn ở sau lưng nói chuyện.

Nửa tháng nay không có hắn, bọn nha hoàn đã làm ra những chuyện gì để tra tấn nàng? Dung Nhi vốn có chủ kiến riêng, không dễ dàng thoả hiệp như vậy, nhưng nay lại phải cố gắng khác thường, sắm vai một nhân vật ôn nhu hiền thực như thế, hoàn toàn trái ngược với tính tình nguyên bản của nàng, nhất định là do nàng đã nghĩ cho hắn, sợ hắn vì nàng mà bị mất mặt.

Tô Dung Nhi cẩn thận quan sát vẻ mặt của phu quân, thấp giọng hỏi: “Huynh mất hứng sao?”

Mất hứng? Haizz, hắn đương nhiên mất hứng! Nhưng đối tượng khiến hắn mất hứng chính là bọn nha hoàn.

Thấy Dung Nhi vẻ mặt lo lắng, hắn biết nàng hiểu lầm, nên thờ dài nói.

“Nha đầu ngốc, nàng không cần phải ép buộc bản thân mình trở thành một tiểu thư khuê các, ta vĩnh viễn không bao giờ yêu cầu nàng làm như thế!”

“Phu quân không thích ư?”

“Đương nhiên, ta chỉ thích nữ nhân thẳng thắn, đáng yêu, nói chuyện không sợ hãi người kia thôi, chứ không thích một nữ tử suốt ngày miệng đều là cấp bậc lễ nghĩa như thế này!”

Tô Dung Nhi mở to đôi mắt đẹp: “Ý của phu quân là, muội có thể làm chính mình, cho dù đã mạn thô lỗ, không hề có bộ dáng của tướng quân phu nhân cũng được phải không?”

Hắn nhướn mày: “Ai quy định là tướng quân phu nhân phải có bộ dáng gì, huống chi người mà Đoàn Ngự Thạch ta yêu thương chính là một Tô Dung Nhi vốn thật tình.”

Tô Dung Nhi nghe xong thật kích động ôm lấy hắn, có phu quân cam đoan, nàng thật sự yên tâm, rốt cục đã được tự do rồi! ^^

“Thật tốt quá a! Phu quân!!!” ^^

Nàng vô cùng vui vẻ nha! ^^ Phu quân muốn nàng là chính mình, từ lúc nàng cùng hắn ở cùng cho đến nay, hôm nay là lần đầu tiên hắn nói ‘yêu’ nàng đó nha!!!

“Muội thật vui nha, huynh có thể chấp nhận nguyên bản tính tình của muội, mấy ngày nay muội cứ lo lắng, lo lắng không thể xứng đáng với huynh!”

“Không được nói như thế, nàng đã nói với ta, nhìn người phải nhìn tâm, nàng đã mở ra tâm của ta, nên ta nào có thể trái lại, bức nàng trở thành một người nàng không muốn, nếu là như vậy, ta căn bản không xứng với nàng.”

Tô Dung Nhi hít sâu một hơi, cùng hắn nói chuyện cả buổi, thật là làm cho nàng cảm động, nam nhân nàng yêu quả thật là độc nhất vô nhị, có lẽ hắn không bao giờ nói lời ngon tiếng ngọt yêu đương, nhưng khi mở miệng, tuyệt đối là thật tâm hứa hẹn, cả đời không bao giờ thay đổi.

Chỉ cần phu quân của nàng không ngại, thì tất cả những chuyện kia nào có gì đáng ngại chứ? Người khác muốn nói huyền thuyên thì cứ việc nói, còn nàng thì chỉ quan tâm đến suy nghĩ của phu quân mà thôi!

Ánh mắt đảo nhẹ quẹo rữ, nàng đột nhiên chuyển biến, đầu ngón tay đùa giỡn trong ngực hắn.

“Aiii... huynh không chịu nói sớm, hại người ta phải cố gắng làm một tiểu thư khuê các đến một chết khiếp a, còn phải mặc cái loại váy rườm rà không tiện hoạt động, trên đầu còn phải gắn một đồng đĩa ăn nặng nề nữa chứ!”

“Là cây trâm.” Hắn sửa chữa.

“Tuỳ tiện, gọi sao cũng được mà, nếu phu quân không thích, vậy mau bỏ mấy thứ chướng mắt này đi.”

Tô Dung Nhi hoạt bát đáng yêu đã trở lại rồi, hắn biết rất rõ, bởi vì đôi chân thon dài kia của nàng đang tự động triển ở hai bên hông của hắn, đây là hành động quen thuộc của nàng, mỗi khi tiểu nữ nhân này muốn câu dẫn hắn, nàng luôn luôn trước động tay, sau đó là động chân...

Hiện tại, nàng đối với hắn liếc mắt đưa tình, cái lưỡi thom tho liếm cánh môi, ý đồ câu dẫn hắn quá rõ ràng...

Hắn không cần ngôn ngữ, trực tiếp lấy hành động thể hiện hoàn toàn dục vọng của hắn.

Hai người dây dưa nóng bỏng cùng một chỗ, hắn nhiệt tình tiếp nhận da thịt mềm mại của nàng, bàn tay không an phận sờ soạng từng tấc da thịt non mềm, hô hấp ngày càng trở nên dồn dập hỗn loạn, váy áo của nàng bị hắn đem thoát ra tất cả, bàn tay bán thân thủ buông khinh la trướng, che dấu xuân ý bên trong dạt dào...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Hôm sau, Đoàn Ngự Thạch đem theo nàng cùng đại quân chuẩn bị hồi kinh thành báỉ kiến Hoàng Thượng.

Đoàn tướng quân thống lĩnh Hồ quân đại thắng trở về, khiến cho địch nhân hoàng sợ phải bỏ chạy về Mạc Bắc, sau đó Thái Bắc Vương đã phái sứ giả sang cầu hoà, thư chiêu hàng được trình lên, nguyện ý quy thuận triều đình, vĩnh viễn không xâm chiếm nữa.

Mang theo thư xin quy hàng bên người, Đoàn Ngự Thạch cùng Tô Dung Nhi hồi kinh, trừ bỏ chuyện được sắc phong chức tước, hắn sẽ hưởng Thánh Thượng thỉnh cầu tứ hôn, chính thức cưới Dung Nhi làm vợ, phong nàng là tướng quân phu nhân.

Tâm tình hắn thật cao hứng phấn khởi, nhưng đang nửa đường hồi kinh, thì nghe kinh thành truyền đến một tin tức gây chấn động lòng người.

Hoàng Thượng có lệnh, tướng quân Đoàn Ngự Thạch có công diệt trừ hoạ lớn từ phương Bắc, ngoài việc hạ chiếu chỉ ban thưởng vàng bạc, nhưng gấm, tơ lụa, còn đem công chúa gả cho Đoàn Ngự Thạch, cấp đất phong quan, thăng tiến từ tướng quân trở thành phò mã.

Tin tức này, quả thật là một cái đả kích lớn cho hai người.

“Chuyện này là sự thật sao?” Hân hướng Đông Phương tiên sinh hỏi.

Đông Phương Vệ chấp tay, hành lễ trả lời: “Cháu của lão phu ở kinh thành, truyền người cưỡi ngựa đưa tin hi đến, tuyệt đối không sai đâu!”

Sự tình chuyển biến làm người ta không kịp trở tay, Đoàn Ngự Thạch không hề nghĩ đến Hoàng Thượng đột nhiên lại tứ hôn.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Tướng quân giờ đã có phu nhân!” Mục Đức Quang nói.

“Nhưng chưa thành thân!” Tắt Tề nhắc nhở.

Đúng vậy! Vấn đề ở đây là, hân cùng Dung Nhi chưa thành thân, mà Hoàng Thượng đã hạ chiếu chỉ thông cáo, quân vô hí ngôn, không thể thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, chuyện này phải giải quyết thế nào cho đúng đây?

Đại quân tạm thời hạ trại, nơi đây còn cách kinh thành bốn ngày hành trình, vốn dĩ là muốn hướng kinh thành đi đến, nhưng nay đi thì không được, không đi cũng không xong, Đoàn Ngự Thạch lâm vào thế lưỡng nan.

Trong doanh trường, nháy mắt tràn ngập không khí nghiêm túc, chuyện này không phải là hành quân đánh giặc, không ai nghĩ ra được biện pháp đối phó.

Lúc này, Tô Dung Nhi sôi nổi đi vào...

“Phu quân! Huynh xem muội bắt được cái gì nè.” ^^ Nàng hướng doanh trưởng đi đến, đem ‘thành tựu’ của mình đưa mọi người xem.

“Một con cá vừa mập vừa to nha, hôm nay thế là có món cá ngon để ăn rồi.”

Nàng quần áo xốc xếch, trên mặt còn dính một đám bùn đen, vừa nhìn là đã biết rõ, trên đường đi nàng hưởng ngoạn phong cảnh thật sự tận tình.

Vì để cho xuất ngoại an toàn, nên nàng đã hoá trang thành nam nhân, đội mặt nạ, giả thành gã sai vặt của tướng quân, đi theo bên cạnh phu quân, lòng nàng thật vui vẻ, muốn đi đến khoe thành tích, nhưng vừa đi đến, liền phát hiện ra không khí thật âm trầm, hẳn là có chuyện gì rồi...

“Mọi người làm sao vậy?”

Không chỉ có phu quân, mà Đông Phương tiên sinh, Mục đại nhân, Tắt Tề đại nhân, tất cả đều mang một dáng vẻ đầy tâm sự, mà hơn thế nữa là, tất cả ánh mắt của họ đều không hẹn mà cùng nhìn về phía nàng, nhìn xem ánh mắt của nàng, giống như trên gương mặt nàng có cái gì khác lạ.

Tô Dung Nhi nghi hoặc nhìn về phía phu quân, phát hiện ra sắc mặt hân có chút quái lạ.

“Có chuyện gì vậy?”

Không có ai trả lời, ngay cả Mục Đức Quang thường ngày hay nói rất nhiều, lúc này cũng rất khác thường trầm mặc, khi hân vô tình ngước lên, bắt gặp ánh mắt của Dung Nhi liền lập tức lảng tránh nhìn sang phía khác, không dám nhìn nàng, chà... thái độ thật làm cho người ta nghi ngờ... chắc...

Không ai thêm nói với nàng sao??? Được lắm!!

“Các ngươi không nói phải không? Không sao cả, ta có rất nhiều biện pháp, nếu sau này biết được chuyện đại sự gì phát sinh mà các ngươi lại cố ý giấu ta, ta sẽ ghi hận!” Nàng chống tay lên thất lung, rất có tư thế của tướng quân phu nhân...

Dung Nhi sớm hay muộn thì cũng sẽ biết, Đoàn Ngự Thạch thở dài: “Các ngươi lui ra đi!”

Mọi người liền y lệnh, nhất nhất rời đi ra ngoài doanh trường, chỉ để lại hai người bọn họ.

Tô Dung Nhi đi đến trước mặt phu quân, ngồi trên đùi hân, nàng vòng tay ôm lấy cổ hân nói: “Được rồi, bây giờ huynh nói cho muội biết đã xảy ra chuyện gì đi!”

“Nàng đáp ứng ta, nghe xong phải bình tĩnh, đừng phát giận!”

Nàng nghĩ nghĩ, gật đầu: “Trừ bỏ chuyện vụng trộm với người khác ở ngoài, muội cái gì cũng không tức giận!”

Đoàn Ngự Thạch biểu tình có chút vặn vẹo, tuy rằng hân không vụng trộm với người khác bên ngoài, nhưng là... chuyện này, xét ở góc độ nào đó, so với chuyện vụng trộm thì còn tệ hơn...

Trầm ngâm trong chốc lát, hân cũng đành đem tất cả mọi chuyện nói với nàng, sau đó lại khẩn trương nhìn biểu tình của nàng, sợ rằng nàng sẽ giận dữ bỏ đi, bàn tay của hân ôm chặt thắt lưng của nàng không dám buông ra.

Thật là ngoài dự đoán của hân, Dung Nhi nghe xong, không hề có biểu tình giận dữ và kích động, nàng chỉ là chớp chớp đôi mắt to.

“Hoàng Thượng muốn đem công chúa tứ hôn cho huynh?”

“Nhưng ta chỉ muốn nàng!” Hân cường điệu giọng nói, môi nhếch lên, dáng vẻ rất kiên trì...

Tô Dung Nhi chậm rãi gật đầu: “Hoàng Thượng cũng thật tình mắt a, muốn nhận huynh làm con rể.”

“Nàng không tức giận?”

“Sao lại tức giận? Huynh sẽ lấy công chúa à?”

“Tuyệt không!”

“Muội biết, muội biết huynh sẽ không lấy công chúa, nên có gì để lo lắng đâu!”

“Vấn đề ở đây là, Hoàng Thượng đã hạ chiếu chỉ, công bố chuyện này cho toàn dân chúng biết, quân vô hí ngôn, không thể thu hồi lại lệnh đã ban!”

“A...” Hiện tại nàng hiểu rõ, khó trách lúc này mọi người về mặt ai cũng trầm trọng, thì ra là có chuyện như thế: “Chuyện này thật sự phiền não.” Nàng cũng lộ ra vẻ mặt buồn rầu.

“Nàng sẽ không rời ta đi chứ?”

Nàng giương mắt, đón nhìn ánh mắt phu quân, chậm rãi nói: “Muội đã từng nói qua... nếu như huynh muốn nữ nhân khác, hôn ước của chúng ta liền sẽ huỷ bỏ...”

“Không! Nàng không thể rời ta đi!” Cánh tay hắn thu lại, cả người nàng bị hắn ôm thật chặt, chặt đến nỗi thiếu chút nữa là nàng nghẹt thở.

Nhìn thấy phu quân phản ứng kịch liệt như thế, làm nàng vừa mừng vừa sợ, không muốn hắn đau lòng, nàng trấn an.

“Huynh yên tâm đi mà, muội sẽ không rời đi, đời này, nhất định sẽ chung một chỗ cùng huynh, cho dù đến hoàng tuyền, muội cũng sẽ theo huynh.”

“Thật sự?”

“Đúng a, lấy chồng theo chồng, gả cầu tùy cầu, cho dù lên núi đao xuống chảo dầu, muội đều đi cùng huynh.”

Hắn yên tâm thả lỏng thân mình, chỉ có ở trước mặt nàng hắn mới có thể giải trừ lớp vỏ trang của chính mình, hắn không thể tưởng tượng, nếu ngày nào đó mất đi Dung Nhi thì hắn sẽ ra sao đây? Hiện tại hắn đã phát hiện ra, hắn không thể không có nàng, hắn đã yêu nàng, yêu rất sâu đậm. . .

“Nàng yên tâm, đời này ta quyết không phụ nàng!”

Nàng nở nụ cười, hai tay nâng lên mặt của hắn.

“Huynh đừng lo lắng, vấn đề của huynh cũng chính là vấn đề của muội, hai chúng ta sẽ cùng nhau đối mặt, muội chỉ muốn hỏi huynh một chuyện, nếu mệnh lệnh thật sự khó cãi, Hoàng Thượng kiên quyết, nhất định muốn huynh phải lấy công chúa, đến lúc đó huynh có suy tính gì không?”

Đoàn Ngự Thạch lập tức trả lời: “Ta liền cáo quan, không làm tướng quân nữa, dù sao họa ngoại xâm từ phương Bắc đã bị diệt trừ, triều đình có ta hay không cũng đều không quan trọng nữa rồi.”

“Huynh không lưu luyến chức vị sao?”

“Không! Dù sao ta cũng chỉ có một thân một mình, không cha không mẹ, cũng không có huynh đệ tỷ muội, quyền thế phú quý đối với ta như gió thoảng mây bay.”

“Ha ha! Chuyện này dễ giải quyết thôi, nếu phu quân không lưu luyến chức vị tướng quân thì còn có chuyện gì để sợ nữa? Huynh cứ yên tâm, nếu lão Hoàng Đế kia dám làm khó dễ huynh, Dung Nhi sẽ giúp huynh dịch dung, đến lúc đó chúng ta giả trang thành người khác, giả thành nam hay nữ Dung Nhi đều làm được, muốn biến thành ốm hay mập mập đều dễ như trở bàn tay, lão Hoàng Đế sẽ không thể lòng bất chúng ta được.”^^ Nàng tự tin tràn đầy nhìn về phía phu quân khẳng định.

Đoàn Ngự Thạch nhìn nàng thật sâu, trong lòng cảm thấy bội phục, rõ ràng đây là chuyện rất khó giải quyết, vậy mà nàng lại biến nó thành việc rất nhỏ, hiện tại nàng đã nghĩ ra cách để giúp hắn giải quyết chuyện nan giải này. . .

Tô Dung Nhi cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Thật ra thế này cũng tốt, muội thật không thích làm tướng quân phu nhân chút nào, bởi vì, muội nhất định sẽ không thể thích ứng nổi cuộc sống đầy lễ nghi ở kinh thành, cả ngày cùng quan to, quý nhân giao tiếp, xã giao, thật phiền mà, nếu như có thể hồi Tiên sơn, muội cam đoan huynh nhất định sẽ rất thích, mà sư phụ cũng sẽ hoan nghênh huynh!”^^

Hắn gật đầu: “Nàng muốn thế nào cũng được, ta đều sẽ nghe lời nàng.”

Tô Dung Nhi đột nhiên chấn động toàn thân, không dám tin tròng mắt nhìn hắn.

“Nàng sao thế?” Hắn khó hiểu hỏi.

Nàng thật không nén được kích động nhìn hắn: “Huynh cười.”

Đoàn Ngự Thạch giật mình: “Có sao?”

“Có! Huynh vừa mới cười, cười lại một lần nữa đi!” Giọng nói của nàng nóng bỏng thỉnh cầu.

Đoàn Ngự Thạch trầm mặc một lúc lâu, vừa rồi hắn hoàn toàn không có ý thức được là mình đang cười, hiện tại đột nhiên nàng nói hắn cười thêm lần nữa, hắn căn bản thật khó làm lại như thế...

“Ai da, mau cười đi mà!”

“...Được, ta cười.”

“Ai da, nào có chứ, lần này đâu phải là cười, huynh chỉ nhếch môi thôi, muội muốn huynh cười giống như hồi nãy cơ.”

Vừa rồi là như thế nào, hắn thật không biết được, nhìn không được xấu hổ.

“Lần sau đi!”

“Sao lại lần sau, việc này đâu có cần luyện tập, hiện tại đi mà!”

“...”

“Không đúng, nhìn huynh như vậy thật dữ tợn nha!”

“...”

“Không đúng, biểu tình của huynh giống như vừa bị chém một đao!”

“...”

“Phu quân, cái này không giống đang cười, muội coi như đang khóc được không?”

“Làm ơn tha cho ta...!”>”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.